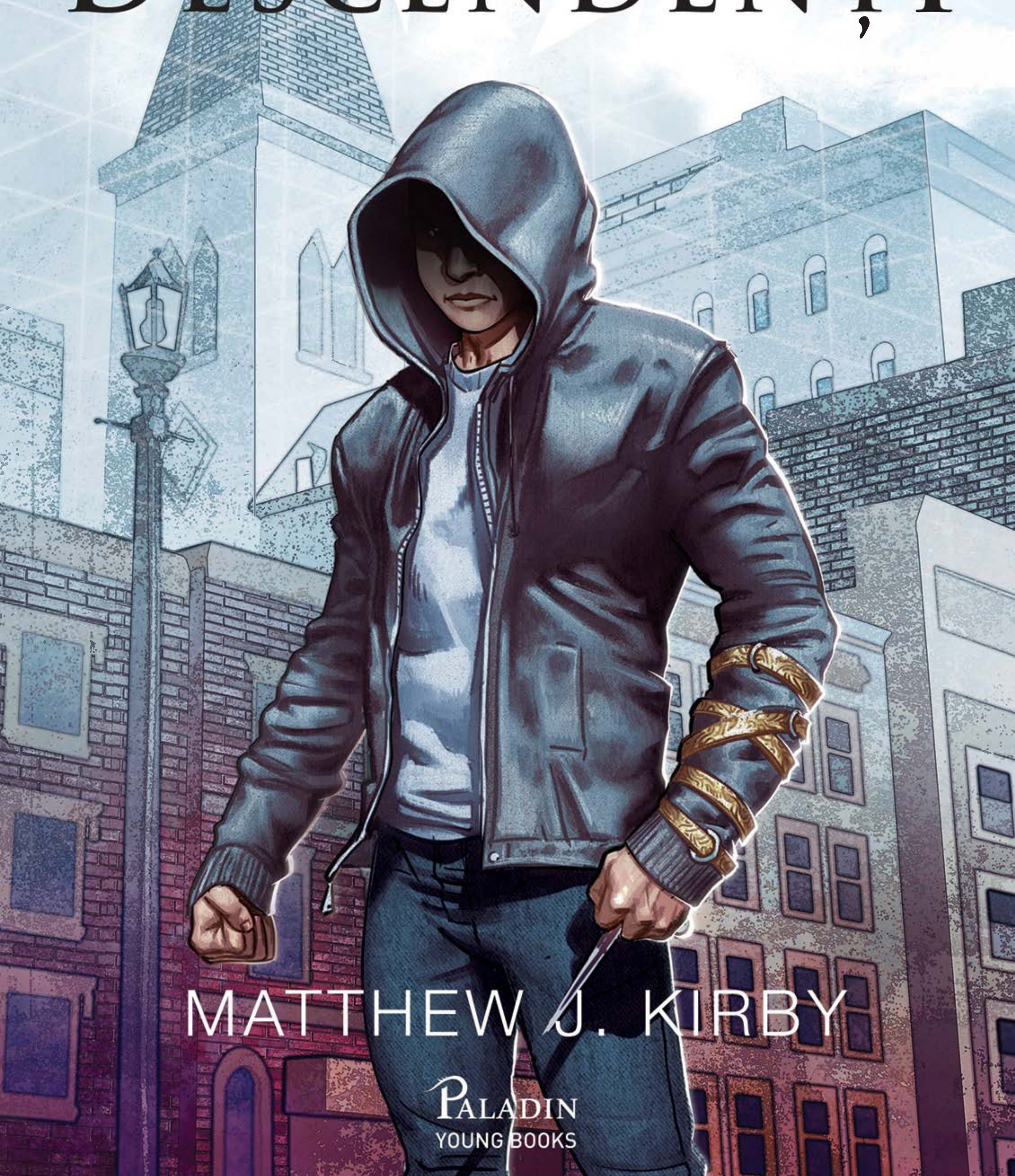
O SERIE ASSASSIN'S CREED®

ULTIMII DESCENDENȚI

MATTHEW J. KIRBY

PALADIN
YOUNG BOOKS

MATTHEW J. KIRBY

PALADIN
YOUNG BOOKS

„O îmbinare fascinantă de istorie, știință și aventură de care se vor bucura chiar și cei care nu sunt pasionați de jocurile video."
Kirkus Reviews

„Publicul-țintă va fi încântat de existența acestei serii de ficțiune istorică care pune pe gânduri."
School Library Journal

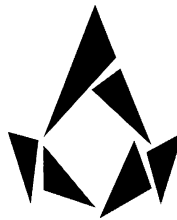
„Pasiunea pentru istorie a lui Kirby se observă prin detaliile ce transformă simulările în secvențe desprinse din realitate. Însă dragostea pentru aventură este motorul principal al narațiunii. Aștept cu nerăbdare continuările."
crackingthecover.com

„Atât fanii adolescenți, cât și cei adulți ai seriei de jocuri video *Assassin's Creed* vor fi încântați de trilogia acestui scriitor talentat."
scifichick.com

„Recomandată tuturor fanilor *Assassin's Creed*."
strategyguidereviews.com

„Seria *Assassin's Creed* a transpus întotdeauna în formă literară jocurile video cu același nume. Acesta este primul roman ce conține o poveste originală. *Ultimii descendenți* este cel dintâi dintr-o trilogie ce explorează legăturile unui grup de copii cu Asasinii, Templierii și strămoșii lor care au intrat în contact cu Tridentul din Eden."
strategyguidereviews.com

— O SERIE ASSASSIN'S CREED® —

ULTIMII DESCENDENȚI

MATTHEW J. KIRBY

Traducere din limba engleză
de Ana-Veronica Mircea

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Adrian Crețu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KIRBY, MATTHEW J.
O serie Assassin's Creed – Ultimii descendenți / Matthew J. Kirby; trad. din lb. engleză de Ana-Veronica Mircea. – București: Editura Paladin, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-9000-22-9

Cartea 1. - 2019. - ISBN 978-606-9000-21-2

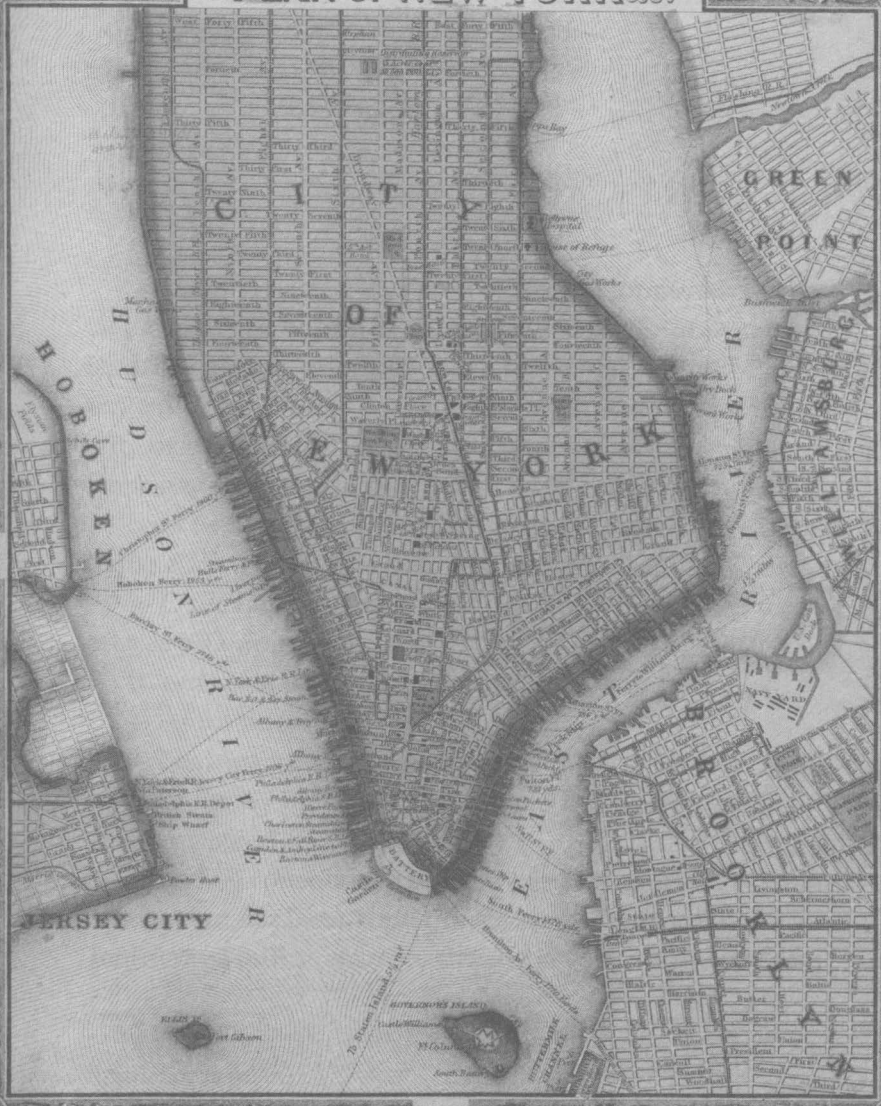
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Matthew J. Kirby
An Assassin's Creed series - Last Descendants

© 2016 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved. Assassin's Creed, Ubisoft, and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries.

Romanian edition published by ART Grup Editorial by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

PLAN OF NEW YORK &c.
CITY OF NEW YORK
GREEN POINT
WILLIAMSBURGH
BROOKLYN
HOBOKEN
JERSEY CITY
HUDSON RIVER
EAST RIVER
NORTH RIVER
NEW YORK BAY
GOVERNORS ISLAND
BEDLOES ISLAND
BATTERY
SOUTH

Prolog

New York, 1863

De cealaltă parte a mesei, cu redingota lungă descheiată, cu părul dat cu briantină și ondulat la tâmple, informatorul își drese glasul. Înserarea luase repede în stăpânire reședința din oraș și omul își golise farfuria înainte de a-și transmite mesajul. „Boss" Tweed i-o îngăduise, avusese răbdare. Dominația sa asupra New Yorkului se bazase întotdeauna pe ceea ce le putea oferi oamenilor, pe poftele pe care le putea ațâța, pe lăcomia pe care o putea manipula.

— E adevărat, spuse în cele din urmă informatorul. În oraș se află un Asasin.

Tweed sorbi încă o stridie sărată.

— Ai un nume?

— Nu încă, răspunse informatorul. Dar cineva se folosește de Reddy Fierarul ca să-i împiedice pe Bowery Boys[1] să se-amestece.

Tweed își consolidase puterea până ce ajunsese cel mai influent om din New York. Controla mașinăria politică a lui Tammany Hall[2] și, prin ea, străzile și voturile. Rețeaua lui

---

[1] Bandă criminală newyorkeză din secolul al XIX-lea, anticatolică și antiirlandeză (n. tr.).

[2] Organizație politică fondată în 1786, instrumentul Partidului Democrat până în 1967; a jucat un rol major în statul și în orașul New York (n. tr.).

de spioni și de politicieni din Washington îl alertase deja în legătură cu prezența unui Asasin în New York. Se zvonea că Frăția intenționează să se folosească de războiul civil ca să treacă la acțiune. Era chiar cu putință să cunoască planul Templierilor.

— Fără Bowery Boys, revoltele vor eșua.

— N-o să fie o problemă, șefule…

— Bandele de pe Five Points și Waterfront nu sunt destul de puternice fără ei.

— Bowery Boys o să se implice.

— Sunt convins. Dar trebuie totuși s-aflăm cine e Asasinul și ce urmărește Frăția.

— Am făcut cercetări.

Pe Tweed, asta nici nu-l mulțumi, nici nu-l liniști. Să subestimezi un Asasin era o greșeală.

— Fii discret, spuse. Vrem să scoatem Frăția la lumină, nu s-o afundăm mai tare în întuneric.

Tăvăli o bucată de friptură de vită prin sosul maroniu din farfuria lui, apoi o mâncă.

— Bineînțeles, Boss.

Informatorul aruncă o privire către mâncarea rămasă și-și linse buzele ca un câine.

Însă adevărata putere a lui Tweed consta în priceperea cu care-și făcea alegătorii să vrea mai mult.

— Asta e tot. Întoarce-te doar atunci când ai numele.

Informatorul încuviință din cap.

— Da, Boss.

Pe urmă se ridică de la masă și părăsi încăperea în timp ce Tweed continuă să mănânce.

Odată ajuns în stradă, informatorul încă flămând se îndreptă către locul de unde putea lua un omnibuz care să-l ducă în centru. Se înnoptase, însă orașul era luminat de felinare cu gaz. Trecu pe lângă teatre, restaurante și baruri,

toate ticsite de clienți care savurau scurtul răgaz al arșiței din timpul zilei.

Ceva mai târziu, când ajunse la clubul bandei de pe strada Bowery numărul 42, n-avea habar că de pe terasa unei clădiri cu trei etaje de vizavi îl urmăresc ochii unei umbre cocoțate acolo fără s-o fi remarcat cineva.

Erau ochi răbdători și, câteva ore mai târziu, când informatorul ieși pe două cărări din clădirea cu numărul 42, umbra coborî și îl urmă în tăcere.

Informatorul nu fusese suficient de discret. Când ajunse la câteva cvartale depărtare, în dreptul unei alei, Asasinul atacă... strălfulgerarea unei lame ascunse, o șfichiuire silențioasă, rapidă...

Cadavrul a fost descoperit la ivirea zorilor.

CAPITOLUL UNU

Owen trebuia să știe.

Știa deja, dar trebuia să știe într-un mod care putea fi dovedit. Într-un mod care îi putea convinge pe alții, inclusiv pe bunicii lui, de nevinovăția tatălui său. Sistemul judiciar făcuse o eroare, iar publicul nu se sinchisise. Tatăl lui ajunsese la închisoare, învinuit de o crimă pe care n-o săvârșise, și murise din cauza unei apendicite banale înainte ca Owen să-și ia rămas-bun. Așa că acum rămăsese în seama lui să afle ce se petrecuse de fapt în noaptea jafului de la bancă.

Se gândea că Javier o să-nțeleagă. Deveniseră prieteni încă din clasa a treia, de când viața lui Owen devenise un iad. Ce-i drept, după ce terminaseră școala primară și începuseră liceul, nu mai fuseseră apropiați, dar Owen credea că mai putea conta pe Javier.

— Așadar, o să vii cu mine? întrebă.

Ieșiseră din liceu și stăteau de vorbă în curtea din lateralul clădirii, lângă un suport pentru biciclete gol, cu vopseaua cojită. Trei prieteni de-ai lui Javier, niște băieți pe care Owen nu-i cunoștea, stăteau deoparte, privindu-i și vorbind între ei.

— Nu știu, spuse Javier.

— Nu știi?

Javier nu răspunse. Se mulțumea să-l privească fix.

— Haide. Tu te pricepi la chestiile astea tehnice mai bine decât mine. Mai bine decât oricine.

Owen se uită pieziș la prietenii lui Javier.

— Chiar dacă nimeni altcineva nu știe asta, eu o știu și o știi și tu.

Și Javier aruncă o privire către prietenii săi. De când îl abordase Owen, cu câteva minute în urmă, ca să-i explice planul său, nu zâmbise, nu râsese și nu-și schimbase expresia dură a feței. Javier care stătea în fața lui nu părea să fie același băiat pe care-l știa, pe care-l cunoscuse după ce tatăl îi ajunsese la închisoare, iar el și mama lui se mutaseră la părinții ei. Alt cartier. Altă școală. Alți huligani care să-l bată…

— O să mă gândesc, spuse Javier. Acum trebuie să plec.

Îi întoarse spatele, gata să se îndepărteze.

— O s-o faci? întrebă Owen.

Javier se uită peste umăr.

— Ce să fac?

— Să te gândești la ceea ce-am discutat.

— Am spus că da.

Și Javier plecă.

Owen îl urmări alăturându-se grupului său. Nu putea fi sigur că Javier e prieten cu tipii aceia, cu genul de băieți de care-l apăra cândva pe el. Odată ajuns lângă ei, ceilalți îl priviră întrebători, indicându-l pe Owen, iar Javier se mulțumi să ridice din umeri și să clatine din cap.

Owen n-avea idee nici care mai erau preocupările lui Javier, nici cum, în numai câțiva ani, se transformaseră din cei mai buni prieteni în doi străini. La fel se întâmplase și cu mama lui. El crezuse că moartea tatălui său, de la care trecuseră trei ani, o să-i apropie mai tare, dar, în realitate, erau insule separate și se îndepărtau din ce în ce mai mult. Deriva continentală fusese treptată, de neoprit și bogată în cutremure.

Owen ieși din curtea școlii și se îndreptă spre casa bunicilor. Indiferent dacă Javier îl însoțea sau nu, hotărâse să meargă acolo în noaptea aceea. N-avea de ales. Totul depindea de el.

Trebuia să știe.

///

Când deschise ușa, bunica lui stătea în fotoliul din camera din față, uitându-se la televizor, la o emisiune-concurs, de genul celor difuzate cu mult înainte de nașterea lui Owen. La intrarea băiatului, motanul bunicii, Gunther, îi sări din poală, înfigându-și probabil ghearele în coapsele ei prin rochie, pentru că bătrâna scânci și zvâcni scurt. Gunther mieună și se apropie țanțoș, cu coada în sus, ca să se frece de piciorul lui Owen. La rândul lui, băiatul se aplecă și scărpină motanul după ureche.

— Bună, bunico.

— Bună, răspunse ea, dând mai încet televizorul care umplea încăperea de aplauze. Cum a fost la școală?

— Bine.

— Ce note ai luat?

— La fel ca ieri.

— Nu sunt destul de bune. Trebuie să apreciezi importanța educației. Doar nu vrei s-o sfârșești ca taică-tău.

Owen auzea asta foarte des. Fraza aceasta era ca un tren de marfă condus cu violență și încărcat cu toate contrazicerile, lacrimile, replicile șuierate și țipetele date ca răspuns unul altuia în toate discuțiile dintre bunicii și mama lui la care trăsese el cu urechea pe durata procesului și în timpul scurs de atunci. Bunicii îi urâseră tatăl încă dinainte de a se căsători cu mama lui, iar acum îi detestau cu atât mai mult amintirea. Tatăl lui Owen ajunsese să fie țapul lor

ispășitor, o fantomă care putea fi oricât de groaznică își doreau ei, învinuită pentru orice. Pentru absolut orice.

Owen învățase destul de repede că nu trebuie să apere stafia. Dar nici n-avea de ce s-o facă. Pentru că năluca aceea nu era tatăl lui. Și toată lumea avea să afle cât de curând.

— O să mă străduiesc să iau note mai bune, spuse. Unde e bunicul?

— Afară, în spate. Cred că lucrează la o mașină de tuns iarba. I-ar prinde bine dacă l-ai ajuta.

Owen se abținu să strâmbe din nas. Bunicul lui n-avea niciodată nevoie de ajutor pentru nimic, ceea ce însemna că probabil voia să-i vorbească despre ceva. Se temea de asta, dar știa că era inevitabil, așa că dădu din cap.

— Mă duc să văd, spuse.

Traversă camera de zi, cu covorul ei vechi, care fie era imun la tot ce însemna pată, fie era atât de bine îngrijit, încât bunicii nu puteau să motiveze costul înlocuirii lui, și cu tablourile în ulei pictate de bunica, asortate cu pereții tencuiți, de culoare bej. Ajuns în bucătărie, înșfăcă o portocală din bolul cu fructe așezat pe blatul din melanină imaculat, apoi ieși pe ușa cu plasă de țânțari, care se deschise cu un scârțâit și se închise în urma lui, trântindu-se zgomotos. Curtea, mică și atât de migălos îngrijită, încât părea artificială, însemna un covor din iarbă deasă, de forma unei amibe, înconjurat de straturi de flori și de tufe. Câțiva portocali și avocado creșteau lângă gardul înalt de aproape doi metri care marca hotarul imperiului bunicii.

Owen merse prin spatele casei, pe poteca pavată cu cărămizi, până în avanpostul bunicului său, atelierul despre care nu-și aducea aminte să fi fost numit vreodată garaj, deși asta era de fapt. Înăuntru, cu un singur tub fluorescent legănându-i-se deasupra capului, bunicul stătea aplecat

asupra unei mașini vechi de tuns iarba. Purta salopetă de dril uzată, pe care o avea de când era Owen țânc.

— Pe asta o vinzi? întrebă Owen.

— Nu. Doar o repar. E a familiei Egerton, din josul străzii.

— O să le ceri bani?

— Nu. Dar probabil că-mi vor plăti oricum.

— Bunica ar zice că s-ar cuveni să-i plătească ea, fiindcă te ține ocupat.

— De unde știi că nu-i plătește? zise bunicul chicotind.

Owen mușcă din coaja portocalei ca s-o despice, simțindu-i amăreala, apoi își înfipse în ea vârfurile degetelor și începu s-o descojească, în timp ce sucul picura pe jos.

— Nu-mi murdări podeaua, zise bunicul.

Owen crezuse întotdeauna că într-un loc numit atelier poți lăsa sucul de portocală să picure pe podea, dar bunicul lui nu avea un astfel de atelier, acolo nu găseai niciodată scule, echipamente sau sticle cu chimicale altundeva decât la locurile lor.

— Te-a întrebat bunica ce note-ai luat?

— Da.

— Deci nu trebuie să te mai întreb și eu?

Owen aruncă în coșul de gunoi coaja portocalei.

— S-ar zice că tocmai ai făcut-o.

Bunicul își desprinse privirea de mașina de tuns iarbă.

— Într-adevăr.

Se ridică ținând în mână o componentă a mașinii și se îndreptă spre masa de lucru de lângă peretele opus, unde o cositori stând cu spatele la nepotul său.

— L-am văzut zilele trecute pe vechiul tău prieten. Cum îl cheamă? Javier?

— Da.

Owen mâncă o felie de portocală. Nimerise una dulce.

— N-a mai fost pe la noi de ceva vreme.

Băiatul nu răspunse. Luă o altă înghițitură de portocală.

— Mai sunteți prieteni?

— Oarecum. Nu chiar.

— Nu mi-au plăcut prea mult băieții cu care era. Golani.

— De unde știi?

— Pur și simplu mi-am dat seama.

— Asta sună, cumva, a discriminare. Javier nu face parte din nicio bandă.

— Sper că nu. Mi s-a părut întotdeauna un copil bun.

Owen mâncă ultimele felii de portocală, mânjindu-se de suc pe bărbie.

Bunicul stătea tot cu spatele, lucrând la piesa mașinii de tuns iarbă.

— Sper că te ții departe de indivizii ăia, da?

— Ei, haide, bunicule...

— Voiam doar să fiu sigur. Cartierul ăsta nu mai e ce-a fost când ne-am mutat aici eu și bunica ta. A continuat să fie un loc destul de decent până în copilăria mamei tale, până în ultimii ei ani de liceu.

Atunci îl cunoscuse mama lui Owen pe tatăl lui, dar bunicul nu spuse asta, deși băiatul știa că o gândește.

— Sunt bătrân și încăpățânat. Nu m-aș muta nicidecum altundeva. Dar n-aș fi ales cartierul ăsta ca loc în care să te crească mama ta. Nu l-aș mai alege.

— Nu fac parte din nicio bandă.

— Știu.

— Atunci de ce vorbim despre asta?

Bunicul se întoarse, cu lumina tubului fluorescent reflectându-i-se în creștetul chel.

— Pur și simplu vreau să fii prudent. Ai cincisprezece ani. Știu mai multe despre puștanii din ziua de azi decât crezi tu. E ușor să fii atras pe-o cale greșită. Simți dorința să aparții unui grup. La început crezi că poți să ții totul sub

control și, până s-apuci să-ți dai seama ce se petrece, te trezești într-o situație urâtă.

Cam așa se petreceau lucrurile ori de câte ori stătea în atelierul bunicului. Bătrânului i se oferea prilejul să lucreze la el de parcă ar fi fost un motor. Însă Owen știa că avea intenții bune. La fel și bunica. Numai că se înșelau în privința multor lucruri.

— Numai să… Bunicul clătină din cap și se întoarse din nou către masa de lucru. Numai să fii prudent. Ai teme de făcut?

— Le-am făcut la școală.

— Perfect. Atunci poți învăța în avans.

— Școala e o bandă de alergat. Cum ai putea s-avansezi pe banda de alergat?

Bunicul râse iarăși.

— Inteligent băiat. Du-te în camera ta și învață.

Owen zâmbi și plecă, se întoarse pe aleea de cărămizi și intră pe ușa din spate. Înăuntru, descoperi că bunica închisese televizorul și se dusese în bucătărie, unde lângă un castron mare se aflau câțiva morcovi feliați și un morman de legume încă întregi.

— Cum merge treaba în atelier? întrebă ea.

— De minune, răspunse Owen. Și tu crezi că fac parte dintr-o bandă?

— Își face griji pe bună dreptate. O grămadă de băieți cuminți din împrejurimi s-au lăsat influențați de prieteni nepotriviți. E greu de uitat ce s-a-ntâmplat cu taică-tău.

— Da, tu și bunicul aveți grijă să nu uit. Owen se pregăti să plece. Mă duc în camera mea.

Femeia lăsă cuțitul jos.

— Pur și simplu nu vrem s-ajungi tu așa.

Owen nu răspunse, pentru că, dacă ar fi deschis gura, și-ar fi făcut singur necazuri. Se îndepărtă, traversă camera

de zi și porni pe coridor, către camera lui. Odată ajuns, împinse cu piciorul niște haine care-i stăteau în drum, ca să poată închide și încuia ușa. Rămase locului vreo două minute, răsuflând greu, cu privirea în tavan.

Știa că tatăl lui nu fusese întotdeauna perfect. Avusese ceva necazuri în liceu, se făcuse vinovat de furt din magazine și de vandalism, însă nimic foarte grav. Nimic care să-i compromită viața de adult. Maturizându-se, abandonase definitiv astfel de îndeletniciri. Omul pe care-l cunoscuse Owen muncea din greu și cinstit și, fără să fi absolvit o facultate, reușise să-și mute familia într-o suburbie cu copaci pe marginile străzilor, cu biciclete în fața curților cu gazon și cu câte două mașini pe aleea din fața casei. Însă bunicii lui Owen nu-i recunoscuseră niciodată meritele pentru asta. Ei îl văzuseră întotdeauna doar pe derbedeul din liceu și, după ce fusese arestat, lunile din timpul procesului nu fuseseră decât un prelungit *Vezi? Noi am avut mereu dreptate*, adresat mamei lui Owen.

Însă nu avuseseră dreptate. Nici ei, nici judecătorul, nici jurații.

Owen traversă încăperea către computerul său și se aruncă pe scaunul biroului, răsturnând turnul de cutii de apă minerală goale de lângă monitor. Contase pe Javier ca să se asigure că tehnologia era sigură, fără riscuri, dar Javier nu apăruse, ceea ce însemna că trebuia să se descurce singur. Își aprinse computerul lovind o tastă, apoi începu să caute online, citind despre Corporația Abstergo, despre Animus, despre ceva numit Helix și despre consolele de jocuri demențial de scumpe. Numai că totul era în limbaj corporatist, lustruit de departamentul de relații cu publicul până la o strălucire care lua ochii fără să spună de fapt nimic. Află ceva mai mult de pe câteva forumuri de discuții, unde dominau avertizările și vorbăria bombastică a paranoicilor

despre o conspirație mondială din care făcea parte Abstergo. Dar ce corporație mondială *nu* era amestecată în nicio conspirație? După părerea lui, asta reprezenta esența jocului.

După ceva timp, consumat de alte căutări fără rezultat, o auzi pe mama lui întorcându-se de la centrul de fotocopiere unde lucra. Owen auzi ușa de la intrare, vocea ei înăbușită venind din camera de zi, unde stătea de vorbă cu bunica, și, câteva minute mai târziu, o bătaie în ușa camerei sale.

Își închise *browser*-ul.

— Intră.

Mânerul ușii zăngăni.

— Ușa e încuiată.

— Oh, scuze. Băiatul sări de pe scaun, se repezi la ușă și o deschise. Uitasem.

— E totul în regulă?

Mama lui stătea pe coridor îmbrăcată în cămașa polo albastră a uniformei, cu părul strâns la spate și brăzdat, poate, de ceva mai multe fire cărunte decât în ziua precedentă.

— Da, e bine, răspunse el. De ce?

— Bunica mi-a spus că ai avut o discuție cu bunicul.

Owen ridică din umeri.

— De fapt, nu s-a deosebit cu nimic de toate celelalte pe care le-avem o dată sau de două ori pe săptămână.

— Cred c-a fost într-adevăr tulburat când l-a văzut pe Javier.

Owen își dădu ochii peste cap.

— Nu face parte din nicio bandă.

— OK. Femeia își ridică palmele, pe care se vedeau urmele roșii ale unor tăieturi proaspete făcute de muchiile colilor de hârtie. Dacă spui tu… Dar, știi, e bine că bunicii tăi își fac griji.

— A, da?

— Înseamnă că țin la tine.

Owen se îndepărtă de ușă, se trânti pe pat și se întinse pe spate, cu mâinile la ceafă.

— Eu n-aș zice exact așa.

Mama intră în cameră.

— Dar cum ai zice?

— Aș spune că țin să nu jefuiesc și eu o bancă, la fel ca tata.

Mama se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de un zid invizibil.

— Nu vorbi așa!

— E ceea ce gândesc ei.

— Dar nu asta am vrut să spun. Doar să... nu vorbești așa.

— De ce nu? Și tu crezi același lucru. Sau cel puțin nu-i mai contrazici când aduc ei vorba.

— Owen, te rog. Nu pot..., dar se întrerupse și se uită spre ușă.

— Nu contează. Băiatul închise ochii. Așa e.

Mama rămase neclintită un minut, după care o auzi traversând camera, pășind printre haine și peste ambalajele gustărilor lui și închizând ușa în urma ei.

În aceeași seară, târziu, după cină și spălarea vaselor, Owen își auzi mama ducându-se la culcare în camera de lângă a lui și, la scurt timp după asta, bunicul își târșâi picioarele pe coridor. Se mai scurseră două ore până când bunica amuți râsetele și cântecele plicticoase, la saxofon, din talk-show-urile de la ore târzii și se retrase în dormitor. Atunci Owen se ridică din pat, încă purtându-și hainele de zi, își puse un hanorac și se furișă afară din cameră. Ușa din față făcea prea mult zgomot, așa că ieși prin spate, având

grijă să nu lase ușa cu plasă de țânțari să se trântească în urma lui.

Era o noapte rece și cele câteva pagini de ziar căzute pe stradă fluturau în vânt. Bunicii lui se îngrijeau de curte și de casă, astfel că păreau desprinse dintr-o ilustrată, dar mulți vecini de-ai lor n-o făceau. Unii își udau peluzele, așa că se umpluseră de buruieni. Alții nu și le udau, așa că se umpluseră de praf. Asfaltul de pe trotuar crăpase și se deformase încă dinainte de a se muta Owen acolo, însă nimeni nu-l reparase între timp și, dacă nu cunoșteai locul, pe întuneric aveai toate șansele să te-mpiedici.

Owen alergă după ultimul autobuz de pe ruta din apropiere, îl prinse și, nu după mult timp, privea prin propria imagine reflectată în geam străzile pe care trecea, îndreptându-se către adresa dată de Monroe. Dar nu era adresa unei case, ci doar a unui loc de lângă câteva fabrici și depozite de la marginea orașului. Schimbă autobuzul de două ori, descurcându-se din fericire doar cu cele care circulau toată noaptea, apoi merse pe jos încă un kilometru și jumătate ca s-ajungă la destinație, dincolo de blocuri de locuințe acoperite de graffiti și de magazine închise, cu vitrinele întunecate.

Porțiunea de parc industrial în care ajunse în cele din urmă părea abandonată, cu lacăte pe uși, ferestre sparte și spațiile înguste dintre clădiri năpădite de buruieni. Felinarele răzlețe mânjeau locul cu pete de lumină galbenă ca voma.

Owen tocmai începea să se-ntrebe dacă Monroe nu-și bătuse cumva joc de el când zări autobuzul parcat într-un loc întunecos.

Vehiculul nu semăna cu cele care-l aduseseră până acolo. Era vechi, cu aripile roților largi și, între ele, cu o capotă proeminentă, rotunjită, cu grila lată, înclinată de-a lungul părții din față, ceva ce doar un colecționar ar fi preferat,

dacă ar fi colecționat cineva autobuze clasice. Fusese vopsit maro și toate ferestrele erau camuflate, dar, cumva, nu părea abandonat, ca tot ce-l înconjura.

În spatele lui, pietrișul scrâșni sub pași și Owen se răsuci brusc.

— Liniștește-te, spuse Javier. Eu sunt.

Purta un hanorac alb și-și ținea mâinile în buzunare.

Owen răsuflă ușurat.

— Ai venit.

— M-am gândit mult înainte să iau o hotărâre.

— Mulțumesc. Owen îi arătă autobuzul. Aici e.

— Ești sigur? îl întrebă Javier. Că vrei să te joci cu ADN-ul tău? Cu creierul tău?

— Da. Trebuie să aflu. În plus, alți colegi de-ai noștri au făcut-o deja.

— Așa am auzit și eu. Și Monroe ți-a zis c-o să meargă?

— N-am avut timp să intrăm în amănunte. Mi-a spus doar să vin să ne-ntâlnim aici.

Javier ridică din umeri.

— Atunci hai să vedem.

CAPITOLUL DOI

Owen bătu la ușa din față. Pe urmă își vârî mâinile în buzunare și așteptă, cu Javier în spatele lui. Când în sfârșit ușa se deschise cu un scârțâit, în cadru apăru o siluetă conturată de lumina ce se revărsa din interior, albastră ca o piscină de hotel.

— Mă bucur c-ai reușit s-ajungi, Owen, spuse Monroe, cu voce gravă și rezonantă ca o chitară bas lovită cu palma. Văd că ai adus un prieten. Haideți, intrați.

Silueta se întoarse cu spatele și intră în autobuz. Toată lumea din liceu îl cunoștea pe Monroe, tehnicianul IT care se ocupa de rețeaua de computere. Și era pe placul tuturor, poate doar cu excepția câtorva profesori. Owen și Javier urcară pe scara îngustă a autobuzului și îl urmară.

Interiorul vehiculului era opusul exteriorului său, fiind complet reamenajat, cu pereții acoperiți de lambriuri de un alb lucios, luminat cu benzi de leduri, dotat cu un șir de monitoare de computer și impregnat cu miros de plastic încins și ozon. În partea din spate se afla un fotoliu rabatabil ce se transforma într-o cușetă. Monroe se opri în stânga lui, îmbrăcat cu aceleași haine pe care le purta de obicei la liceu și care, cumva, îi fuseseră permise: blugi decolorați, pantofi sport Converse și cămașă de flanelă peste un tricou care făcea reclamă unei formații de muzică necunoscute

lui Owen. Părul castaniu îi ajungea până la umeri și purta cioc. Owen n-ar fi putut spune câți ani are. Poate între patruzeci și cincizeci? Poate cu puțin peste cincizeci?

— Javier, așa e? întrebă Monroe când intră prietenul lui Owen.

— De unde știi? se miră băiatul.

Monroe pocni din degete și se bătu ușor cu degetul peste tâmplă.

— Memorie eidetică, omule.

— Asta e ceva gen memorie fotografică? întrebă Owen.

— Nu, răspunse Javier. Nu este. Și tot nu explică de unde mă cunoști.

— Îmi petrec o grămadă de timp ocupându-mă de baza de date a elevilor. Cred că vă pot recunoaște aproape pe toți.

Răspunsul nu păru să-l mulțumească pe Javier, care își încrucișă brațele și aruncă o privire prin autobuz.

— Ce este asta?

— Asta? Monroe își desfăcu larg brațele. Ești tu.

— Uau, omule, ripostă Javier. Profund răspuns.

— Relaxează-te, zise Monroe. Vreau să spun că toate astea sunt pentru pătrunderea în interiorul vostru. Arătă cu un deget spre pieptul lui Owen. În ADN-ul vostru.

— Da, ripostă Javier. Apropo, ce faci aici? Astea nu par să fie consolele Animus pentru jocuri pe care le-am văzut online.

Owen aprecie faptul că Javier făcuse cercetări pe cont propriu înainte de a veni la întâlnire.

— Fiindcă modelul ăsta nu apare online și nu se găsește în magazine, răspunse Monroe. Abstergo l-a ascuns în totalitate. Mașina asta se bazează pe primul Animus. Însă i-am făcut mai multe modificări esențiale.

— Deci asta e adevărata mașină, cea originală?

Javier făcu un pas înainte, dintr-odată mult mai interesat.

— Cum adică l-a „ascuns"? întrebă Owen, amintindu-și cât de mult se străduise să caute, dar fără să afle mare lucru. E ceva de genul unui secret comercial?

— Cam așa ceva, încuviință Monroe. Oficial, Abstergo a scos Animus pe piață ca instrument de cercetare sau ca divertisment. Unul foarte costisitor.

— Și ăsta ce face? întrebă Javier.

— În esență, același lucru. Iau o mostră din ADN-ul tău, o analizez și pătrund în memoria genetică, unde se află toate amintirile strămoșilor tăi. Odată ce le avem, putem crea simulări ale acestor amintiri, iar tu le poți explora.

În timp ce vorbea, se uita uneori pe lângă Owen sau pe deasupra umărului său, nu ca și cum s-ar fi ferit să-i întâlnească privirea, ci lăsând mai degrabă impresia că o parte din gândurile lui se îndreaptă către altceva.

— Și prin ce diferă modelul de aici? întrebă Javier.

Monroe se încruntă.

— Celelalte modele pot accesa amintirile oricui are ADN-ul stocat în Abstergo Cloud...

— Dar am citit că toate simulările alea au fost manipulate de Abstergo, spuse Javier.

— Manipulate în ce sens? întrebă Owen.

— Seamănă mai mult cu un *reality show*, răspunse Javier. Multe părți sunt eliminate, așa că nu afli întreaga poveste.

— Exact, confirmă Monroe. Noile modele de Animus sunt doar pentru distracție și pentru atingerea scopurilor egoiste ale Corporației Abstergo. Oamenii văd și trăiesc istoria așa cum vrea Abstergo. Nu li se oferă adevărul. Modelul ăsta – puse mâna pe tetiera fotoliului – nu poate accesa decât propriile *tale* amintiri. Nemodificate. Numai așa poți afla adevărul pe care-l cauți.

— Cum ai făcut rost de el? întrebă Javier.

— Am lucrat pentru Abstergo. Cu mult timp în urmă. Alte întrebări?

Owen se uită din nou la Javier, care dădu din cap și spuse:

— Da, încă una. De ce faci asta?

— De ce faci *tu* asta? ripostă Monroe. Eu l-am invitat aici pe Owen, nu pe tine.

— Am venit pentru că Owen îmi e prieten și îi eram dator.

Owen nu se considera sentimental, dar îi plăcuse ce auzise.

— Bun, răspunse Monroe. Adevărul e că… și eu fac asta pentru că i-o datorez cuiva.

După gravitatea tonului, Owen ghici că nu voia să ofere mai multe explicații, iar Javier nu mai puse nicio întrebare. Monroe se întoarse spre Owen.

— Ei, ce adevăr cauți? La școală n-am avut timp să intrăm în amănunte. Ale cui spuneai că sunt amintirile pe care vrei să le explorezi?

Owen inspiră adânc.

— Ale tatălui meu.

— Oh, corect. Tații sunt importanți. Monroe dădu din cap. Te interesează ceva anume?

— Trebuie să știu ce i s-a întâmplat într-o anumită noapte. Pe 18 decembrie. Acum cinci ani.

— Oh. Monroe clătină din cap. Aș vrea să fi știut. În cazul ăsta, nu te pot ajuta.

Owen făcu un pas spre el.

— Cum adică? E singurul motiv pentru care mă aflu aici. Ai spus…

— M-ai întrebat dacă pot pătrunde în amintirile tatălui tău și ți-am spus că pot. Ceea ce e adevărat. Nu mi-ai spus că vrei să ai acces la experiențele trăite de el cu numai cinci ani în urmă.

— Dar…

— E pur și simplu imposibil, îi explică Monroe. ADN-ul tău conține amintirile tatălui tău doar până în momentul în care ai fost conceput, nu și pe cele de mai târziu. Nu deții amintirile lui genetice de când aveai, de exemplu, zece ani.

— Are dreptate, spuse Javier. M-am gândit și eu la asta, dar am crezut că e vorba de vreo tehnologie mai avansată.

Autobuzul păru să se micșoreze în jurul lui Owen, locul devenind prea înghesuit pe măsură ce-i creșteau frustrarea și furia.

— Și ce-ar trebui să fac? Cum aș putea ajunge la amintirile lui din noaptea aia?

— Ai nevoie de un alt tip de Animus, răspunse Monroe. Și de o mostră din ADN-ul lui de după acea noapte. Numai așa se pot găsi în memoria lui genetică întâmplările care te interesează.

Mușchii lui Owen se încordară până când începură să tremure.

— În noaptea aia a fost arestat. L-au ridicat și nu s-a mai întors niciodată. Nu am ADN-ul lui.

Monroe oftă.

— Îmi pare sincer rău, omule.

Owen simțea nevoia să-și împlânte pumnul într-unul dintre monitoarele din apropiere. Venise acolo fiindcă era unica lui posibilitate. Singurul mod în care putea dovedi nevinovăția tatălui său. Singurul mod de a îndrepta lucrurile. Numai că îi era imposibil. Nu exista nicio cale și abia acum înțelegea asta. Era captiv în propria sa viață, nevoit să-și asculte bunicii terfelindu-i tatăl, să-și vadă mama renunțând, fără luptă, la amintirile despre el.

— Dacă ar face rost de ADN-ul tatălui, ai putea găsi amintirea? întrebă Javier.

— Categoric, răspunse Monroe. Cu un alt tip de Animus și cu o mostră din ADN-ul tatălui de după acea noapte.

Owen simți pe umăr mâna lui Javier.

— Poate mama ta a păstrat ceva. Ceva pe care să existe ADN-ul lui. Poate vreo cămașă veche?

— Nu ne-a rămas nimic. Am avut nevoie de bani. Mama a vândut tot, străduindu-se să păstreze casa. Dar am pierdut-o oricum.

În autobuz se lăsă tăcerea, tulburată doar de zumzetul discret al ventilatoarelor computerelor și de păcănitul și fâșâitul hard diskurilor. Owen nu voia să plece, fiindcă ar fi fost totuna cu a recunoaște că dăduse greș, așa că stătea în continuare acolo, în mijlocul tuturor acelor mașinării inutile.

— Ascultă, spuse Monroe. Fac asta de ceva vreme. În mai multe orașe. La mai multe școli. O parte dintre copii vin la mine de dragul distracției. Alții, ca tine, vin fiindcă vor răspunsuri. Însă adevărul e că rareori primesc răspunsul pe care-l caută și cu asta nu rezolvă nimic, aproape niciodată. Cred că ar fi bine să te gândești de ce e întrebarea atât de importantă pentru tine.

— Ce tot spui? ripostă Owen. Tatăl meu a ajuns la închisoare pentru o faptă pe care n-a comis-o. Cred că e cât se poate de evident de ce e întrebarea atât de importantă pentru mine.

— Hai să plecăm, zise Javier. Tipul n-are nimic pentru tine.

— Dar pentru tine? întrebă Monroe, uitându-se la Javier.

Băiatul își mijì ochii.

— Ce e cu mine?

Monroe arătă către fotoliul rabatabil.

— Nu vrei să-ncerci?

— Și cum rămâne cu discursul tău măreț? întrebă Javier. Asta n-o să rezolve nimic.

— Nu intri în Animus cu o întrebare. Dar știu că ești curios.

— N-are sens să pretinzi că mă cunoști.

— Ți-am văzut rezultatele la testul STEM[1], spuse Monroe. De-a dreptul impresionante. Dacă reflectă într-adevăr personalitatea ta, ar trebui să-ți dorești nebunește să-ncerci tot ce-i aici.

Se scurseră câteva clipe fără ca Javier să nege în vreun fel.

— Ascultă, adăugă Monroe. Nu-ncerc să te forțez. E decizia ta. Dar te afli aici și, crede-mă, să fii pentru scurtă vreme altcineva e o aventură fascinantă.

Javier se uită la Owen și acesta remarcă pe chipul lui o expresie familiară, una pe care n-o mai văzuse de multă vreme. Monroe nu se înșela. Pe vremea când fuseseră cei mai buni prieteni, Javier căpăta acea expresie de entuziasm hotărât, frunte încruntată plus zâmbet, ori de câte ori vedea ceva care îi stârnea curiozitatea. Acum o avea, și Owen se întrebă care era adevăratul motiv al prezenței prietenului său.

— OK, răspunse Javier. O s-o fac.

— Super. Vino, așază-te, spuse Monroe.

Pe urmă se întoarse către o parte dintre consolele care clipeau.

Javier se strecură pe lângă Owen și se îndreptă spre fotoliul rabatabil trecând prin fața computerelor. Privindu-l cum se așeza încet, Owen se simți inundat de furie și de resentimente. Cumva, cel care-i fusese până nu demult cel mai bun prieten făcea ceea ce venise el să facă. Javier ar fi trebuit să-l ajute, nu să-i ia locul.

Javier se lăsă pe spate, cu mâinile pe brațele fotoliului. Monroe se așeză lângă el, pe un scaun rotativ, și scoase ceva asemănător cu o mănușă de armură, conectată la computerul principal printr-un mănunchi de cabluri încâlcite.

---

[1] Science, Technology, Engineering, Mathematics (Știință, Tehnologie, Inginerie, Matematică) (n. tr.).

— Întinde brațul drept, te rog.

Monroe deschise mănușa ca pe o scoică.

— Ce e asta? întrebă Javier.

— Un scanner. Citește informațiile genetice și le trimite la Animus pentru analiză. Nu trebuie decât să întinzi mâna.

Javier își suflecă mâneca hanoracului și Monroe îi închise mănușa în jurul antebrațului dezgolit.

— O să simți o ciupitură când extrage sânge, îi spuse.

Dar Javier nici măcar nu tresări.

— Bun.

Monroe își răsuci scaunul către un monitor și începu să tasteze.

Owen își schimbă poziția, ca să poată vedea ecranul, dar nici ferestrele apărute, nici textele derulate nu aveau niciun sens pentru el.

— Hei, spuse Javier cu glas scăzut. Owen.

Owen se uită la el.

— Te deranjează că fac asta?

Owen ridică din umeri.

— Nu.

— Ești sigur?

— Are vreo importanță?

Javier nu răspunse.

Monroe mai continuă să tasteze câteva clipe.

— Excelent, spuse. Foarte promițător.

— Ce anume? întrebă Javier.

— Așteaptă un minut, răspunse bărbatul.

Continuă să tasteze. Ecranul străluci brusc de câteva ori, apoi Monroe își ridică privirea către Owen.

— Hai să verificăm ceva.

— Ce? întrebă Owen.

— Concordanța amintirilor genetice. Monroe scoase o a doua mănușă. Întinde mâna.

Însă băiatul își încrucișă brațele.

— Parcă spuneai că…

— N-are legătură cu tatăl tău, zise Monroe. Vreau să analizez compatibilitatea ta cu Javier.

— Asta ce-nseamnă? întrebă Javier.

— Dacă ați avut amândoi câte un strămoș prezent la același eveniment, atunci amintirile voastre genetice se vor… suprapune într-un anumit fel. Puteți avea o simulare în comun. De fapt, combinând informațiile, redarea faptelor capătă mai multă substanță.

— Vrei să spui că putem intra amândoi în simulare? întrebă Owen. Împreună?

— Da. E una dintre modificările făcute de mine. Ei, ce ziceți?

Propunerea îl intrigă pe Owen și, într-un fel, îi plăcu ideea că, la urma urmelor, Javier n-o să-i poată lua locul în totalitate. Își întinse brațul fără să-și întrebe prietenul dacă e de acord.

— S-o facem, spuse.

— Super.

Monroe închise mănușa peste antebrațul lui Owen. Băiatul simți pișcătura usturătoare a acului și se strădui să nu tresară.

— Informațiile intră în computer, spuse Monroe. O să fie nevoie de vreo două minute pentru analizarea lor și apoi pentru crearea unui tabel al Concordanței Amintirilor.

Owen stătea în picioare, lângă fotoliu, cu brațul conectat la computer și cu ochii la ecran.

— Și dacă n-avem strămoși care să fi fost în același loc? întrebă Javier.

— Dacă nu există nicio concordanță, nu pot genera o simulare comună, răspunse Monroe. Dar, câteva minute mai târziu, imediat ce Animusul își încheie analiza,

exclamă: Uau, de fapt... de fapt, aveți câteva intersectări foarte puternice!

— Câteva? repetă Owen.

— Da. Se întâmplă extrem de rar. Strămoșii voștri și-au încrucișat drumurile de mai multe ori, în locuri diferite și în momente diferite ale istoriei...

Se uită lung la ecran, părând să se concentreze intens ca să rezolve ceva.

— Așadar, facem asta? întrebă Javier.

Monroe clipi.

— Da. Sigur. OK, până se acumulează amintirea, să-l instalăm pe Owen.

Se duse în partea din față a autobuzului și se întoarse cu o saltea groasă, pentru yoga, pe care o derulă pe podea, lângă fotoliu.

— Nu e la fel de confortabilă ca un fotoliu, dar e bine și așa.

Owen se întinse pe saltea și rămase cu ochii la plafonul autobuzului, în timp ce brațul lui Javier atârna pe lângă fotoliu, chiar deasupra lui. Simțea și auzea zumzetul ușor al mașinăriei Animus pulsându-i în jur, prin podea. Monroe scoase două căști negre, cu vizor, și îi ajută pe băieți să și le pună. Confortabil și mai ușor decât părea, vizorul aduse în preajma lui Owen bezna, în timp ce casca amuți toate zgomotele din jur, izolându-l.

Mă auziți?

Vocea lui Monroe venea din cască.

— Da, răspunse Owen.

Da, se auzi apoi vocea lui Javier, tot din cască.

Super, zise Monroe. *OK, iată ce se va întâmpla. Mai întâi încarc Coridorul Amintirilor.*

— Ăsta ce mai e? întrebă Javier.

Partea de tranziție a simulării. O puteți considera sala de așteptare a Animusului. Expunerea la simularea completă poate fi

copleșitoare sau chiar vătămătoare, atât psihic, cât și fizic. Trebuie să vă introduc treptat. După ce vă obișnuiți cu Coridorul, încarc totul. Sunteți gata? O să vi se pară bizar.

— Gata, zise Javier.

— Gata, spuse și Owen.

După numai o secundă, un torent de lumină, sunet și senzații îl inundă, ca atunci când ieși dintr-un loc întunecos în plin soare, doar că, de data asta, nu-și putea feri ochii. Suportă totul până când i se limpezi vederea, nervii i se destinseră și văzu clar unde se afla.

Un nemărginit vid cenușiu îl înconjura, brăzdat de crăpături luminoase. În jur i se învolburau nori de ceață, solidificați din când în când în frânturi de forme geometrice care sugerau câte ceva tangibil, o muchie de clădire, o creangă de copac. Pe urmă se uită în jos și văzu că nu era el însuși.

Era îmbrăcat cu un pieptar de zale, purtat peste o tunică grea, cu ținte. Amândouă erau lungi, aproape până la genunchi. Cizme înalte, din piele, îi acopereau gambele, tot din piele îi erau și mănușile, iar de centură îi atârna o sabie în teacă. Când întoarse capul, o curea de sub bărbie se strânse, iritându-i pielea, și își dădu seama că are o barbă deasă. Cureaua susținea un coif metalic conic, cu borul ușor lăsat în jos, bine îndesat pe cap.

— Ăsta ești tu? întrebă cineva, chiar în spatele lui.

Owen se răsuci pe călcâie.

— Javier?

Bărbatul din spatele lui încuviință din cap, dar nu era Javier. Alt trup, alt chip, altă voce. Era de vârstă mijlocie, cu pielea închisă la culoare, și, în afară de fâșia de pânză care-i ascundea organele genitale, mai purta o tunică vătuită, care-i lăsa brațele și picioarele la vedere, și o pereche de sandale. Dungi de vopsea albă și roșie îi acopereau fața și

avea creștetul împodobit cu o coroană de pene multicolore, mai înaltă în partea din spate.

— Arăți ca un conchistador, spuse personajul care era Javier.

— Iar tu ca un aztec sau cam așa ceva, răspunse Owen.

Nu tocmai. Vocea lui Monroe răsuna direct în urechea lui Owen, iar băiatul presupuse că Javier o auzea în același mod. *Aztecii au cucerit o mare parte a Mexicului, dar nu pe tot. Javier e un războinic tlaxcaltec. Poporul lui a fost unul dintre multele care au luptat* împotriva *aztecilor înainte de sosirea europenilor.*

— De unde știi? întrebă Javier.

De la Animus. Când vă analizează amintirile genetice, face extrapolări, pornind de la datele istorice cunoscute. Îmi spune și că Javier are dreptate în privința strămoșului tău, Owen. O să pătrunzi în amintirile unui conchistador. Ale unui oștean pe nume Alfonso del Castillo.

— Ah, spuse Javier. Deci poporul tău l-a învins pe-al meu.

Din nou, nu tocmai, zise Monroe. *Tlaxcaltecii au fost înfrânți de Hernán Cortés, dar, în final, s-au* aliat *cu el împotriva aztecilor, care erau mai puternici.*

— Oh, vorbi din nou Javier. Scuze. Presupun că poporul tău l-a îmbolnăvit pe-al meu de variolă.

— Nici măcar n-aveam idee că printre strămoșii mei se află un conchistador, spuse Owen și se gândi că n-avea de ce să-și ceară scuze pentru asta.

S-ar părea că simularea voastră se va desfășura în 1519. Chiar înainte de victoria lui Cortés împotriva tlaxcaltecilor.

— Deci mergem în Mexic? întrebă Owen. Cu sute de ani în urmă?

Practic, nu mergeți nicăieri. Ești tot pe podeaua autobuzului meu. Dar o să ai impresia că mergi altundeva. De aceea folosim Coridorul Amintirilor.

— Și acum ce urmează? întrebă Javier.

Acum vreau să vă relaxați. Să vă mișcați puțin. Până când se încheie încărcarea amintirilor, încercați să vă obișnuiți cu existența în simularea trupului altcuiva.

Owen făcu un pas, apoi încă unul. Totul părea într-adevăr bizar. Acel Alfonso era mai scund decât el, cu un alt echilibru al corpului, cu brațele și picioarele altfel proporționate. În timp ce Javier venea spre el, Owen își scoase sabia din teacă. Avea o măciulie rotundă, de aur, la baza unui mâner din piele cu încrustații metalice; deasupra mânerului, o gardă curbată proteja mâna. Lungă de un metru, lama strălucea ca argintul.

— Fac o încercare, îi spuse lui Javier și despică aerul cu arma.

La început, sabia din mână i se păru incomodă, grea, instabilă. Însă pe urmă simți pe ceafă și în minte niște furnicături care se transformară treptat într-un soi de presiune din fundalul gândurilor. Când cedă în fața ei, lăsându-se dominat, începu să controleze arma cu îndemânarea dată de practică și mișcările îi deveniră mult mai fluide. Dar știa că nu mai mânuise niciodată o sabie și, când gândul acesta se opuse presiunii, pierdu o parte a controlului.

— Ai grijă ce faci, spuse Javier, ferindu-se în clipa în care arma îi ratã cu foarte puțin brațul.

— Iartă-mă, spuse Owen holbându-se la sabie. A fost bizar.

Ce-a fost bizar? întrebă Monroe.

Owen își ridică privirea, ca și cum IT-istul s-ar fi aflat undeva, în pustietatea cenușie.

— Sabia, răspunse el. A fost ca și cum… aș fi știut cum s-o mânuiesc.

Știi, spuse Monroe. *Sau, mai degrabă, Alfonso del Castillo știe.*

— Adică ăsta a fost el? întrebă Owen.

Ai acces la amintirile lui. La toate.

— A fost ca și cum ar fi vrut să preia controlul, spuse băiatul.

Într-un fel, chiar asta face. Și, într-un fel, ar trebui să-l lași. Simularea funcționează ca urmare a unei sincronizări. Ca să poți trăi amintirile străbunului tău trebuie, cumva, să te retragi și să-l lași să acționeze.

— Așadar, odată ce intrăm în simulare, nu mai deținem controlul? întrebă Javier.

Aveți o oarecare libertate de acțiune. Dar asta nu e călătorie în timp. Nu puteți schimba ceea ce s-a întâmplat. Nu puteți schimba amintirea și, dacă ieșiți prea mult în afara parametrilor ei, o să fiți desincronizați. Simularea o să se întrerupă și o să reveniți fie pe Coridor, fie în lumea reală. Nu este o experiență plăcută în niciunul dintre cele două cazuri.

— Și cum știm dacă suntem în pericol de desincronizare? întrebă Javier.

O să simțiți. Și simularea o să-nceapă să se distorsioneze. Încercați totuși să nu vă faceți griji în privința asta. O să vă dați seama cum merg lucrurile. Fiți relaxați. Esența călătoriei oferite de Animus constă în a ieși din voi înșivă, pătrunzând, pentru o vreme, în mintea altcuiva. Sunteți pregătiți pentru asta?

Owen se uită la sabie și o puse în teacă.

— Da.

Super, zise Monroe. *Când apăs pe comutator, senzația o să fie copleșitoare într-o măsură mult mai mare decât la intrarea în Coridorul Amintirilor. Rămâneți calmi și o să treacă. Și încă ceva. Când intrați în simulare, strămoșii voștri s-ar putea să nu se vadă unul pe altul, dar se vor afla destul de aproape pentru ca simularea să fie comună. Nu vă repeziți să vă căutați, fiindcă asta înseamnă desincronizare. Și, oricum, n-o să vă puteți vorbi*

fiind voi înșivă. Lăsați pur și simplu amintirea să se deruleze. Vă e clar totul?

— Da, răspunse Owen.

Sunteți gata?

— Apasă pe comutator, spuse Javier.

CAPITOLUL TREI

Javier încă nu era sigur că fusese o idee bună să accepte să intre în simulare. Însă Monroe avea dreptate. Trăsese cu urechea când doi puștani vorbeau despre Animus și devenise curios. Sau poate voia pur și simplu să experimenteze, pentru scurtă vreme, altfel de senzații. Viața lui devenise atât de complicată și de răvășită!

Owen stătea acolo, în fața lui, în Coridorul Amintirilor. Numai că nu era Owen, ci unul dintre strămoșii conchistadori ai lui Owen, purtând un coif și având o sabie pe care, cumva, știa s-o mânuiască. Javier nu-și putea da seama cât de schimbat era la față în momentul acela, însă își simțea trupul cu totul altfel. Strămoșul lui tlaxcaltec era mai vârstnic, avea dureri articulare, iar mintea care încerca să împartă cu el spațiul din cap privea lumea într-un mod cu totul străin. Javier se lansase în călătoria oferită de Animus ca să pătrundă în gândurile altcuiva, însă mintea lui devenise și mai aglomerată.

Începem, spuse Monroe în urechea lui.

Coridorul Amintirilor se spulberă cu o răbufnire de lumină orbitoare și Javier își simți tot trupul căzând brusc, de parcă s-ar fi aflat într-un *montagne russe*; același lucru i se întâmplă minții lui, dar într-o măsură mai mare. Icni și clipi, amețit și îngrețoșat, în timp ce privirea i se refocaliza încetul cu încetul.

Se afla pe un câmp întins, înconjurat de dealuri, simțind razele calde ale soarelui și răceala aerului. Iarba de sub picioarele lui era înaltă și subțire. Într-o mână ținea un scut de lemn, pictat și acoperit cu pene, iar în cealaltă un soi de sabie de lemn brăzdată, pe întreaga sa lungime, cu lamele de obsidian ca niște colți ascuțiți ca briciul și știa, cumva, că se numește *macuahuitl*. Era flancat de războinici înarmați și îmbrăcați la fel ca el, numai că mulți nu purtau pe cap, ca Javier, o podoabă din pene. Însă câțiva aveau unele mult mai complicate, ca niște coroane înalte, ornate cu flamuri lungi. Observă un bărbat cu un soi de stindard ramificat, plin de pene, care pornea de pe spatele lui și avea aproape doi metri înălțime, și un altul care purta ceea ce părea să fie o pasăre mare, cu gâtul lung și cu aripile larg întinse deasupra capului.

Javier aruncă o privire peste umăr și privelișteа îl ului. Acolo erau mii, poate zeci de mii de războinici. Acopereau tot câmpul, până la liziera pădurii și la poalele dealurilor. Sunau corni și vocile se înălțau stridente, scoțând strigăte care nu puteau fi decât de luptă. Făcea parte dintr-o armată și mergea la război.

Părea să se afle în prima linie, unde lupta era inevitabilă. Se uită din nou în jur, de data asta căutând o cale de scăpare și simțind cum este cuprins de panică. Un războinic de alături îl privi, încruntându-se nedumerit, și spuse ceva într-o limbă necunoscută.

— Ce? întrebă Javier. Nu înțeleg ce zici.

Observă instantaneu cum percepția i se încețoșează. Nu-și mai simțea brațele și picioarele, ca și cum ar fi început să se deconecteze de propriul lui corp.

Războinicul îl privi încă și mai nedumerit, ba chiar se îndepărtă de el cu un pas.

Destinde-te, îi spuse la ureche o voce. *Lasă-l pe strămoșul tău să vorbească.*

— Monroe?

Da. Vă urmăresc simularea.

Asta îl liniști cumva pe Javier.

Lasă amintirea să curgă, omule. Pur și simplu, las-o să curgă.

Javier inspiră adânc. Încercă să ignore zgomotele armatei imense din spatele lui, să-și alunge teama necunoscută de lupta care se apropia și să-și relaxeze mintea. În vreme ce se străduia, percepu în spatele gândurilor sale un soi de bătaie de tobă, o nerăbdare, și, când o ascultă și chiar o încurajă, sunetul căpătă din ce în ce mai multă putere, până când auzi vocea altcuiva încercând să se impună. Era cea mai puternică și cea mai năucitoare senzație de déjà-vu, căci o parte a minții sale trăia simultan ceea ce își reamintea cealaltă. Răpăitul tobei și vocea stridentă deveniră asurzitoare și Javier sfârși prin a ceda controlul asupra minții și a voinței sale și, în acel moment, propriul glas i se înălță, scoțând un strigăt de luptă într-o limbă străină, pe care acum o înțelegea.

Războinicul de lângă el dădu din cap, părând să se fi liniștit, și-și făcu auzit propriul strigăt. Javier înțelegea acum totul cu finețe, iar percepția se limpezise.

Era Chimalpopoca, un nobil *tecuhtli*, o căpetenie a oamenilor și a războinicilor, care se distinsese de numeroase ori pe câmpul de luptă împotriva lăcomiei poporului său și a trufașilor opresori azteci.

Însă acum un alt dușman ajunsese pe pământurile poporului său, venind dinspre coastă și, dacă așa ceva putea fi crezut, de dincolo de mare. Străinii cu fețe palide înaintau către ei chiar în acea clipă, călare pe uriașele lor animale asemănătoare cerbilor și purtându-și armele de foc, dar acolo, în acel loc și în acea zi, poporul zeului Camaxtli avea să-i înrobească sau să-i măcelărească.

— Crezi că sunt cu adevărat *teotl*? întrebă un războinic de lângă Chimalpopoca.

— Nu știu, răspunse el.

— Totonacii și otomii spun că nu pot fi uciși. Săgețile și sulițele lor par să fie doar niște trestii. Pielea lor e din fier…

— Numai armurile lor sunt din fier. Chimalpopoca privi încordat liziera pădurii de stejari și pini din fața lor. Pun prinsoare că sub ele sângerează.

— Deci crezi că n-ar trebui să facem pace cu ei, ca totonacii?

— Cred că ar trebui să facem ce poruncește căpetenia noastră de război.

— Dar tatăl lui Xicotencatl, Bătrânul, ne-ar fi cerut să facem pace. Am auzit chiar zvonindu-se că aici, pe câmp, sunt unii care și-au pus în gând să nu lupte azi.

— Probabil că s-au născut într-o zodie a lașului, spuse Chimalpopoca.

El se născuse într-o zodie a primului *ocelotl*, ceea ce însemna că îi era scris să moară ca prizonier de război, soartă pe care se hotărâse demult s-o accepte cu bărbăție, dar care până atunci îl ocolise.

— Poate că înfrânarea asta e înțelepciune, spuse războinicul. Nu lașitate.

— Dacă asta crezi, poate c-ar trebui să li te alături totonacilor și să le construiești acestor *teotl* un oraș acolo unde ai ogorul…

Cornii lor făcuți din cochilii sunară din nou, cu putere, vestind apropierea dușmanului. Chimalpopoca își pregăti scutul, cu *macuahuitl*-ul însetat de sângele străinilor. În fața lui, în depărtare, ieșeau din pădure primii dintre acei *teotl*. Înaintau în formație, cu scuturile și cu animalele lor înalte, care semănau cu cerbii, cu coifurile și săbiile lor de fier. Aveau cu ei arma pe care-o numeau tun, cea care azvârlea din măruntaiele sale bolovani, scântei și foc, adusă în luptă de trădătorii cempoala, aliații din Totonacapan ai străinilor.

La vederea lungimii negre a tunului, lui Chimalpopoca i se făcu frică și, din cauza asta, se înspăimântă și Javier.

Băiatul se întrebă ce-avea să se întâmple dacă strămoșul lui murea pe câmpul de luptă. Dacă avea să simtă durerea cumplită a străpungerii cu o sabie sau a spulberării cu o lovitură de tun. Își știa trupul în siguranță, în afara simulării, dar asta nu-i alunga groaza, fiindcă mintea lui era *acolo*. Realitatea simulării, mirosul de tămâie și cel al oamenilor care asudau înfricoșați în jurul lui, nechezatul cailor conchistadorilor, armele lor superioare – știa cum o să se sfârșească totul și voia să-și scoată strămoșul de acolo.

Cu astfel de gânduri lăsate în voia lor și cu propria minte preluând controlul, Javier făcu un pas înapoi, retrăgându-se din prima linie, și simularea își pierdu din claritate, ca și cum ar fi trecut de la o rezoluție foarte înaltă la una scăzută.

Deviezi, spuse Monroe. *Lasă totul să se deruleze în voie.*

Acest lucru era din ce în ce mai greu acum, când o armată de spanioli se apropia înarmată cu puști și cu săbii, împotriva cărora știa că arma și scutul de lemn ale lui Chimalpopoca nu puteau face mare lucru.

— Mă străduiesc, spuse.

Nu poți schimba faptele, zise Monroe. *E o amintire. Pur și simplu încearcă să nu uiți că totul s-a întâmplat deja, cu sute de ani în urmă. Nu poți evita nimic. Te desincronizezi dacă-ncerci.*

Javier adoptă ca mantră o parte din spusele lui Monroe.

Nu poți evita nimic, nu poți evita nimic, nu poți evita nimic.

Asta îl ajută să-și lase din nou mintea în stăpânirea amintirilor lui Chimalpopoca, redându-i simulării întreaga profunzime.

Către ei veneau, probabil, vreo patru sute de *teotl*. Împotriva a zece mii de războinici tlaxcalteci. Chimalpopoca zâmbi, convins că lupta o să se încheie curând, și se întrebă dacă, pentru zei, sângele de *teotl* era o hrană tot atât de bună

ca sângele omenesc; își propuse să prindă măcar unul viu, să-l sacrifice preoții pe altarele de piatră.

Bărbații din preajmă păreau mai puțin siguri de victorie decât el, dar îi reînsufleți cu un strigăt de luptă, pe care îl preluară. Glasurile lor și sunetele cornilor din cochilii cutremurară valea și până și *teotl* părură să se teamă.

— Camaxtli e de partea noastră! le strigă Chimalpopoca oamenilor pe care-i comanda. Azi, sorții ne sunt prielnici!

I se răspunse cu urale.

Când dușmanii ajunseră în locul ales de Xicotencatl, Chimalpopoca dădu ordinul de atac, la fel ca ceilalți războinici, și se năpustiră către *teotl* din toate părțile, înconjurându-i complet.

Oamenii lui Chimalpopoca trimiseră o rafală de săgeți și de sulițe, însă cele mai multe ricoșară, inofensive, de scuturile și de armurile *teotl*. Câteva nimeriră totuși în carne moale, pe care o străpunseră. Chimalpopoca rânji în timp ce el și oamenii lui alergau de-a lungul câmpiei strigând, cu armele în brațele ridicate, dar, înainte de a ajunge la prima linie a dușmanului, armele de foc umplură văzduhul cu numeroase bubuituri de tunet.

La o jumătate de pas de o parte și de alta a lui Chimalpopoca, oamenii zvâcniră și se prăbușiră, sângerând din găuri cu margini stâlcite apărute pe trup. El nu-și încetini goana, ci își conduse războinicii printr-o altă răbufnire de foc și apoi printr-o rafală de săgeți scurte, acele săgeți cumplite care străbăteau și cea mai groasă armură. Însă pe urmă *teotl* se năpustiră în luptă călare pe animalele lor, zdrobindu-i în picioare semenii, și își rotiră săbiile, secerând războinici și trântindu-i pentru a trece apoi peste ei.

Primii tlaxcalteci care ajunseră la pedestrașii dușmani loviră în flancul drept, dar numai ca să-și rupă sulițele și dinții de obsidian ai săbiilor de fierul scuturilor străinilor.

Când se văzu în fața primei lor linii, Chimalpopoca strigă cu ferocitate și lovi cu destulă forță ca un *teotl* să se clatine, însă trebui să se ferească imediat de lovitura lamei altui demon. Așa se petreceau lucrurile pe tot frontul. Străinii rămâneau aliniați, în formație compactă, fără să riște urmărirea unei ținte. Oamenii lui Chimalpopoca nu puteau decât să se năpustească și să se retragă, hărțuindu-i pe invadatori fără a reuși să-i vatăme cu adevărat sau să-i răzlețească, dar suferind pierderi grele în timp ce se străduiau s-o facă.

Chimalpopoca simțea deja mirosul pe care-l răspândește sângele amestecat cu țărâna, hrănind pământul. Dacă murea în ziua aceea, avea să fie o moarte bună. Atacă din nou, lovindu-l în cap pe unul dintre cei mai înalți *teotl*. Coiful demonului preluă șocul în cea mai mare parte, dar gâtul i se îndoi într-unul dintre cele mai satisfăcătoare moduri cu putință și inamicul se retrase împleticindu-se, numai pentru a fi înlocuit de un alt luptător înveșmântat în inele de fier. Chimalpopoca întâlni privirea noului sosit înainte de a se feri de lovitura lui și ceea ce văzu în acei ochi străini aprinse în el o văpaie.

Dacă te uitai de aproape, îți dădeai seama că poveștile relatau adevărul. Oamenii aceia, dacă oameni erau, aveau pielea palidă și fețele acoperite cu păr galben. Dar Chimalpopoca văzuse *frică* în acea privire. Frica de moarte a unui războinic. La urma urmelor, acei *teotl* erau muritori, chiar dacă nu pe de-a-ntregul umani.

Chiar atunci, unul dintre călăreți se avântă în fața însoțitorilor săi. Animalul ocrotit de armură sărea și lovea cu picioarele, rănind și strivind, în vreme ce sabia oșteanului tăia și străpungea. Chimalpopoca își îndreptă ura împotriva lor, a acelor zei calpi, și își aruncă scutul. Pe urmă își croi drum printre oamenii lui ca să se repeadă spre călăreț,

ținându-și cu ambele mâini *macuahuitl*-ul ridicat deasupra capului. Atacă din flanc și, când ajunse la o nuia distanță, sări în sus către cerbul căruia îi înfipse arma în gât, pentru a-l secționa apoi de sus în jos. Animalul nu scoase nici măcar un singur sunet înainte de a cădea grămadă. Chimalpopoca știa că îi frânsese gâtul, fiindcă îi simțise oasele pocnind sub tăișul de obsidian.

Călărețul se rostogoli pe pământ, dar se ridică repede, clătinându-se pe un picior rănit și rotindu-și sabia cu sălbăticie. Chimalpopoca ar fi vrut să se lupte cu el, dar alți trei *teotl* ieșiră din rând ca să-și apere camaradul și toți patru se retraseră, reîncadrându-se în forța lor compactă.

— Dau dovadă de loialitate! strigă Chimalpopoca. Măcar atât.

Deși erau doar patru sute, izbuteau totuși cumva să rămână pe poziție în lupta cu zece mii. Chimalpopoca privi câmpul de luptă și își dădu seama că numărul războinicilor tlaxcalteci părea să fie o parte din ceea ce ducea către izbânda dușmanilor. Erau pur și simplu prea mulți pentru ca manevrele lor să dea roade pe câmpia aceea. Însă cealaltă parte era strategia acelor *teotl*. Spre deosebire de azteci, nu păreau dornici să ia prizonieri, nu făceau nimic altceva decât să se apere și să-și ucidă sau să-și schilodească atacatorii.

Însă lui Chimalpopoca nu-i era ursit să moară în luptă. Își privi *macuahuitl*-ul, văzu că mai putea să muște chiar și după ce înjunghiase animalul acela ca un cerb, pe care oamenii lui deja îl măcelăreau ca să-l poată lua de-acolo.

Se năpusti din nou asupra dușmanilor. Lovitura lui năuci un *teotl* și sparse ultimul dinte al *macuahuitl*-ului. De data asta, Chimalpopoca nu se retrase, ci, cu un strigăt de luptă, se năpusti în breșă, ca să spargă linia dușmanilor. Izbind cu umerii, reuși să treacă printre două scuturi de fier, destul de aproape ca să simtă duhoarea demonilor nespălați,

și își înălță sabia boantă pentru o nouă lovitură, de data asta în interiorul formației invadatorilor.

Însă îl înconjurară. Simți multe mâini înșfăcându-l și, cu toate că se zbătu și-i pocni cu picioarele, îl trântiră și îl legară. Apoi îl îndepărtară de luptă, târându-l în mijlocul lor, unde îl siliră să se întindă pe pământul bătătorit sub tălpi și să rămână acolo, uitându-se la pieile de care se foloseau străinii ca să-și acopere picioarele și ascultând urletele tlaxcaltecilor pe care nu-i putea ajuta cu nimic. De aceea plânse cu fața în iarbă. Nu de frică, ci înciudat de propria neputință.

Pentru că asta îi era soarta. Moartea i se apropia. Dar cărui zeu întunecat avea să-i fie sacrificat de acei *teotl*, și în ce mod?

Lupta continuă pe câmpia însângerată până ce Chimalpopoca auzi cornii lor din scoici anunțând retragerea, ceea ce nu putea însemna decât că un înalt *tecuhtli* fusese ucis. Peste câteva clipe, dușmanii îl săltară în picioare, apoi își retraseră forțele între copaci, în vreme ce animalele lor ca niște cerbi și călăreții plecau să atace oastea fugară a tlaxcaltecilor. Pedestrașii îl duseră pe Chimalpopoca prin pădure pe o distanță de mai multe sute de nuiele, până în tabăra instalată într-un sat ai cărui locuitori fără îndoială fugiseră. Firește că *teotl* luaseră în stăpânire templul, ceea ce explica probabil victoria lor, și îi arătau lui Chimalpopoca locul morții lui. Zeul lor era cu ei, dar cine era acesta?

Unul dintre bărbații cu chipul palid îl prinse cu brutalitate de braț și, cu toate că lui Chimalpopoca nu-i era cunoscut, Javier îl recunoscu pe strămoșul lui Owen, omul pe care-l văzuse în Coridorul Amintirilor. Conștiența lui țâșni la suprafață, vrând să domine. Deschise gura, gata să vorbească, dar asta provocă instantaneu o fisurare a simulării, defecte ale imaginii; o parte din coroanele copacilor de

deasupra lui se începețoșară, cu pixelii care le alcătuiau devenind perceptibili. Își aduse aminte că Monroe le spusese să nu vorbească unul cu altul, fiind ei înșiși. Owen clătină din cap în tăcere, iar Javier își baricadă gândurile ca să le-mpiedice să-l scoată și mai mult în afara amintirii, refăcând astfel treptat sincronizarea, însă lăsând la suprafață o fărâmă mai mult din el însuși. Voia să rămână conștient de prezența lui Owen, dar nu și să riște o desincronizare vorbindu-i.

Teotl-ul Owen îl trase pe Chimalpopoca după el prin sat până la una dintre case și îl îmbrânci înăuntru. Căzu și se izbi de pământ destul de tare ca să i se taie răsuflarea, pentru ca în următoarele câteva clipe să gâfâie în praf, în vreme ce *teotl*-ul se îndepărta.

— Nu te lupta cu ei, spuse cineva din umbră, un alt războinic tlaxcaltec luat prizonier. Nu vor să ne facă niciun rău. Vor pace.

— Un soi de pace foarte neobișnuit, zise Chimalpopoca și se rostogoli pe spate, ca să-l vadă pe bărbatul cu care vorbea.

Era tânăr, probabil că încă nici nu-și capturase primul prizonier pentru sacrificiu. Nu știa nimic. Nici măcar nu era legat, dar stătea liniștit pe pământ, cu încheieturile mâinilor sprijinite pe genunchii ridicați.

— Noi i-am atacat *pe ei*, sublinie băiatul.

— Crezi că nu ne sunt dușmani? întrebă Chimalpopoca.

— Nu trebuie să fie așa, veni răspunsul.

— Pentru mine nu poate fi decât într-un singur fel, spuse Chimalpopoca. Stă scris în zodii.

CAPITOLUL PATRU

Owen nu-l recunoscuse pe Javier de la bun început, dar era foarte sigur că știau unul de prezența celuilalt, numai că nu puteau fi ei înșiși în Animus. Nu trebuia decât să-și joace rolurile de dușmani ancestrali din amintirea lor comună, și asta provoca un disconfort emoțional destul de apropiat de realitatea din prezent, pe care Owen se vedea nevoit să-l suprime ca să se poată întoarce în mintea lui Alfonso.

Mintea aceea nu era un loc plăcut. Alfonso făcuse câteva lucruri urâte, de-a dreptul atroce, în Cuba și pe teritoriul Maya, în Potonchán, cu cinci luni înainte. Cu toate că Owen nu trăise direct acele amintiri și nu voia să se gândească la ele, perceperea existenței lor dăduse culoare bătăliei în care tocmai luptase și pe care o câștigase.

Pe Alfonso, victoria mai continua să-l surprindă. Fusese îngrijorat la vederea războinicilor masați pe câmpie, dar căpitanul îi însuflețise pe el și pe ceilalți și îi condusese la victorie cu strigătul „Pentru Santiago[1] și pentru Spania!"

Așa era când îl urmai pe Cortés.

Comandantul lor îi înfrânsese pe guvernatorii trădători și înăbușise revoltele puse la cale de rivalii dornici să-l ucidă

---

[1] Numele spaniol al Sf. Iacob, apostolul care a adus creștinismul în Spania (n. tr.).

și, cu toate că expediția începuse să se desfășoare în condiții cumplite, oamenii încă aveau încredere în el. Chiar și după ce scufundase la Veracruz toate corăbiile lor, tăindu-le orice posibilitate de retragere și făcându-i să eșueze pe acel pământ străin bântuit de friguri, Alfonso îl respecta și îi era loial. Avea s-o facă și de acum încolo, urmându-l până la porțile iadului. Și de fapt chiar într-acolo se îndreptau.

Tenochtitlan.

Era capitala imperiului aztec și locul unde se afla comoara împăratului. Lui Alfonso îi alerga sângele mai iute prin vene când își imagina aurul și partea care avea să i se cuvină din toată acea bogăție.

Dar pentru a ajunge la orașul fabulos era nevoie să se lupte cu toți băștinașii aceia, pe care Cortés credea că trebuie să și-i facă aliați. O strategie care lui Alfonso nu-i plăcea și pe care nu putea s-o înțeleagă. Le văzuse de la distanță ritualurile păgâne, văzuse ce măcel săvârșeau în fața idolilor lor. În indienii însetați de sânge nu puteai avea încredere, și totuși Alfonso avea încredere în Cortés.

— L-ai dus pe noul prizonier în casă? întrebă un alt oștean, de la postul său din apropiere.

— Da, răspunse Alfonso.

— E rănit?

— Nu grav.

— Bine. Căpitanul o să fie încântat. Du-le ceva de mâncare.

El dădu din cap și se îndreptă fără tragere de inimă către unul dintre focurile la care se gătea. Acolo găsi niște carne grasă, de-a câinilor fără păr îngrășați și mâncați de indienii din locurile acelea, și le-o duse prizonierilor. Cel tânăr, capturat cu o zi înainte, o primi cu recunoștință, însă celălalt, pe care abia îl prinseseră, o refuză. Asta nu putea să dureze. Cortés avea să-l câștige de partea lor.

Alfonso își luă în primire postul de santinelă din fața cocioabei din chirpici și rămase în așteptare. Avusese destul noroc să scape nevătămat din încăierare, așa că i se ordonase să stea de pază. Nu fiindcă ar fi fost nevoie să-i păzească cineva pe cei doi indieni. Sau cel puțin nu pe primul. Însă ultimul capturat, cel care omorâse iapa lui Juan Sedeño, trebuia ținut sub pază. Era fără îndoială un soi de căpetenie, un cacic, nicidecum indolent sau laș, ca majoritatea celorlalți. Alfonso aproape că avea motiv să-l admire.

Ziua se scurse fără alte incursiuni ale războinicilor băștinași, iar acel răgaz le permisese să-și îngroape morții. Cortés poruncise ca ritualurile să se desfășoare pe ascuns, săpând morminte sub podelele caselor, ca să nu vadă niciun indian că *teotl*, cum le spuneau ei străinilor, sunt muritori.

Către seară, grațioasa Marina veni la prizonieri împreună cu preotul Gerónimo de Aguilar. Era cea mai frumoasă indiancă pe care-o văzuse Alfonso până atunci, o sclavă oferită lui Cortés, care între timp câștigase încrederea căpitanului. Preotul era un franciscan naufragiat, ajuns pe jumătate sălbatic după ce trăise opt ani printre mayași. Împreună, cei doi izbuteau să traducă spusele căpitanului în limba vorbită în acele locuri.

La apropierea lor, Alfonso își îndreptă spatele și sângele îi năvăli în obraji când femeia oacheșă trecu pe lângă el ca să intre pe ușă, dar focul din trup i se stinse sub privirea moralizatoare a preotului și intră în urma celor doi cu privirea în jos.

Se opriră în dreptul ultimului prizonier și Aguilar îngenunche lângă el. Apoi vorbi cu Marina în mayașă, limba ei, și ea i se adresă prizonierului în limba aztecă, iar Alfonso nu înțelese nimic din tot ce spuneau, pentru că nimic nu

era în spaniolă. Se neliniștea întotdeauna când era martor la un astfel de schimb de replici, fiindcă nu izbutea niciodată să scape de gândul și de teama că oamenii aceia stranii uneltesc împotriva lor.

După ce mai multe cuvinte trecură astfel de la unul la altul, Aguilar începu să slăbească legăturile prizonierului.

Alfonso făcu un pas spre ei.

— Ce faci? întrebă.

— Fac ce-a ordonat Cortés.

— Dar dacă…

— Fac ce-a ordonat Cortés, repetă Aguilar lămurind lucrurile, deși Alfonso rămase cu mâna pe sabie.

Cacicul își frecă încheieturile mâinilor acolo unde legăturile îi mușcaseră din piele și unde încă mai era mânjit de sângele iepei; petele se uscaseră și acum crăpau și se cojeau ca niște cruste. Indianul îi spuse ceva Marinei, părând furios și dușmănos, iar ea îi spuse ceva lui Aguilar, după care vorbiră în ordine inversă și continuară în felul acesta. După câteva replici, Marina scoase niște mărgele de sticlă și i le oferi prizonierului, o mită înfățișată ca un dar.

Bărbatul le refuză cu un dezgust evident.

— Ce spune? îl întrebă Alfonso pe preot.

— N-o să ne-ajute. Aguilar se ridică în picioare. Preferă să-l sacrificăm zeului nostru.

— Ce? exclamă Alfonso și, sub groaza lui, Owen se temu pentru Javier.

Însă, dacă făcea ceva în privința asta, simularea s-ar fi întrerupt.

— Nu…, spuse Alfonso. Nu-i înțeleg pe sălbaticii ăștia.

— Ei cred că, dacă nu le dau sânge zeilor lor, soarele n-o să mai răsară, răspunse Aguilar. Lumea o să-și găsească sfârșitul. Pentru ei, sacrificiile nu înseamnă cruzime, ci un act necesar al renașterii.

— Vorbești ca unul dintre ei, zise Alfonso, riscând să-l ofenseze.

Dar preotul n-o luă drept ofensă.

— Am ajuns să-i înțeleg.

— Atunci trebuie să fii și tu sălbatic, spuse Alfonso în clipa următoare, cu o înjurătură care-l umplu pe Owen de oroare.

— Dar poți cu siguranță să înțelegi onoarea, ripostă Aguilar. Crede că-i e menit să moară ca prizonier. Nu vrea să fugă de asta. Crede că, primind să fie solul nostru, cum îi cere Cortés, ar deveni laș.

În timpul discuției lor, Marina rămase tăcută, însă atentă, la fel ca prizonierii. Owen își dorea să existe un mod de a vorbi cu Javier în timpul simulării, dar nu părea să fie niciunul, cel puțin nu cu acel model de Animus modificat de Monroe. Îi venea greu să-și predea mintea și trupul acelui conchistador, străbunului său rasist. Îi venea greu să admită că are astfel de amintiri, că are ADN-ul acelui bărbat amestecat cu al său.

Marina îi spuse ceva lui Aguilar și preotul răspunse dând aprobator din cap. Se îndreptară amândoi spre ușă.

— Unde plecați? întrebă Alfonso.

— Să-l aducem pe căpitan, zise Aguilar.

— Dar e dezlegat, replică Alfonso arătând către cacicul captiv.

— Atunci îți sugerez să-l păzești, răspunse Aguilar, apoi ieși împreună cu indianca.

Alfonso se postă în fața ușii, cu umbra întinzându-i-se către interior, pe podea, mărită, imensă. Primul prizonier, cel docil, clătină din cap către cacic și îi vorbi cu asprime. Apoi se duse în colțul unde-și avea rogojina de dormit și se culcă cu spatele la ei. Cacicul nu răspunse, dar văzând cu

ce privire cruntă îl fixa și cum îi tremurau fălcile încordate, Alfonso se pregăti să-și scoată sabia în orice clipă.

Un moment mai târziu, primul prizonier începu să sforăie. Alfonso remarcă încă o dată cât de leneși erau indienii aceia, deși Owen ar fi vrut să-l amuțească. Dar n-aveai cum să faci să tacă o amintire. Se văzu nevoit să suporte, neavând cum să vorbească despre asta cu Javier, pe când timpul trecea și tensiunea din colibă creștea.

În cele din urmă, de afară se auziră voci apropiindu-se. Owen se întrebă ce-aveau să-i facă spaniolii lui Javier dacă strămoșul lui refuza să coopereze. Nu știa dacă ar fi putut să stea liniștit și să privească în cazul în care prietenului său i s-ar fi întâmplat ceva rău. Dar deocamdată se străduia din răsputeri să rămână în spatele liniei care îi despărțea mintea de a lui Alfonso. Javier părea să facă același lucru și își păstrară rolurile de paznic și de prizonier.

Cortés intră încă purtându-și armura, cu soarele bătându-i din spate și reflectându-i-se de umeri în răbufniri de lumină orbitoare, care-l făcură pe Alfonso să-și mijească ochii. Marina și Aguilar trecură pragul în urma căpitanului.

Alfonso își înclină capul.

— Atenție, domnule. Prizonierul nu e legat.

— Știu, răspunse Cortés. Nu-mi fac griji.

Odată ce auzi vocea căpitanului său și văzu cât de calm este, Alfonso descoperi că nici el nu mai este îngrijorat.

— Le-ai dat să mănânce oamenilor ăstora? îl întrebă Cortés.

— Da, domnule.

— Asta mă bucură. Cortés se-ntoarse spre Aguilar. L-ai asigurat că noi dorim pace?

Aguilar dădu din cap.

— Da, domnule.

Owen se întrebă cum li s-ar fi putut da crezare, după lupta pe care abia o încheiaseră, dar Alfonso n-avea astfel de îndoieli.

— Fă-o din nou, îi ceru Cortés. În prezența mea.

Aguilar îi vorbi Marinei, iar ea traduse pentru prizonier. În vreme ce îi vorbea, atitudinea lui păru să se îmblânzească și răspunse pe un ton mai puțin categoric.

— Se întreabă când o să fie sacrificat, traduse Aguilar.

— Spune-i c-o să-l cruț, îi ceru Cortés preotului. Și că o să-i ofer daruri.

Traducerea se făcu după același tipic și caicului i se oferiră din nou mărgelele de sticlă de care se folosea căpitanul ca să-i momească și ca să-i mituiască pe indieni. De data asta, prizonierul le acceptă.

— Spune că nu vrea să se împotrivească destinului său, traduse Aguilar. Crede că-i e sortit să moară ca prizonier de război. Ca jertfă adusă zeului nostru.

— Spune-i că am alte planuri pentru el, zise Cortés. Vreau să-i ducă regelui său un mesaj. Făcând-o, poate fi unealta făuritoare a păcii dintre popoarele noastre. Dacă e gata să creadă în mine, îl voi ajuta să-și elibereze țara de sub tirania lui Moctezuma și a aztecilor.

După ce i se traduseră cuvintele căpitanului, prizonierul își înălță fruntea și îl privi cu ochi îngustați. Alfonso îi urmărea expresia feței, în așteptarea clipei în care indianul se va preschimba într-unul dintre devotații lui Cortés, care avea o foarte mare putere de convingere. Urmă un răstimp de tăcere, căpitanul privind în jos din înălțimea încrederii în sine și a puterii sale. Stătea acolo, strălucitor în armură și strângând în mână un pumnal aparte, pe care-l purta întotdeauna la șold, un dar de la Carol al V-lea, care îl primise de la Alfonso al V-lea, regele Aragonului, căruia îi fusese dat de Papa Calixt al III-lea.

Apoi sosi clipa, prizonierul făcu ochii mari și dădu aprobator din cap. Îi vorbi Marinei pe un ton considerat de Alfonso plin de respect, iar ea tălmăci pentru Aguilar, care traduse pentru Cortés.

— O să fie solul tău, zise preotul.

— Asta mă bucură, spuse Cortés luându-și mâna de pe pumnal.

Ce s-a-ntâmplat adineauri? strigă vocea lui Monroe, aducându-l brusc pe Owen la suprafață, peste amintirea lui Alfonso. *Ce e asta?*

Owen nu știa despre ce vorbește, dar, înainte de a apuca să întrebe sau să răspundă, auzi din nou în ureche glasul lui Monroe.

Trebuie să-ntrerup imediat. Șocul ar putea fi destul de dur. Țineți-vă bine!

Coliba explodă. Lumea simulării se spulberă într-o altă răbufnire de lumină care păru să-i despice mintea, sfâșiind trupul lui Cortés, pe al Marinei și pe al lui Gerónimo de Aguilar. Durerea trecu prin capul lui Owen, trasând un arc, și băiatul reuși cu mare efort să nu țipe, strângând cu putere din ochi până când încetă.

Erau din nou în Coridorul Amintirilor, încă în trupurile strămoșilor lor.

— Ce naiba ai făcut? întrebă Javier. De ce ne-ai scos din simulare?

E... ăă... complicat, răspunse Monroe. *Simularea era pe punctul să devină instabilă. A fost mai bine să vă scot înainte de a se întâmpla.*

— Mai bine decât ce tocmai s-a întâmplat? ripostă Owen. Am avut senzația că-mi arde creierul.

Pentru asta îmi cer scuze. Stați liniștiți. Trebuie să verific câteva lucruri...

— Ce lucruri? întrebă Owen.

Dar Monroe nu-i răspunse.

— Îți vine să crezi că s-a purtat o bătălie ca aia? spuse Javier. N-a fost de-a dreptul sălbatică?

— Ba da, răspunse Owen. Numai că strămoșul meu a fost un monstru.

— Nu mi s-a părut chiar atât de rău, spune Javier. Nu pentru un conchistador.

— Nu știi ce-a făcut, zise Owen pipăindu-și mânerul lustruit al sabiei. Dar nu-mi place să mă gândesc la asta, așa că nu mă întreba.

— N-o să te-ntreb, promise Javier. Oricum, cred că pot ghici. Se uită în jos, la mâinile sale. Și Chimalpopoca a făcut câteva chestii demențiale.

— Chimapo și mai cum?

— Chimalpopoca. Ăsta e numele meu… adică al lui. Începe să devină derutant, nu-i așa?

— Nu. Eu nu semăn deloc cu tipul ăsta.

— E totuși o chestie destul de nebunească, nu?

Owen ridică din umerii lui Alfonso.

— Cred că da…

OK, spuse Monroe. *Pot să vă scot imediat din Coridor. Sunteți pregătiți?*

— Mai mult decât pregătiți, răspunse Owen.

OK, simularea se încheie peste trei secunde, două, una…

Coridorul se sfărâmă, însă cu mai multă blândețe decât o făcuse simularea cu puțin înainte. Owen închise din nou ochii și, când îi deschise, era întins pe podeaua autobuzului, holbându-se la negura pustie a vizorului mort. Își scoase casca și-l văzu pe Monroe deasupra lui, grăbindu-se să-l deconecteze de fotoliu pe Javier, care întrebă:

— În ce mod a devenit simularea instabilă?

— Animusul ăsta n-a fost proiectat ca să introducă două persoane în aceeași simulare, răspunse Monroe.

Termină cu Javier și se aplecă spre Owen, pe care îl deconectă și-l ridică în picioare, totul cu mișcări brutale și pripite.

— Componentele modificate de mine se pot supraîncărca. Și, dacă se întâmplă, se închide sistemul.

— Și ai știut asta înainte de a ne trimite acolo? întrebă Owen.

— Ăă… da, răspunse Monroe.

Apoi îi conduse cu forța prin autobuz, pe lângă toate monitoarele, către ușa din față.

— Îmi cer iertare pentru asta. Am crezut c-o să reziste.

— Asta-i treabă de mântuială, zise Javier.

— Hei, ripostă Monroe, măcar ați trăit, pentru scurt timp, experiența Animusului. Deschise ușa autobuzului. Dar acum e timpul să plecați.

— O clipă, spuse Owen.

Era evident că Monroe încerca să scape de ei și se purta bizar. Elevii liceului aveau încredere în el pentru că se dovedise un tip de treabă, oarecum rebel, și, ca IT-ist, închidea ochii la ceea ce făceau ei pe computer și online. Era întotdeauna calm. Însă acum părea speriat de ceva.

— Serios, ce s-a întâmplat? insistă băiatul.

— Nimic, răspunse Monroe împingându-i ușor pe amândoi în josul scării. Doar ceva prea multă adrenalină. M-am speriat puțin.

Javier coborî primul din autobuz.

— Stai puțin, ne-am aflat în pericol?

Coborî și Owen și se întoarse spre Monroe. IT-istul își frecă fruntea.

— Poate. Dar cred că v-am scos la timp.

— *Crezi?* întrebă Owen.

— Sunt sigur, precizează Monroe. Sunt sigur că v-am scos la timp.

Owen simți cum este cuprins de teamă, întrebându-se dacă mașinăria îi putea leza cumva creierul.

— Duceți-vă acasă, adăugă Monroe. Grăbiți-vă. N-ați pățit nimic.

Apoi închise ușa autobuzului.

Cei doi băieți rămaseseră tăcuți. Se priviră fix, după care se uitară în direcția autobuzului.

Motorul porni și toate farurile vehiculului se aprinseră, cu lumina albă din față și cea roșie a stopurilor strălucind printr-un nor de gaze de eșapament cu miros de ars. Schimbătorul de viteze scrâșni și autovehiculul se puse în mișcare. Owen și Javier se traseră deoparte când Monroe îl scoase din parcare cu spatele, pentru a se îndepărta apoi încet, lăsându-i singuri în parcul industrial.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Javier. Unde pleacă?

— Habar n-am, răspunse Owen.

— De ce s-a speriat?

— Înainte de a întrerupe simularea, a întrebat ceva.

Javier ridică din umeri.

— A fost ciudat, omule.

— Ce? Monroe? Animusul?

— Și, și. Totul. Animusul. A fost o chestie nebunească, este?

— Este, încuviință Owen. Nebunească.

Javier își îndesă mâinile în buzunare.

— Ei, aș face bine să mă duc acasă.

— Da. Și eu.

Owen se întrebă dacă a doua zi, la școală, între ei doi avea să se schimbe ceva ca urmare a celor întâmplate.

Se despărțiră și Owen se întoarse cu aceleași autobuze, dar avu mai mult de mers pe jos, fiindcă, la acea oră, cel de pe ultima linie nu mai circula. Când ajunse în fața casei bunicilor săi, pe cerul întunecat un contur luminos anunța că noaptea e pe sfârșite. Dar era încă foarte devreme. Prea devreme ca să se fi trezit cineva.

Însă în casă toate luminile erau aprinse.

CAPITOLUL CINCI

Bunicii și mama lui se treziseră și stăteau în jurul mesei din bucătărie. Bunica era în halatul de baie pufos, roz bombon, cu părul pe bigudiuri sub un fileu. Bunicul își pusese în grabă o pereche de pantaloni de trening și un tricou, însă mama era complet îmbrăcată. Când intră Owen, își ridicară toți privirile, iar mama se grăbi să se ridice și să-l strângă la piept, înconjurându-i gâtul cu brațele.

— Oh, slavă Domnului! exclamă. Credeam că ai...

— Ce credeai? zise Owen.

— Unde-ai fost? îl întrebă bunicul, cu o voce mult mai aspră decât după-amiază, în atelier.

— Pe-afară.

— Făcând ce? insistă bunicul.

— Doar m-am plimbat.

Bunica oftă, sprijinindu-și coatele pe masă, și se frecă la ochi.

— Doar te-ai plimbat, repetă bunicul.

— Da, întări Owen. Doar m-am plimbat.

— Ei, acum ești acasă, spuse mama.

Owen încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău că v-am făcut griji.

Femeia îl îmbrățișă din nou, apoi îl eliberă.

— Cred că ar trebui să ne-ntoarcem în pat și să-ncercăm să dormim măcar un pic. Tu trebuie să mergi la școală, iar eu intru în primul schimb.

— Da, ar fi bine, spuse Owen, ușurat și surprins fiindcă mama era gata să treacă peste asta atât de ușor.

Dar bunicul se lăsă pe spătarul scaunului și-și desfăcu brațele ca pe niște aripi.

— Numai atât? Numai atât ai de spus?

— Tată, te rog…

— Nu, clătină din cap bătrânul. Nu, asta e treabă serioasă. Nu știi ce a…

— Știu că s-a-ntors cu bine acasă, spuse mama lui Owen. E tot ce contează.

— Nu e tot ce contează. Bunicul se uită în ochii băiatului. Contează ce face pe străzi la ora asta. N-ar trebui să-l lași să plece așa de-acasă. N-ar trebui…

— E fiul meu, ripostă ea. Îl cresc cum știu eu.

— Te afli sub acoperișul nostru, sublinie bunicul. Și, dacă ții minte, nu e primul copil din familia asta care pleacă noaptea pe furiș. Nu vreau să se repete trecutul.

Asta o redusese la tăcere pe mama lui Owen, părând să piardă acel ceva pe care-l găsise înlăuntrul ei și care, pentru scurt timp, o îndemnase să-și apere fiul. Băiatul înțelese că rămăsese din nou pe cont propriu.

— M-ai prins, bunicule, spuse. M-am dus să jefuiesc o bancă.

Bunica își trânti mâinile pe masă, răpăind scurt pe tablă, cu degetele. Bunicul făcu ochii mari, iar mama oftă.

— Da, continuă Owen. A fost un imbold irezistibil, înțelegeți? Ca atunci când ți se face poftă de un hamburger sau de altceva. Trebuia pur și simplu să jefuiesc o bancă, a fost un soi de instinct. Dar nu vă faceți griji, în drum spre casă am donat banii unui orfelinat. Sunt un tip de genul lui Robin Hood.

— Owen, te rog, interveni mama. Nu ajuți cu nimic.

— Nici tu, ripostă el.

— Nu vorbi așa cu mama ta! Bunicul îndreptă spre el un deget acuzator. Dă dovadă de puțin respect.

— *Respect?* se miră Owen. Nici măcar nu știu ce sens are cuvântul ăsta pentru tine.

— Ba da, știi. Bunicul se ridică în picioare, fapt pentru care se plânseră discret scaunul împins cu partea din spate a genunchilor și tăblia mesei, în care-și apăsă încheieturile degetelor. Sau, cel puțin, m-am străduit să te-nvăț ce este respectul.

— Cum? Spunându-mi că tata a fost un gunoi?

La asta răspunse bunica.

— Nu facem altceva decât să-ți spunem adevărul…

— Ăsta nu e adevărul! strigă Owen.

— Ba da, este, îl contrazise bunica îmblânzindu-și tonul vocii. Tatăl tău era dependent de jocurile de noroc și niciunul dintre noi nu știa. Și-a adunat vechii prieteni și au jefuit împreună o bancă. A împușcat un paznic nevinovat, așteptat acasă de nevastă și de doi copii. Tatăl tău a avut noroc că n-a fost condamnat la moarte…

— A fost condamnat la moarte, spuse Owen.

Bătrâna strânse din buze.

— Nu ne așteptăm să nu-ți iubești tatăl. Dar ne așteptăm să fii sincer cu tine însuți în privința lui.

Owen era sincer. De-asta nu credea niciun cuvânt din tot ce înșirase ea. Pur și simplu nu era cu putință ca tatăl lui să fi săvârșit astfel de lucruri. S-o creadă ar fi fost o rezolvare simplă. Adevărul greu de dovedit era că foștii prieteni ai tatălui său înscenaseră totul.

— Apropo de sinceritate, zise bunicul, aș vrea totuși să știu de ce-ai ieșit. N-o face pe deșteptul. Spune-mi și gata. Fiindcă, la ora asta din noapte, nu-mi place niciuna dintre ideile care-mi trec prin cap.

Owen decise că singura cale de scăpare era să le dezvăluie o parte din adevăr.

— M-am întâlnit cu Javier.

— Cu golanul ăla? exclamă bunicul. De ce?

— Nu e golan, ripostă Owen controlându-și frustrarea. Am… avut ceva de vorbit cu el.

— Ce anume? întrebă bunica.

— Ceva în legătură cu tata. Ceva despre care e clar că nu pot vorbi cu niciunul dintre voi.

Asta-i amuți pe moment, fiindcă, după tot ce susținuseră, n-aveau cum să-l contrazică.

— Îți mulțumesc că ne-ai spus, zise mama.

Owen ridică din umeri.

— Da, bine. Nu prea mi-ați lăsat de ales, este?

— Data viitoare, spune-ne când pleci, îi ceru bunicul. Îți pot respecta nevoia de a sta de vorbă cu cineva de vârsta ta. Și îți pot respecta intimitatea. Dar trebuie să știm că ești în siguranță.

— Bine, încuviință Owen.

— Și nu uita ce-am spus mai devreme. Bunicul veni în fața lui și-i puse o mână pe umăr. E ușor să te trezești amestecat până peste cap în ceva urât. Așa că fii prudent. OK?

— OK.

Pe urmă i se îngădui să se retragă în camera lui, unde nu reuși s-adoarmă cu adevărat.

///

În aceeași dimineață, când ajunse la școală, Javier îl aștepta în fața clădirii. Asta îl surprinse oarecum, dar se bucură la gândul că, poate, simularea din Animus refăcuse o parte din vechea lor prietenie.

— A fost totul OK când ai ajuns acasă? întrebă Javier.

— M-au prins când m-am întors, răspunse Owen. Sunt sigur că mama a crezut c-am fugit. Dar s-a terminat cu bine.

— Te-au prins? Javier fluieră. Omule, dacă m-ar fi prins mama, n-aș mai fi acum aici, asta ți-o pot spune. Se teme prea tare c-o să intru într-o bandă, ca fratele meu.

Se îndreptară împreună către intrarea principală a școlii.

— Ce face fratele tău? întrebă Owen.

— A ieșit din închisoare. Încearcă să nu mai dea de nicio belea.

— Și tatăl tău?

Pe vremuri, când erau mai apropiați, Javier îi povestea că nu reușea niciodată să fie suficient de muncitor și de dur ca să-și mulțumească tatăl, care își începuse viața în condiții mult mai grele.

Javier își lăsă privirea în pământ.

— E la fel. Dar bunicul tău?

— La fel.

Trecură pragul școlii și intrară în sala de mese, unde elevii își mâncau micul dejun sau doar se adunau în grupuri, pentru pălăvrăgeala dinainte de ore. De tavan atârna un banner imens, împodobit cu mascota școlii, un om al nordului completat cu un coif din carton cu coarne, despre care Javier zicea că, de fapt, nu fusese purtat niciodată de vikingi.

— Vreau să discut cu Monroe, spuse Javier. Vii și tu?

— Despre noaptea trecută?

— Da. Vreau să știu de ce ne-a decuplat așa.

Traversară sala, apoi urcară pe scara largă până la primul etaj. Acolo se îndreptară spre laboratorul principal de informatică al liceului, unde își avea Monroe biroul. Dar, după ce bătură la ușă, le deschise un alt bărbat, un tip chel, cu ochelari, cămașă ecosez cu nasturi la colțurile gulerului și pantaloni kaki.

— Unde e Monroe? întrebă Owen.

— N-am idee, răspunse necunoscutul. Azi-noapte a lăsat un mesaj prin care anunța că demisionează.

— Și-a dat demisia? se miră Javier.

Bărbatul aprobă din cap.

— Da, și încă fără preavizul de două săptămâni. Îl suplinesc eu momentan. Aruncă o privire în birou, peste umăr. Ca să fiu sincer, încă încerc să-mi dau seama ce făcea. Aveți nevoie de ceva?

— Nu, răspunse Owen. E în ordine.

— OK.

Bărbatul se răsuci pe călcâie și se întoarse la biroul vechi care fusese al lui Monroe.

Javier se uită în ochii lui Owen și-i făcu semn cu capul să se îndepărteze de ușă.

— Începe să devină straniu, spuse după ce ajunseră destul de departe.

— Știu.

— De fapt, cum ai intrat în legătură cu el?

— N-a fost mare lucru. Am aflat de la un băiat că are o consolă de jocuri Animus și uneori lasă elevii s-o folosească. Nu mai cunosc pe nimeni care să aibă una. L-am întrebat dac-o pot folosi și eu, și mi-a spus când și unde.

— Iar acum a dispărut. Și are ADN-ul nostru, ca și pe al altor elevi.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Dar sunt cât se poate de sigur c-a pus ceva la cale.

Owen n-avea idee despre ce ar fi putut fi vorba și nu se părea că vor afla vreodată. Clopoțelul sună înainte de a apuca să vorbească mai mult despre asta.

Prietenul lui se uită în jur, la elevii care se îndreptau spre clasele lor, și redeveni brusc noul Javier, cel pe care Owen nu-l cunoștea.

— Cred c-o să ne mai vedem, spuse, iar fraza sună, cumva, decisiv.

— Ne mai vedem, răspunse Owen, dându-și seama că poate lucrurile nu redeveniseră ca odinioară, așa cum sperase el.

Javier se îndepărtă. Owen întră în sala lui de clasă.

Își petrecu restul zilei întrebându-se ce se întâmplase cu Monroe. Nu fusese angajat la liceul lor decât un an, și cine știe cu ce se ocupase înainte? Lucrase la un moment dat pentru Abstergo. Iar felul în care îi smulsese din simulare și demisia lui neașteptată îl făceau pe Owen să-i dea dreptate lui Javier când spunea că se petrece cu siguranță ceva neobișnuit.

Pe de altă parte, când se întoarse acasă, avu impresia că acolo lucrurile se îmbunătățiseră simțitor. Bunica opri televizorul și se oferi să-i facă un sandvici. Rămase cu el în bucătărie în timp ce mânca și îi vorbi despre grădinăritul ei, apoi îl întrebă cum fusese ziua lui. La scurt timp după aceea, bunicul avu nevoie să dea o fugă până la magazinul cu piese auto, așa că Owen îl însoți și, la întoarcere, luară câte un milkshake. Era ca și cum bunicii ar fi regretat ceva și ar fi încercat să-și repare cumva greșeala.

— Mâine mergem în vizită la strămătușa ta, Susie, spuse bunicul când ajunseră pe strada lor. O să facă o mică operație și rămânem peste noapte cu ea.

Paiul lui Owen icni și bolborosi în timp ce sorbea ultimele picături din shake-ul lui cu caramel.

— OK.

— Așa că o să fii singur până se-ntoarce mama ta de la serviciu.

— E-n ordine.

Mai stătuse singur de o grămadă de ori până atunci. Se părea că lipsa lui de-acasă în timpul nopții îi tulburase cu adevărat.

— Mama ta e în schimbul de seară, adăugă bunicul.

— O să fiu bine.

— În regulă, atunci.

În seara aceea, nimeni nu aduse vorba nici despre tatăl lui Owen, nici despre notele lui. Dar nici despre discuția din zorii zilei, și niciunul dintre bunici nu se scuză de fapt pentru nimic. Când se întoarse acasă, mama îl îmbrățișă în tăcere, dar ochii ei obosiți și triști n-aveau nevoie de cuvinte ca să-i dezvăluie disperarea, iar băiatul înțelese că, în realitate, nu se schimbase nimic. Viața lui redevenise cea de mai înainte, numai că acum nu mai avea nici măcar ceea ce luase drept ultima lui opțiune.

A doua zi, în drum spre școală, avu senzația că îl urmărește cineva. Mai întâi se gândi că bunicul lui îl controlează, dar, ori de câte ori se uită în urmă, nu văzu decât trecători și mașini care își vedeau de ale lor și știa că bunicul nu avea cum să fie atât de discret. Totuși, senzația că e țintuit de o pereche de ochi continuă să-i înțepe ceafa până când ajunse la școală.

Monroe nu apăruse. Se părea că plecase definitiv. Owen trebuia să găsească o cale de a dovedi nevinovăția tatălui său fără ajutorul memoriei genetice. Înainte de încercarea cu Animusul, le scrisese tuturor organizațiilor juridice care se ocupau de condamnările pe nedrept, dar toate refuzaseră să ia în considerare cazul lui. Toți avocații aceia spuneau că-și dedică timpul și energia eliberării din închisoare a clienților vii, nu reabilitării celor deja morți acolo.

Cu Javier, lucrurile nu se îmbunătățiseră decât foarte puțin. Când trecu pe lângă el pe coridor, după a doua oră de curs, Javier dădu din cap și-l salută, dar era cu ceilalți prieteni ai lui, așa că Owen nu se opri să stea de vorbă. Însă, după ore, în drum spre casă, Javier îl ajunse din urmă.

— Hei, ai auzit ceva despre Monroe? îl întrebă.

Owen clătină din cap.

— Nu cred că se mai întoarce.

— E aproape ca și cum ar fugi de cineva.

— În dimineața asta, am avut senzația că sunt urmărit, spuse Owen.

— Și eu am avut aceeași senzație ieri, zise Javier. Ce se petrece?

— Nu știu.

— Mă gândeam să mă-ntorc în parcul industrial. Doar ca s-arunc o privire mai atentă, pe lumină. Vrei să vii și tu?

— Chiar acum?

Bunicii lui Owen nu erau acasă. Dacă se întorcea înainte de ieșirea mamei lui din schimb, totul era în ordine.

— OK, să mergem.

Își schimbară direcția și se îndreptară spre o stație de autobuz. De acolo refăcură, destul de exact, traseul ales de Owen cu două nopți în urmă și ajunseră în scurt timp în parcul industrial. Ziua, locul nu părea tot atât de părăsit ca pe întuneric. Vehiculele parcate ici și colo erau ceva mai numeroase, iar unele dintre depozite și din celelalte clădiri se aflau încă în folosință, măcar parțial. Găsiră locul unde fusese parcat autobuzul lui Monroe, cauciucurile groase turtiseră iarba și lăsaseră urme pe pietriș. Cei doi băieți inspectară locul, dar nu găsiră niciun indiciu.

Javier împrăștie pietrele mărunte cu o lovitură de picior.

— Ce facem aici?

— Nu știu, răspunse Owen. A fost ideea ta.

Javier făcu câțiva pași într-o parte și-n alta, apoi izbi din nou cu piciorul în pietriș.

— Vreau să mă-ntorc înăuntru.

— În Animus? De ce?

— Vreau să văd ce-a mai făcut.

— Cine?

— Chimalpopoca. Strămoșul meu. Pur și simplu s-a dat bătut, omule. A intrat Cortés, iar el pur și simplu a dat înapoi.

— Cortés pare să fi avut efectul ăsta asupra tuturor, el…

— Nu, nu înțelegi. Javier încetă să se mai foiască și se lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini. Eram… Chimalpopoca era pe deplin pregătit să moară. Era un războinic, un om care-și respecta principiile. Dar atunci pur și simplu a cedat fără luptă.

Owen își dădea seama că asta atingea un punct sensibil undeva, în Javier, dar nu mai erau destul de apropiați ca să înțeleagă exact despre ce era vorba.

— De ce te agiți pentru asta? S-a întâmplat acum câteva sute de ani.

— Crezi că nu știu? Dar n-am senzația că sunt sute de ani de-atunci. Mi se pare că n-au trecut decât două nopți. Javier clătină din cap. S-o lăsăm baltă. Mă duc acasă.

— Javier…

— Ne vedem mai târziu.

Se îndepărtă, furios, înainte ca Owen să mai spună ceva.

Îl urmări cu privirea, mai inspectă o dată locul, apoi porni către casa bunicilor. Până la întoarcerea mamei mai era destul timp, așa că se hotărî să parcurgă pe jos cea mai mare parte a drumului, lăsându-și gândurile și picioarele să hoinărească la întâmplare, până când își ridică privirea și văzu că nu mersese chiar atât de fără țintă cum își închipuise. Banca pe care tatăl său fusese acuzat c-a jefuit-o se afla la numai două cvartale distanță.

Se abătu din drum ca s-o vadă. Nu mai fusese acolo decât o singură dată, dar chiar și atunci nu trecuseră decât cu mașina pe lângă clădire, iar bunicii și mama lui amuțiseră pe de-a-ntregul, ca și cum s-ar fi aflat în trecere pe lângă un mormânt deschis. Clădirea i se păruse lui Owen, cumva, sinistră, iar acum îi dădu aceeași impresie. Era lucioasă,

modernă, toată numai sticlă întunecată la culoare și colțuri ascuțite, plină de birouri la parter, cu sigla MALTA BANKING CORPORATION scrisă cu roșu intens pe toate ferestrele și cu un banner publicitar pentru ratele dobânzilor.

Owen intră în holul cu podea de marmură cenușie, cu un covor fără nimic distinctiv, cu miros de hârtie și cu adierea blândă a aerului condiționat. Casierii lucrau în tăcere în spatele ghișeelor, iar clienții stăteau la coadă. Nu rămăsese nicio urmă care să amintească de jaf sau de uciderea paznicului, niciun ecou al focului de armă. În banca aceea, viața mergea pur și simplu înainte, pentru toți oamenii dinăuntru și pentru economiile lor. Își vedeau de treabă, depunându-și și retrăgându-și banii, de parcă viața lui Owen n-ar fi deraiat iremediabil din cauza celor întâmplate cândva acolo.

Sala i se păru dintr-odată mică și înghesuită, iar aerul răcoros stătut. Se întoarse afară și se așeză pe o bancă de vizavi, cu fața spre clădire. Rămase acolo și o studie îndelung, se uită la oamenii care intrau și ieșeau până când se termină programul și paznicii încuiară ușile. Apoi se făcu ora 17.17, momentul în care se spunea că ieșise tatăl lui din toaleta în care se ascunsese ca să rămână în clădire. Pe urmă la 17.24 se trăsese primul foc de armă, iar la 17.27 murise paznicul, din cauza hemoragiei. Owen încă ținea minte fiecare eveniment din înșiruirea prezentată de procuror, așa cum își amintea și fiecare cadru din filmul alb-negru, cu rezoluție mizerabilă, în care-l surprinseseră camerele de supraveghere pe atacatorul mascat. Rămase pe bancă în vreme ce se lăsa amurgul, derulându-și în gând întreaga succesiune a evenimentelor în căutarea vreunei discrepanțe care îi scăpase. Căuta ceva trecut cu vederea de procuror și de avocații apărării. Ceva care să-i trezească juriului îndoieli rezonabile.

Însă nu găsi nimic. Nici de data asta.

Se înserase și pietonii nu mai umpleau trotuarele ca un șuvoi, preschimbându-se într-o prelingere, strop cu strop, așa că Owen știu că se făcuse târziu. Afundat în gânduri, pierduse noțiunea timpului, dar acum își dădu seama că trebuie să plece. Se ridică în picioare, aruncă o ultimă privire către bancă, apoi se grăbi spre stația de autobuz, însă ajunse cu două minute prea târziu. În loc să-l aștepte pe următorul, se hotărî să apeleze la unul de pe o altă linie, care l-ar fi dus acasă înainte de sosirea mamei sale, și scurtă drumul către stație, luând-o pe o alee.

Era, de fapt, o străduță laterală îngustă, pe alocuri blocată de mormane de gunoi, de teancuri de palete de lemn și de baloți de sârmă. Când ajunse pe la jumătatea ei, avu din nou senzația că e privit, ca și cum cineva s-ar fi aflat pe urmele lui. Se întoarse să se uite, iar de data asta văzu silueta unui bărbat care se îndrepta silențios spre el.

CAPITOLUL ȘASE

Owen se gândi s-o ia la fugă. Se gândi să strige la străin, întrebându-l cine e. Se gândi să se ascundă pur și simplu undeva, pe alee. Dar toate opțiunile păreau, în acel moment, reacții exagerate. Era probabil doar altcineva care voia să scurteze drumul către strada alăturată. Se hotărî să-și păstreze calmul și să-și continue drumul, însă grăbi pasul ca să nu fie ajuns de bărbatul din spatele lui.

Înainte de a apuca să se îndepărteze prea mult, pașii străinului se iuțiră în urma lui, auzindu-se tot mai aproape, și le simți ecoul reverberându-i în tot corpul. Fără să se mai uite peste umăr, începu din instinct să alerge ușor. Răpăitul pașilor urmăritorului crescu în intensitate, intrând în ritmul alergării lui, și atunci băiatul știu că se petrece ceva neobișnuit și o rupse de-a binelea la fugă.

— Owen! strigă o voce necunoscută. E OK! Owen, oprește-te!

Dar el nu se opri, nu înainte de a ieși de pe alee pe trotuarul următorului bulevard, scăldat în lumina stradală. Pe-acolo treceau mulți oameni; o pizzerie și un magazin de băuturi alcoolice din apropiere erau încă deschise. Se simți destul de în siguranță ca să se oprească și să-și aștepte urmăritorul, ca să afle cine e și de unde îi știe numele.

Bărbatul apăru o clipă mai târziu, într-un costum gri, cu pete de murdărie după trecerea pe aleea întunecoasă. Părea tânăr, avea părul castaniu tuns scurt și trăsături rotunjite. Când întâlni ochii lui Owen, oftă și dădu din cap, apoi se îndreptă spre el.

— Îți mulțumesc că m-ai așteptat, spuse. Eu…

— Cine ești? îl întrerupse Owen. De ce mă urmărești?

Bărbatul se uită în jur, dar nu la nivelul străzii. Privirea lui părea să caute mai sus, pe acoperișuri și pe scările de incendiu.

— Ce-ar fi să mergem undeva, să stăm de vorbă?

— Nu merg nicăieri cu tine.

— Te înțeleg, spuse bărbatul. Atunci o să fiu scurt. Ai avut în ultima vreme de-a face cu un tip pe nume Monroe, nu-i așa?

— Cu cine? întrebă Owen gândindu-se că e probabil vorba de ceva legat de dispariția IT-istului.

— Ți-a oferit acces la un Animus, nu?

— Ce e un Animus? *De unde naiba știe ăsta atâtea?* Oricum, cine ești?

— Monroe se află în posesia unei aparaturi furate, răspunse necunoscutul. Încercăm s-o recuperăm. Cooperarea ta ar fi apreciată.

Tipul lucra pentru Abstergo? Asta ar fi explicat, în primul rând, cum făcuse Monroe rost de Animus și, poate, și de ce dispăruse.

— Aș fi vrut să vă pot ajuta, spuse Owen. În Monroe avea mult mai multă încredere decât în individul acela. Ascultă, trebuie să plec. Îi întoarse străinului spatele. Sunt în întârziere; mama mă așteaptă…

— Te-am văzut la bancă, insistă bărbatul, apăsând pe ultimul cuvânt.

Owen se opri și se întoarse încet spre el.

— Te-am putea ajuta să-ți rezolvi problema, spuse străinul, dacă ne-ajuți s-o rezolvăm pe-a noastră.

— A, da? Și care e problema mea?

— Crezi că tatăl tău e nevinovat.

Cuvintele îl surprinseră pe Owen și, șocat, pe moment nu găsi niciun răspuns.

— Te-am putea ajuta să afli adevărul despre cele petrecute în noaptea aceea, adăugă necunoscutul.

— Ce tot spui? Owen își ridică vocea și făcu un pas spre el. Ce știi despre tata?

— O să primești toate explicațiile. Dar trebuie să vii cu…

Bărbatul icni scurt. Se crispă, ca de durere, și-și ridică mâna de parcă ar fi vrut să pocnească o muscă, îndepărtându-și-o de pe față. Pe urmă se cutremură, își dădu ochii peste cap și se prăbuși, cu o săgeată mică ieșindu-i din gât.

Owen se holbă năucit la el preț de câteva secunde, apoi făcu ochii mari și-și ridică privirea către clădirile din jur, cu nenumăratele lor ferestre întunecate și terase ascunse în umbră. Săgeata venise de sus și Owen se simțea sfâșiat între dorința de a se apleca să-l ajute pe bărbatul căzut și cea de a se pune la adăpost.

În aceeași clipă, de după colț apăru o motocicletă, cu un huruit al motorului neobișnuit de gros, ca zumzetul unei insecte gigantice. Se năpusti spre Owen, lucioasă și neagră, și frână cu un scrâșnet chiar în fața lui. Apoi motociclistul își ridică vizorul căștii, dezvăluind o față cunoscută.

— Monroe? spuse Owen.

— Urcă, zise IT-istul. Acum.

Îi aruncă o a doua cască, pe care băiatul o prinse, lipindu-și-o de burtă.

— Dar…

— Imediat!

Owen sări pe locul din spate al motocicletei și își puse casca în timp ce Monroe accelera. Vehiculul țâșni, avântându-se în josul străzii, și Owen privi clădirile defilând pe lângă ei în viteză. Vizorul căștii prinse brusc viață, arătând pe un afișaj intern un caroiaj, ținte în mișcare și informații de neînțeles pentru Owen.

Vocea lui Monroe îi răsună în ureche, venind din difuzorul căștii.

— Inițiere începețoșare.

— Ce inițiere? întrebă Owen.

Imaginea din fața ochilor lui începu să se deformeze, ca în Animus. Înaintea lor apărură mai multe imagini în cascadă ale motocicletei, iar altele se răsfirară în ambele părți.

Începețoșare inițializată, spuse, în urechea lui Owen, o voce feminină computerizată.

— Ce e asta? întrebă el.

— Proiecție holografică, răspunse Monroe înclinând vehiculul la un viraj. Ne face o țintă mai greu de lovit. Acceleră din nou, iar zumzetul motorului crescu când se avântară pe noua porțiune dreaptă a drumului. Scanează pentru identificarea semnalelor-fantomă, spuse.

Scanez, răspunse vocea de femeie a computerului.

— Semnale-fantomă? întrebă Owen.

Semnal-fantomă captat.

— Separă și sincronizează.

Pe afișajul suprapus peste vizorul lui Owen se schimbă imaginea și el întrezări o formă strălucitoare, în mișcare la marginea câmpului său vizual. Se întoarse într-acolo și văzu, conturată în infraroșu, silueta unui om care se deplasa incredibil de repede pe deasupra lor, pe fundalul întunecat al orașului. Părea să sară de pe un acoperiș pe altul și să urce pe pereți abrupți, urmărindu-i.

— Ce? întrebă Owen. Cine e?

— Îți explic mai târziu. Deocamdată nu-l pierde din ochi până reușesc să scap de el.

Monroe viră din nou, apoi încă o dată, și continuă așa, viraj după viraj, dar semnalul-fantomă izbutea să rămână cu ei, străbătând cvartalele pe acoperișuri. La un moment dat, ajunse chiar cu puțin în fața lor și se opri acolo. Owen și-l imagină ochindu-i cu aceeași armă cu săgeți cu care trăsese în tipul de la Abstergo.

— Atenție! îi strigă lui Monroe.

— Îl văd. Ține-te bine.

IT-istul frână și viră strâns în același timp, în scrâșnet de cauciucuri, și Owen abia reuși să nu cadă de pe motocicletă. Pe urmă încheie virajul și se avântă în direcția opusă. Owen arătă către indicatorul de intrare pe autostradă pe lângă care treceau.

— Crezi că așa o să ne piardă urma?

— Merită să încercăm, răspunse Monroe.

Urcă pe rampă și acceleră. Roata din față se săltă pentru scurt timp de pe asfalt când se năpustiră pe drum. Owen stătea cu un ochi pe silueta strălucitoare, care rămase din ce în ce mai în urmă, până când dispăru cu desăvârșire.

Semnal-fantomă pierdut, anunță computerul cu voce de femeie.

— Am avut noroc, zise Monroe. Ar fi putut avea și el un vehicul.

— Cine era tipul ăla?

— Ți-am spus că-ți explic mai târziu…

— Explică-mi acum! strigă Owen.

Monroe oftă.

— Era un Asasin. Nu mai ești în siguranță.

Owen se stăpâni cu greu să nu râdă la gândul că un atacator l-ar fi putut alege pe el ca țintă. Dar își aminti de săgeata din gâtul omului de la Abstergo.

— Și Javier? întrebă.

— Pe el l-am luat deja. Acum mergem acolo.

— Unde?

— O să vezi.

Owen hotărî pe moment să nu mai insiste și se concentră în schimb asupra traseului pe care se aflau. După ce trecură de câteva pasaje de ieșire, Monroe pătrunse pe centura orașului, îl ocoli pe un arc amplu și părăsi autostrada în apropierea docurilor. Trecură de o rafinărie și ajunseră într-o zonă cu depozite impunătoare, similară cu parcul industrial din partea opusă a metropolei, numai că locul părea mai bine întreținut și mai des frecventat. Însă la acea oră a nopții era pustiu.

Monroe stinse farurile motocicletei și se îndreptă către o clădire mică, cuibărită între două mai mari, apoi se folosi de o telecomandă ca să deschidă o ușă rulantă automată. Intră prin deschizătura cavernoasă și închise ușa în urma lor, ceea ce îi lăsă într-o beznă aproape totală.

Monroe opri motorul și coborî.

— Așteaptă aici o secundă.

Afișajul de pe vizorul lui Owen se stinse și el rămase locului când Monroe se îndepărtă destul de mult ca să-l piardă din vedere. Câteva clipe mai târziu, deasupra capului i se aprinse o lumină, inundând spațiul din jur cu o strălucire rece, fluorescentă. Depozitul era spațios și gol, cu excepția autobuzului vechi, cu Animusul, parcat în apropiere. Monroe se întoarse ținându-și casca în mână. Owen și-o scoase pe a lui și coborî de pe motocicletă. Privit de aproape și pe lumină, vehiculul cu unghiuri și curbe care sugerau ceva proiectat pentru a trece cu desăvârșire neobservat părea să le aparțină în aceeași măsură și solului și văzduhului. Owen mersese cu motocicleta împreună cu tatăl lui, dar a lui Monroe era cu totul altceva.

— Ei, spuse el, *asta* e tehnologie de vârf. Își puse casca pe șa. Abstergo ar avea ceva de spus în această privință, nu?

— Probabil. Monroe puse cheile în casca lui, pe care o așeză lângă a lui Owen. Haide, să mergem la ceilalți.

IT-istul se mișca și vorbea cu o ardoare neobișnuită pentru Owen.

— Ceilalți?

Monroe nu răspunse, dar se îndreptă spre scara îngustă care ducea, pe lângă un perete, către o ușă de la primul etaj. Owen urcă în urma lui, cu treptele din tablă ondulată zăngănind sub pașii lor. Odată ce ajunseră sus, Monroe tastă un cifru pe o încuietoare electronică și ușa se deschise.

— Pe-aici, spuse el.

Intrară pe un coridor pardosit cu dale de linoleum cu picățele și cu plăcile de rigips de pe pereți nevopsite. Monroe trecu pe lângă mai multe uși înainte de a descuia una tot cu un cifru. După ce o deschise, Owen simți o vagă adiere de aer rece, ozonat, auzi zumzet de computere și voci.

— Am ajuns, spuse Monroe trăgându-se într-o parte.

Îi făcu semn lui Owen să intre.

Băiatul trecu pragul unei încăperi spațioase, haotice, cu petice de întuneric între mai multe spații luminate. Vocile pe care le auzise veneau dinspre un grup de canapele și fotolii din jurul unei mese mari și scunde, cu tăblia din sticlă neagră. Acolo erau așezați mai mulți adolescenți cam de vârsta lui Owen, printre care și Javier.

— Să vă fac cunoștință, spuse Monroe ocolindu-l pe Owen ca să se îndrepte apoi spre ceilalți.

Băiatul îl urmă și, când ajunseră în lumină, toată lumea din jurul mesei amuți, iar Javier se ridică în picioare.

— Ai sosit, zise, părând să răsufle ușurat. Ești teafăr?

— Da, răspunse Owen. N-am pățit nimic. Ce se petrece aici?

— Întreabă-l pe el, răspunse Javier. El ne-a adunat.

Monroe își drese glasul.

— Doamnelor și domnilor, el e Owen. Owen, pe Javier îl cunoști. Ea e Grace, iar el e fratele ei, David.

Indică o fată cu pielea cafeniu-închis, surâs dulce și păr ondulat strâns la spate, în timp ce băiatul slab, mai mic decât ea, care îi stătea alături, zâmbea pe sub ochelarii cu rame albe. Erau amândoi frumos îmbrăcați, cu jeanși de marcă, pe care mama lui Owen nu și i-ar putea permite niciodată.

— Ea e Natalya, continuă Monroe arătând către o fată cu pielea măslinie, ochi oarecum asiatici și păr castaniu, cu reflexii de culoarea bronzului.

Purta un hanorac simplu, bleumarin, peste un tricou alb, și răspunse înclinării din cap a lui Owen cu o privire inexpresivă.

— Și, în cele din urmă, încheie Monroe, arătând către un băiat care, abia atunci observă Owen, stătea într-un scaun cu rotile, el e Sean.

— Încântat de cunoștință, Owen, spuse acesta.

Avea părul roșcat, piele palidă, cu câțiva pistrui răzleți, umeri masivi și brațe puternice.

— Și eu, răspunse Owen. Apoi se întoarse spre Monroe. De ce ne aflăm aici? Și încă nu mi-ai spus ce e cu Asasinul.

— Asasinul? repetă Javier.

Monroe își ridică mâinile și păru să-și întindă gâtul.

— Îngăduie-ți un minut de relaxare, OK? O să vă explic totul…

— N-am un minut, îl întrerupse Owen. Trebuie să mă duc acasă. Mama e în pericol?

— Nu, răspunse Monroe. Atâta lucru îți pot garanta.

— De unde până unde?

— Este inocentă. Asta ar viola unul dintre principiile Crezului.

— Ce crez? întrebă Javier.

— Crezul Asasinilor, răspunse Monroe. Dar, până s-ajungem la asta, am altele de explicat. Owen, Javier, vă rog, așezați-vă.

Cei doi băieți schimbară o privire, apoi se așezară încet pe una dintre canapele.

— Ei, începu Monroe, cu excepția lui Owen și a lui Javier și, firește, a lui Grace și a lui David, nu vă cunoașteți între voi. Învățați la școli diferite, locuiți în cartiere diferite, proveniți din medii diferite. Dar aveți ceva în comun. ADN-ul. Ați folosit toți Animusul și adevărul e că v-am căutat.

— De ce? întrebă Sean.

Monroe se aplecă și scoase o tabletă mică dintr-o fantă a mesei. Își trecu degetele peste ecran, apoi îl lovi ușor și de pe suprafața de sticlă neagră se înălță o imagine tridimensională luminoasă a Pământului, aproape acoperind întreaga lățime a mesei. Se rotea încet în jurul axei, în timp ce în numeroase locuri de pe tot cuprinsul său pulsau puncte strălucitoare.

— Ooo! exclamă David împingându-și ochelarii în sus. *Asta* e marfă.

— Cred că i-ai înfuriat serios pe cei de la Abstergo, spuse Owen.

— Acordă un strop de încredere meritelor mele, ripostă Monroe. Masa e invenția mea, în totalitate.

— Ce sunt punctele alea? întrebă Grace aplecându-se spre glob.

— Evenimente petrecute în decursul istoriei.

— Ce fel de evenimente? insistă fata.

Monroe se relaxase, stătea în poziția lui obișnuită, cu mâinile în buzunare.

— O să vă spun câteva lucruri care sună nebunește. Dar trebuie să mă credeți. Jur că totul e purul adevăr. Începu să

meargă agale în jurul mesei, aruncând din când în când câte o privire spre imaginea Pământului. Două facțiuni își dispută controlul asupra destinului omenirii, purtând un război secret de când se consemnează istoria sau poate mai dinainte. Sunt facțiuni ancestrale. Li s-a spus în multe feluri, dar acum sunt cunoscute drept Frăția Asasinilor și Ordinul Templierilor.

— Societăți secrete? întrebă Sean. Vorbești serios?

— Uită-te în jur, răspunse Monroe. Ți se pare că totul e serios sau nu?

— Deci Asasinul ăla care ne vânează… face parte din Frăție? se miră Owen.

— Da.

— De ce-a tras în tipul de la Abstergo? întrebă Owen.

— Abstergo e una dintre fațadele Templierilor, răspunse Monroe.

Owen își aminti ce îi spusese străinul înainte de a-l doborî săgeata Asasinului. Vorbise despre tatăl lui și băiatul se întrebă dacă părintele său nu avusese cumva vreo legătură cu războiul secret.

— Punctele astea, continuă Monroe, reprezintă evenimente, oameni și locuri despre care se știe că au avut legătură cu conflictul dintre Asasini și Templieri.

Își ridică o mână și atinse unul dintre numeroasele puncte care clipeau în Peninsula Italică. În clipa aceea, în dreptul punctului se deschise o a doua imagine, a unui bărbat care purta o haină brodată, cu mâneci bufante, și mantie cu glugă țuguiată, care-i umbrea fața.

— El e Ezio Auditore, nobil din secolul al cincisprezecelea și probabil unul dintre cei mai renumiți Asasini din istorie. Însă rădăcinile Frăției pot fi urmărite în Italia până în timpuri mult mai vechi, ajungând în Imperiul Roman, la *Liberalis Circulum*.

Închise imaginea cu un gest al mâinii, făcu câțiva pași și atinse un punct din Orientul Mijlociu. Se deschise imaginea unei fortărețe din munți.

— Aici a fost cândva un bastion al Frăției Asasinilor, distrus de mongoli în Evul Mediu, ca răzbunare pentru asasinarea lui Ginghis-Han.

Închise și fereastra asta, apoi ocoli globul, ca să atingă un punct de pe coasta estică a Statelor Unite.

— Revoluția Americană n-a fost doar o luptă pentru independența față de Coroana Angliei. A fost un război pentru sufletul unei națiuni, influențat de aceste două grupări.

Monroe nu prezentase decât o mică parte din numeroasele puncte strălucitoare. Dacă toate reprezentau evenimente din acel război secret, scopul conflictului era incredibil. Aproape de neconceput. Cu toate astea, Owen nu putea să nu-l ia în considerare, fiindcă văzuse un Asasin în acțiune.

— Pentru ce se luptă? întrebă Natalya.

Vorbea pentru prima oară; avea voce suavă și, în același timp, puternică.

Monroe își trecu mâna peste tabletă și imaginea globului dispăru.

— Ca să răspund, dați-mi voie să vă înfățișez un tablou. Imaginați-vă o societate în plină destrămare. Omorurile violente se înmulțesc alarmant, la fel crește și numărul săracilor, discriminarea rasială e în floare și așa mai departe. O societate omenească preschimbată în iad. Ca s-o întorci de pe marginea prăpastiei, nu se poate acționa decât pe două căi. Prima cale e înfrângerea haosului de către oamenii aflați la putere, care impun ordinea. Societatea e modelată cu forța și călăuzită tot cu forța către îmbunătățire. A doua e punerea puterii în mâinile poporului, lăsând oamenii să decidă singuri ce tip de societate doresc să construiască și să se

încreadă în mai binele din firea fiecăruia dintre ei. Ei, voi pe care ați alege-o?

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Owen nu știa dacă întrebarea fusese retorică sau dacă Monroe aștepta un răspuns. Dar după o pauză foarte scurtă el continuă.

— Pentru asta se luptă cele două facțiuni, Natalya. Ordinul Templierilor îi reprezintă pe cei aflați la putere, sunt cei hotărâți să călăuzească omenirea către un mod de viață mai bun. Asasinii apără liberul-arbitru al fiecărui individ. Și unii, și alții încearcă să aducă lucrurile în starea în care cred ei că ar trebui să se afle.

— Adică luptă pentru același lucru? întrebă David.

— *Vor* același lucru, răspunse Monroe. Se luptă ca să impună calea către obținerea lui.

— De sute de ani? se miră Sean.

— De mii de ani, îl corectă Monroe.

— De ce ne spui nouă toate astea? întrebă Grace. N-avem nicio legătură cu așa ceva.

Monroe își încrucișă brațele.

— În privința asta vă înșelați.

— De ce spui asta?

— V-am văzut ADN-ul. V-am văzut strămoșii. Prin naștere, fiecare dintre voi e Asasin sau Templier. Se uită la Javier. Unii sunt și una, și alta.

CAPITOLUL ȘAPTE

Sean își roti privirea, uitându-se pe rând la toți ceilalți și întrebându-se dacă vreunul dintre ei credea tot ce le spusese Monroe. Puștiul acela, Owen, zicea că văzuse cu adevărat un Asasin trăgând cu o săgeată în cineva, chiar în fața lui, și, presupunând că nu era nici mincinos, nici nebun, oferise astfel o informație pe care Sean nu putea s-o ignore.

În seara aceea, ceva mai devreme, când Monroe venise să-l ia, promițându-i mai mult timp în Animus, el nu ezitase nici măcar o clipă. Animusul îl scotea din scaunul cu rotile, oferindu-i posibilitatea să meargă, și Sean accepta asta oricând. Dar se părea că Monroe își ascunsese intențiile, așa că nu știa ce să creadă nici despre asta, nici despre povestea cu războiul secret.

— E nebunie curată, omule, comentă Javier.

Părea un tip destul de dur, nu prea vorbăreț și poate nici prea inteligent.

— V-am avertizat că sună a nebunie, ripostă Monroe. Ceea ce nu înseamnă că nu e un adevăr.

— Și ce dacă e un adevăr? interveni Grace. Ce dacă avem printre strămoși Asasini sau Templieri? Sunt sigură că o mulțime de alți oameni au. Asta nu explică de ce ne-ai adus aici.

— Nu explică nici ceea ce faci tu, adăugă Owen, când umbli cu Animusul prin diverse școli.

— Aici sunt, de fapt, două întrebări. O să încep cu a doua, fiindcă răspunsul e mai simplu. În esență, cred că atât Asasinii, cât și Templierii greșesc.

— Atunci tu în ce crezi? întrebă Sean.

I se părea important să știe unde se situează Monroe, având în vedere că el cutreiera prin ADN-ul lor. Sean știa cum ar fi răspuns la întrebarea pusă de IT-ist mai devreme. Dorea ordine. Dorea o lume în care oamenilor să nu le fie îngăduit să urce beți la volan și să distrugă viețile altora. Exista binele și exista răul. Nu era cazul să hotărască oamenii, de capul lor, ce e bine și ce e rău.

— Cred în liberul-arbitru, răspunse Monroe.

— Deci ești de acord cu Asasinii.

Monroe clătină din cap.

— Nu sunt de părere că Asasinii cred în liberul-arbitru. Susțin asta, dar, pe de altă parte, le cer tuturor membrilor Frăției să jure credință și supunere absolută. Nu cred că trebuie să renunțăm la liberul nostru arbitru în favoarea voinței unei alte persoane, a unei frății sau a unui crez. Asasinii și Templierii trebuie opriți, iar unul dintre modurile în care o pot face e s-ajung la voi înaintea lor. Înainte de a apuca ei să vă recruteze.

— Să ne recruteze? spuse Grace.

— S-ar părea că-ncerci să ne lipsești de liberul nostru arbitru, constată Javier.

— Nicidecum, zise Monroe cu un oftat. Faceți ce credeți de cuviință. Întotdeauna. Obiectivul meu a fost să vă pun în gardă.

— Dar nu de asta ne-ai adus aici? spuse Grace.

Monroe arătă către Owen și Javier.

— Ei sunt motivul pentru care v-am adus. Cu câteva nopți în urmă, au intrat în Animus și au găsit ceva pentru care atât Asasinii, cât și Templierii ar face orice ca să-l obțină.

Owen și Javier schimbară o privire.

— De-asta ne-ai scos, spuse apoi Owen. N-a fost nimic în neregulă cu simularea.

— Nu, încuviință Monroe, cu simularea n-a fost nimic în neregulă. Aparatura mea funcționează corect și simulările mele nu cedează. Dar a trebuit să vă scot de-acolo.

— De ce? întrebă Javier.

— Ca măsură de precauție. Mi-am verificat programul pentru Animus linie cu linie, dar știam că e posibil să-mi fi scăpat ceva. Și am avut dreptate. De-asta a apărut agentul Abstergo și tot de-asta era acolo Asasinul. Și unii, și alții știu.

— Ce știu? întrebă Sean.

— Că noi am găsit o Parte din Eden, răspunse Monroe.

— Ce e o Parte din Eden? întrebă David aplecându-se în față.

Lui Sean, puștiul acesta îi plăcea deja. Era curios și părea serios.

Monroe ezită.

— O Parte din Eden e o relicvă a unei civilizații străvechi care a precedat-o pe cea omenească. Se afla în posesia unor tehnologii incredibile și câteva exemplificări ale ei mai există și în zilele noastre. Numai că sunt foarte bine ascunse.

— Pumnalul, spuse Javier. Pumnalul lui Cortés?

Monroe încuviință din cap.

— Asta a fost. Javier se lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini. Știam că trebuie să se fi petrecut ceva bizar. Obiectul ăla mi-a spălat cu desăvârșire creierii… i-a spălat pe ai strămoșului meu.

Owen dădu aprobator din cap.

— Și strămoșul meu credea, practic, tot ce spunea Cortés.

— Exact, încuviință Monroe. Fiecare Parte din Eden are un alt efect și un alt scop. Se pare că cel găsit de voi poate altera convingerile cuiva, impregnându-i o anumită credință. De aceea mulți istorici susțin că aztecii l-au crezut pe Cortés zeu.

Lui Sean nu-i plăcea ideea că e posibil să se amestece cineva astfel în mintea lui.

— Dar, spuse David, dacă aceste Părți din Eden sunt ascunse, cum le poate găsi cineva?

— Cu ajutorul amintirilor genetice, zise Monroe. Dacă identifică pe cineva care, în decursul vremurilor, a venit în contact cu o Parte din Eden, Asasinii și Templierii se folosesc de Animus ca să pătrundă în amintirile descendenților săi și s-o localizeze. Și aici intră în scenă Owen și Javier.

Grace își dădu ochii peste cap.

— Și noi, ceilalți?

— Cred că sunteți toți de o importanță crucială pentru găsirea acestei Părți din Eden.

— Dar Owen și Javier au găsit-o deja, obiectă Sean.

— Au interacționat cu ea, specifică Monroe. N-au fost martori la ascunderea ei. Nu cred că a rămas în Mexic. Își ridică din nou tableta și masa proiectă o altă hologramă, imaginea alb-negru a unei clădiri mari și vechi. E Hotelul Astor House din New York, la jumătatea secolului al nouăsprezecelea. Clubul Aztec se întrunea acolo.

— Clubul Aztec? întrebă Javier.

— O societate militară mică, alcătuită din veterani care luptaseră în Războiul Mexicano-American din ultima parte a anilor 1840, răspunse Monroe. Cred că, după cucerirea Tenochtitlanului, pumnalul lui Cortés a rămas în Ciudad de México până când a fost luat din tezaurul guvernului spaniol, în perioada ocupației americane a orașului. Pentru că… ia uitați-vă aici.

Imaginea holografică se schimbă, înfățișând câțiva bărbați. Sean îl recunoscu pe unul dintre ei; era Ulysses S. Grant[1].

— În ciuda numărului mic de membri, din rândurile Clubului Aztec s-au ridicat, cumva, șase candidați la președinție, dintre care trei au fost aleși, plus mai mulți congresmeni și alte oficialități de rang înalt. Și care erau șansele să se-ntâmple așa ceva? Cred că puterea din sfera politică a clubului s-a bazat pe folosirea Părții din Eden despre care vorbim.

— Vrei să spui că toți tipii ăia erau Asasini? întrebă David. Sau poate Templieri?

— Nu spun nicidecum așa ceva. Monroe înconjură tableta cu brațele. Deși unii ar fi putut face parte dintr-o facțiune sau alta.

— Dar care sunt băieții buni? întrebă tot David. Asasinii, sau Templierii?

— Nici unii, nici alții, zise Monroe. Sau și unii, și alții. Depinde cum privești lucrurile. Ambele facțiuni au intenții bune, dar ambele sunt în stare să facă rău.

— Eu încă aștept să aflu când intrăm noi în scenă, interveni Grace.

— Corect, admise Monroe. Ajungem imediat la voi toți. Schimbă imaginea și pe orizontală apărură șase spirale duble de ADN, paralele. V-am adunat aici fiindcă între amintirile voastre genetice există o concordanță uimitoare. În imagine apărură linii verticale, intersectând spiralele ADN în punctele de concordanță. Strămoșii voștri au venit cândva în contact cu Partea din Eden, sau unii cu alții, în timpul aceluiași eveniment.

---

[1] Generalul Ulysses S. Grant (1822–1885), conducătorul armatei unioniste la victorie în Războiul Civil; ulterior, al optsprezecelea președinte al Statelor Unite ale Americii (1869–1877) (n. tr.).

Sean speră că asta însemna ceea ce credea el că înseamnă.

— Ce eveniment? întrebă Owen.

— Revoltele Înrolărilor din 1863, răspunse Monroe. Din New York.

— Revoltele Înrolărilor? întrebă Javier.

— Au avut loc în timpul Războiului Civil, îl lămuri Grace. Guvernatorul recruta oameni care să lupte în Sud, dar, dacă erai bogat, puteai să plătești ca să fii lăsat acasă.

— Așa e, confirmă Monroe. Din cauza asta au izbucnit revolte în tot New Yorkul. Au intrat în luptă bandele de pe străzi, au participat mii de oameni. A fost anarhie.

— Și au atacat toți oamenii de culoare din oraș, adăugă Grace. Au ars din temelii un orfelinat cu copii de culoare.

— Deci ne întoarcem înăuntru? Ne întoarcem acolo? întrebă Sean, ceva mai puțin înflăcărat acum, după ce aflase mai multe despre situația din vremea respectivă.

— Voi hotărâți, spuse Monroe. Dar sper că o veți face. Oricare dintre voi ar putea fi cheia și cred că e esențial să găsim Partea din Eden înaintea Asasinilor și a Templierilor.

— De ce? întrebă Natalya.

De când se întâlniseră, Sean îi auzea glasul pentru a doua sau a treia oară, însă, când spunea ceva, el o asculta cu atenție. Avea ceva ce îl momea. Era frumoasă, firește, dar, dincolo de asta, mai era ceva pe care nu putea să-l identifice. Ca să-i vorbească, ar fi trebuit să se apropie de ea în scaunul lui cu rotile, și încă nu cunoscuse nicio fată căreia să i se pară din cale-afară de atrăgător scaunul acela.

— Ce-o să faci cu ea dacă o s-o găsești? continuă Natalya.

— O s-o ascund din nou, zise Monroe. Undeva unde n-o poate descoperi nicio amintire. Ceea ce contează e să n-o lăsăm să cadă nici în mâinile Frăției Asasinilor, nici în ale Ordinului Templierilor.

— Și de unde știm că n-o s-o folosești tu? întrebă Javier.

Monroe se uită pe rând la toți.

— Trebuie s-aveți încredere în mine, așa cum am eu încredere în voi. Ce ziceți, o s-o faceți?

— Ce să facem? întrebă Owen.

— Să intrați în Animus. Într-o simulare comună. Să trăiți amintirile strămoșilor voștri, cu speranța că veți afla ce s-a întâmplat cu Partea din Eden.

— Cu speranța? spuse Javier.

— Ascultați-mă. Monroe închise afișajul holografic și lăsă tableta jos. Recunosc, vina îmi aparține și-mi pare rău. Vă aflați în pericol din cauza mea. Credeam că am înlăturat toate riscurile folosirii Animusului. Dar a alertat cumva Corporația Abstergo. Am încercat să fac ceva bun, să vă ofer acces la originile voastre, dar asta a avut urmări nedorite. Acum e în joc o nouă Parte din Eden, iar Asasinii și Templierii nu se vor opri până n-o găsesc. Însă hotărârea vă aparține. Se îndepărtă de ei, retrăgându-se cu un pas. Vorbesc serios. Voi decideți.

— Și cum rămâne cu părinții noștri? întrebă Natalya.

— Timpul petrecut în Animus e timp al minții, al visului. E subiectiv, amintirea mai multor zile se scurge în câteva minute sau ore din timpul real. O să vă-ntoarceți acasă înainte de a se face dimineață.

Sean își încleștă mâinile de roțile de manevră ale scaunului. Nu voia să lase să-i scape o șansă de a folosi Animusul. Cine știa când s-ar mai fi ivit vreo ocazie?

— O să intru în simulare, spuse.

Toți ochii se întoarseră spre el.

Sean își îndreptă spatele și le susținu privirile cu încredere în sine.

— Cine mă însoțește?

— Eu, răspunse David.

— Ce? Grace se încruntă la fratele ei mai mic. Ce crezi că faci?

El ridică din umeri.

— Vreau s-ajut.

— De ce? întrebă ea.

— De ce n-ar face-o? interveni Sean.

— De ce-ar face-o? ripostă Grace. N-ai auzit ce-am spus despre Revoltele Înrolărilor? Stai și gândește-te un minut la orele de istorie. Ultima dată când am intrat eu și David în Animus, am dat de fântâni din care nu ne era îngăduit să bem. Acum o să fie mult, mult mai rău.

La asta Sean nu se gândise, așa că se cufundă într-o tăcere jenantă.

— Ei bine, eu merg, spuse Javier.

— Și eu, i se alătură Owen.

— Și eu, spuse Natalya.

Asta îi lăsă pe Grace și pe David nehotărâți. Băiatul spusese deja că vrea să meargă, dar Sean era foarte sigur că n-o s-o facă fără sora lui. David o urmări cu privirea în timp ce ea se uită pe rând la toți ceilalți înainte de a-și îndrepta din nou ochii spre el.

— De unde știi c-o să dea rezultate? îl întrebă pe Monroe. E singurul lucru care mă interesează. Acum suntem în pericol. De unde știi că, după asta, o să fim în siguranță?

— O să fiți mult mai în siguranță decât dacă nu faceți nimic, răspunse Monroe. În cazul în care găsim noi primii Partea din Eden și o ascundem, amintirile voastre genetice nu mai oferă niciun răspuns. Veți fi lăsați în pace.

Sean observă că Grace renunță într-o oarecare măsură la poziția ei țeapănă când păru să cedeze.

— Bine, spuse. Merg și eu.

— Imediat, zise Monroe. Cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine. Animusul e acolo.

Arătă către o altă insulă luminoasă din încăpere, plină cu computere și diverse echipamente.

Toți ceilalți se ridicară în picioare și se îndreptară în direcția aceea. Sean se văzu nevoit să-și dea scaunul înapoi ca să iasă dintre canapele și pe urmă să ocolească tot mobilierul și masa afișajului, însă se blocă pentru câteva clipe. Trecuse ceva timp de când nu i se mai întâmplase și își încleștă fălcile.

Owen făcu doi pași spre el.

— Vrei să te ajut?

— Mă descurc, răspunse cu voce mai tăioasă decât intenționase, deși tonul era pe măsura iritării sale.

De la accident trecuseră doi ani, nu știa când o să scape de frustrare și de furie sau dacă asta o să se-ntâmple vreodată. Poate aveau să continue pur și simplu să se vânzolească în el până în ziua în care, după atâta fricțiune înăbușită, avea să-l mistuie o combustie internă spontană. Își dorea măcar să fi știut cum să facă față încercărilor altora de a-l trata cu blândețe, atât pentru binele lor, cât și pentru al lui.

— Vin și eu într-un minut, spuse.

Owen dădu din cap.

— OK.

Se îndepărtă, dar Sean îl văzu mergând intenționat mai încet, ca să nu se simtă el atât de rămas în urmă, însă asta nu izbuti decât să-i sporească frustrarea.

Când ajunse în sfârșit lângă grup, îi găsi pe toți adunați în fața Animusului, al cărui nucleu părea să fi fost adus de Monroe din autobuz. Terminalul principal părea axul unei roți ale cărei spițe erau fotoliile rabatabile care se transformau în cușete orientate cu tetierele spre centru.

Monroe le indică aranjamentul cu o înclinare a capului.

— Vă rog să vă alegeți câte un loc și să vă instalați confortabil.

— N-o să repetăm cumva aceeași greșeală? întrebă Javier. Animusul n-o să dea din nou alarma la Abstergo?

Sean îi aruncă din nou o privire. Poate că era mai inteligent decât îl crezuse.

— De data asta nu, spuse Monroe. Unitatea e complet izolată și am instalat un *firewall*, așa cum n-aș fi putut s-o fac în autobuz. Aici suntem în siguranță.

Sean își aduse scaunul lângă un fotoliu și îi blocă roțile. Pe urmă se săltă, proptindu-se în brațe, și se mută pe fotoliu.

— Uau, spuse Javier, care se afla în apropiere, încă în picioare. Ai ceva forță.

— Nu, ridică Sean din umeri. E vorba numai de tehnică.

Însă fusese întotdeauna puternic. Antrenorii lui remarcaseră asta înainte de accident. Partea de sus a corpului său nu-și pierduse puterea, dar picioarele nu mai erau decât piele peste tendoane și oase. Își roti șoldurile pe fotoliu, apoi se folosi de brațe ca să-și ridice picioarele pe rând. Pe urmă putu să se întindă pe spate și s-ar fi simțit confortabil dacă entuziasmul nu i-ar fi crescut vertiginos. Își aminti ce mult îl încântase prima lui intrare în Animus. Strămoșul lui fusese un simplu fermier din Irlanda și probabil că simularea n-ar fi fost incitantă pentru nimeni altcineva. Dar Sean mersese pe ogoarele cultivate cu orz de strămoșul său. Stătuse în picioare de la răsăritul până la apusul soarelui, muncindu-și pământul, și pentru el atât era de-ajuns.

— Ați mai făcut asta, spuse Monroe. Însă numai câțiva dintre voi au intrat într-o simulare comună. Trebuie să rețineți că nu puteți interacționa între voi fiind voi înșivă, fiindcă vă veți desincroniza. Dacă încercați să vă găsiți unul pe altul sau să spuneți de față cu alții ceea ce n-a spus strămoșul vostru, vă desincronizați. S-a înțeles?

Confirmară toți că înțeleseseră.

Monroe dădu ocol cercului, ajutându-i pe rând să se conecteze la Animus.

— Partea din Eden pare să fie un fel de pumnal, le spuse. În Mexic nu ne-am uitat prea bine la el, dar pare să aibă un design ieșit din comun. Fiți cu ochii-n patru, să nu vă scape.

Ajunse la Sean și îi întinse o cască pe care băiatul și-o puse pe cap, lăsându-se învăluit de întuneric. Câteva clipe mai târziu, când toată lumea era pregătită, Sean îl auzi pe Monroe ducându-se în centru, la comenzile Animusului.

Mă auziți toți? îi întrebă prin căști.

Îl auzeau.

Super. Dați-mi o secundă și vă conduc pe toți în Coridorul Amintirilor.

Trecură alte câteva clipe, în care Sean își încleștă pumnii, anticipând trecerea.

E toată lumea gata? întrebă Monroe.

Gata, răspunseră într-un glas mai mulți dintre ei, printre care și Sean.

Intrarea în Coridorul Amintirilor peste trei secunde, două, una…

O lumină tăioasă îl orbi pe Sean când vizorul prinse viață, cufundându-l în spațiul pustiu al Coridorului. În timp ce imaginile din jurul lui se conturau tot mai clar, observă mai întâi că stă în picioare fără niciun ajutor. Și că e înalt. Uriaș, la drept vorbind.

— Arăți ca un polițai, spuse bărbatul de lângă el.

Purta joben, o haină neagră care-i ajungea până la genunchi, o vestă roșie brodată și pantaloni ecosez. Favoriți groși îi conturau obrajii și la talie îi atârna un cuțit lung.

Sean se uită în jos, la propria lui haină neagră, la nasturii ei de alamă și la gulerul înalt. Purta o șapcă turtită, cu cozoroc scurt și cu o insignă a Poliției Metropolitane în partea din față.

— Ai dreptate, spuse, chiar arăt ca un polițai. Dar nici măcar nu știu a ce semeni tu. Cine… cine ești?

— Owen, răspunse bărbatul, cu voce ușor răgușită, apoi își lăsă capul pe-o parte. Și sunt…

Se uită în jos, la centura sa, se holbă la ea câteva clipe, apoi își strânse un pumn. Lama unui cuțit îi țâșni din mânecă, apoi se retrase fulgerător.

— Sunt un Asasin, adăugă.

Sean se îndepărtă de el cu un pas.

— E bine de știut.

— Cred că eu sunt Templier, spuse un alt bărbat, în spatele lui.

Sean se întoarse, să se uite la el și la ceilalți. Al doilea bărbat care vorbise era voinic, dar nu la fel de bine făcut ca el, și vorbea cu un ușor accent irlandez. Nu avea pălărie, purta o vestă peste o cămașă de culoare alb murdar, avea mânecile suflecate și o basma legată la gât. Purta și un șorț scurt, ceea ce îl făcea să semene cu un barman.

— Javier? îl întrebă Owen.

El dădu din cap.

— Am știut întotdeauna că mama are ceva irlandez în ea.

Un bărbat mai bătrân și o femeie foarte tânără, de nici douăzeci de ani, stăteau unul lângă altul în spatele lui Javier, amândoi de culoare și amândoi îmbrăcați ca niște servitori. Fata purta o rochie neagră și un șorț alb, cu volane, care îi acoperea pieptul și umerii. Bărbatul purta haină și pantaloni negri, la fel ca vesta lui, și cămașă albă.

— Vă rog, spuneți-mi că nu suntem sclavi, zise fata.

— Nu sunteți, răspunse de lângă ei o fată mărunțică. Era îmbrăcată cu o rochie roșie elegantă, împodobită cu dantelă neagră, avea păr negru, mătăsos, ochi negri și trăsături suave. În statul New York, negrii erau liberi dinainte de Războiul Civil.

— Natalya? o întrebă Sean.

— Da, răspunse ea.

— Cred… ăă… că sunt tatăl tău, îi spuse David lui Grace.

— Cred că ai dreptate, răspunse ea. Dar sper că-ți dai seama că asta nu-nseamnă că tu ești șeful.

OK, interveni vocea lui Monroe. *Amintirile sunt aproape puse cap la cap. Puteți începe să vă obișnuiți cu identitățile strămoșilor voștri. Încarc în scurt timp întreaga simulare. Dar trebuie să mai știți ceva.*

— Ce? întrebă Grace.

Spre deosebire de voi, David trăiește amintiri extrapolate.

— Astea ce sunt? întrebă David.

Păi, practic, nu ai amintirile strămoșului tău de după momentul în care și-a conceput fiica, fiindcă atunci au trecut genele lui la ea. Așa că vei avea amintiri doar despre viața lui dinaintea acelui moment. Dar, fiindcă drumurile i s-au încrucișat cu ale celorlalți prezenți aici, Animusul se folosește de amintirile lor ca să creeze simularea ta.

— Și ce înseamnă asta pentru el? întrebă Grace.

Înseamnă că se va bucura de ceva mai multă libertate în timpul simulării. Fiindcă nu știm tot ce-a făcut strămoșul lui în fiecare moment, n-o să se desincronizeze la fel de ușor ca voi, ceilalți. Dar mai înseamnă și că trebuie să fie la locul potrivit și la momentul potrivit, ca să vă poată întâlni.

— Și dacă nu mă aflu la locul potrivit și la momentul potrivit? întrebă David.

Întreaga simulare ar putea fi întreruptă.

— Minunat, comentă băiatul. Nici urmă de presiune.

Exact. OK, pregătiți-vă toți.

Sean avu aceeași senzație de avânt ca la prima lui intrare în Animus, ca și cum asupra sa s-ar fi năvălit un talaz sau apele unui râu. S-ar fi putut opune, proptindu-se bine pe picioare, ori s-ar fi putut lăsa purtat în aval. Simți curentul

căpătând formă, implântând în minte voci și gânduri, și le lăsă să se reverse asupra lui, aducând cu ele o nouă conștientizare.

Era Tommy Greyling, transferat de opt luni de la Departamentul Central în patrula de elită de pe Broadway; înainte de asta lucrase la Secția de Poliție 18, iar și mai înainte primise un glonț în coapsă la Bull Run, în Virginia, dar reușise cumva să nu-și piardă piciorul. După bătălia aceea, se întorsese acasă, în New York, numai ca să se trezească în toiul unui alt război, unul purtat pe străzi, cu cărămizi azvârlite și cuțite.

— Sunt cântăreață, spuse Natalya stând în apropierea lui, în hainele sale frumoase. Trăsăturile ei i se păreau cunoscute lui Tommy. Cântăreață de operă, adăugă ea.

Sub admirația cu care o privea Tommy, Sean știa că vorbise Natalya și că părea aproape îngrozită. Era fără îndoială timidă. De când o cunoscuse Sean spusese, poate, zece-douăsprezece cuvinte, așa că poate o speria ideea propriei sale prezențe pe scenă, ca artistă.

Suntem gata, spuse Monroe. *Număr până la trei, apoi inițiez simularea. Pregătiți-vă. Revoltele Înrolărilor au fost iadul pe pământ.*

CAPITOLUL OPT

Singură într-o cabină de machiaj, Natalya se privea îndelung în oglindă, dar fața care îi întorcea privirea nu era a ei. Femeia aceea tânără, a cărei minte ambițioasă vocifera, asemenea voinței sale, cerând să nu mai fie o dublură a Natalyei, ci să preia conducerea, avea păr negru, scânteietor în lumina lămpii cu gaz din încăpere. Ochii erau mari, machiați cu generozitate. Purta o rochie stacojie, pe care Natalya își amintea vag că o cumpărase din Paris, contra unei sume care ar fi făcut-o cu siguranță să amețească dacă i-ar fi calculat echivalentul, ținând cont de inflație.

Era cântăreață de operă, dar nu una oarecare. Era Adelina Patti[1]. Fusese un copil-minune și urcase prima oară pe scenă la vârsta de șapte ani. Acum avea douăzeci și fusese deja în turnee în Statele Unite, în Europa și în Rusia. Cu un an în urmă, cântase la Casa Albă pentru Abraham Lincoln și pentru soția lui, Mary Todd, care o invitaseră personal.

Cineva ciocăni ușor la ușă.

— *Mademoiselle?*

Natalya se retrase în culise și o lăsă pe Adelina în prim-plan.

---

[1] Adela Juana Maria Patti (1843–1919), soprană de coloratură de origine spaniolă, considerată de unii cea mai bună cântăreață de operă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea (n. tr.).

— Da?

— Sunt William, spuse bărbatul. Am adus onorariul dumneavoastră, *mademoiselle*. Pot intra?

— Intră.

Ușa se deschise și în cabină intră directorul Teatrului Niblo's Garden. Era scund și, cumva, rotund doar în talie. Adusese o casetă mică, de piele, pe care o așeză pe podea, la picioarele ei.

— Scuzele mele dacă pare vulgar să tratez atât de direct cu dumneavoastră, zise. Dacă impresarul nu vi s-ar fi îmbolnăvit pe neașteptate…

— Mulțumesc, domnule, spuse Adelina. Nu e nevoie de scuze. Aici e toată suma, nu?

Se aplecă, luă caseta de mânere, o ridică și constată că are în jur de trei kilograme și jumătate. La actualul preț de pe piața aurului, ar fi trebuit să cântărească cu un kilogram mai mult.

— Nu e tot onorariul?

William scoase din buzunar o batistă cu care își tamponă fruntea.

— Din nefericire, domnișoară Patti, nu este. V-am adus patru mii de dolari în aur și vom avea restul, adică încă o mie, după ce se vând toate biletele pentru spectacol.

— Credeam că toate condițiile mele sunt trecute clar în contract.

— Da, foarte clar, încuviință el.

— Cinci mii, în aur. Plata în avans. Toată. Sau nu urc pe scenă.

— Da, desigur. William își tamponă din nou fruntea. Am crezut că poate…

— Ce? Că poate o să fac o excepție?

— Da, asta a fost speranța mea.

William își coborâse privirea către podea și era clar că și-o ancorase acolo. Adelina vedea că e copleșit și știa că n-o să fie în stare să găsească singur o cale de ieșire.

— Bine, iată ce-o să faci, William. Poate ai observat că nu mi-am pus pantofii. O să mi-i pun când vor fi îndeplinite condițiile din contract. Așa că o să te duci jos, să vezi ce bani s-au strâns din vânzarea biletelor, și o să iei de-acolo restul onorariului meu. Dar o să fac *totuși* o excepție pentru dumneata.

Bărbatul își ridică privirea.

— Da?

— O s-accept bani gheață în loc de aur.

Directorul se gârbovi și dădu din cap.

— Da, *mademoiselle*.

Se înclină respectuos și ieși, iar soprana rămase din nou singură.

Natalya se uită din culisele minții sale, plină de admirație pentru demonstrația de forță și de încredere în sine a Adelinei. Încrederea în sine nu-i lipsea nici Natalyei, dar și-o arăta rareori. Mulți o credeau timidă, dar nu era deloc așa. Nu se temea de oameni, nu o neliniștea. Prefera să se gândească la ea însăși considerându-se rezervată. Însă Adelina Patti nu părea să aibă nicio reținere și, cu toate că știa că, de fapt, nu ea o să stea pe scenă, cântând în fața publicului, Natalya se temea de acea experiență simulată și spera ca William să nu se înapoieze cu restul remunerației.

Interesant, spuse Monroe.

— Ce? întrebă Natalya.

Adelina Patti a fost măritată de trei ori, dar nu se știe să fi avut copii.

— Păi, e strămoașa mea, așa că, la un moment dat, trebuie să fi avut unul.

A avut și câteva aventuri amoroase. Poate, ca urmare a uneia dintre ele, a născut în secret.

— Trei căsătorii? Aventuri? Natalya clătină din cap. Chiar a făcut totul în felul ei.

Așa s-ar părea.

Câteva clipe mai târziu, William bătu la ușă și Natalya se retrase.

— Intră, spuse Adelina.

Bărbatul deschise ușa și intră, încă tamponându-și fruntea.

— Ai banii? întrebă ea.

— Am opt sute de dolari, răspunse directorului teatrului. Scoase din buzunarul hainei un teanc de bancnote și i-l întinse. Sper că deocamdată sunt de ajuns. Sala e plină. Nu vreți să lăsați publicul s-aștepte, sunt sigur.

Adelina zâmbi, luă banii și îi puse în caseta cu aurul. Pe urmă se întinse după pantoful ei stâng și îl încălță, iar William oftă adânc.

— Mulțumesc, *mademoiselle*, mulțumesc. Eu…

Adelina îi întinse pantoful ei drept, iar el îl acceptă de parcă ar fi fost deopotrivă fragil și fierbinte. Pe urmă ea se lăsă pe spătarul scaunului, cu un picior încălțat și cu celălalt încă desculț.

— O să-mi pun al doilea pantof când o să-mi aduci cei două sute de dolari încă lipsă. Publicul meu o s-aștepte.

William păli vizibil, bâlbâi ceva și părăsi cabina cu o plecăciune grăbită și cu pantoful în mână.

În mintea tinerei, Natalya aproape chicoti. În vremuri în care femeile n-aveau prea multe de-ales, Adelina își folosise talentul ca să-i aducă avere și putere, poate chiar mai importantă decât banii.

Dar momentul începerii spectacolului se apropia și, pe când Adelina era cu desăvârșire calmă, despre Natalya nu se putea spune același lucru.

Când se întoarse, William bătu la ușă cu o insistență și cu o disperare inconfundabile.

— Intră, spuse Adelina cu multă prietenie în glas.

Directorul năvăli înăuntru cu răsuflarea tăiată.

— Poftiți, *mademoiselle*, poftiți. Îi întinse un al doilea ghemotoc de bani și pantoful ei drept. Două sute de dolari. Întregul onorariu.

Ea primi și banii, și pantoful cu o înclinare grațioasă a capului.

— Mulțumesc, domnule.

În timp ce William își privea ceasul de buzunar, femeia puse banii în casetă, apoi își încălță pantoful.

— Îmi îngăduiți să vă conduc? spuse directorul oferindu-i brațul.

Adelina se prinse de el cu mâna înmănușată.

— Firește.

Părăsiră încăperea, pe care bărbatul o încuie, și traversară partea din spate a teatrului. Era un loc într-adevăr minunat, poate cel mai modern teatru văzut vreodată de Adelina. Kilometri de țevi pentru gazul de iluminat. Un spațiu boltit, străbătut de pasarele și de un sistem de scripeți și de frânghii de o complexitate imensă pentru ridicarea și coborârea diverselor părți ale decorurilor. Și o sală în care încăpeau peste trei mii de spectatori.

La gândul ăsta, nervozitatea Natalyei crescu, deși pe Adelina o însuflețea.

Se încheiaseră deja numerele din deschiderea spectacolului din seara aceea, câteva scenete menite să amuze publicul și să sporească nerăbdarea cu care era așteptată principala atracție, iar prezentatorul se afla pe scenă, anunțând apariția ei. Adelina se opri în culise, așteptând momentul în care trebuia să intre.

Alături de ea, William se aplecă și-i șopti la ureche:

— Vă dați seama că, într-o săptămână, câștigați mai mult decât președintele Statelor Unite într-un an?

Pe urmă, prezentatorul o numi „incomparabilul talent renumit în întreaga lume, domnișoara Adelina Patti", și publicul izbucni în aplauze. Momentul intrării ei sosise.

— Atunci, William, data viitoare invită-l pe președinte să cânte.

Artista zâmbi și păși pe scenă.

Aplauzele se întețiră când apăru în luminile rampei, iar Adelina se opri și făcu o reverență adâncă, grațioasă. Prezentatorul se retrăsese deja și ea își luă locul în centrul scenei. Publicul umpluse până la refuz sala teatrului, de la fotoliile de orchestră la locurile din ultimul rând de pe al treilea șir de loji cu margini aurite. Adelina dădu din cap și zâmbi către spectatorii de pe cele mai bune locuri, în vreme ce aplauzele continuară, de nepotolit timp de multe secunde. Când se stinseră ultimele, dirijorul dădu glas orchestrei cu o mișcare bruscă și, când muzica umplu aerul, Natalya trăi o experiență de care nu avusese niciodată parte în viața reală.

Adelina se născuse într-o familie de cântăreți, într-o casă plină de spiritul distracțiilor și al spectacolului. Natalya crescuse într-o casă liniștită, plină de amintirile bunicilor ei din Kazahstanul aflat sub dominația Uniunii Sovietice și de hotărârea lor discretă de a-și ține capul plecat și de a-și îmbunătăți viața muncind din greu. Adelina era o pasăre cântătoare, iar Natalya, o răzbătătoare.

Însă acum Natalya trebuia să cânte în fața a trei mii de oameni, ceea ce, în mod obișnuit, i-ar fi fost imposibil. Dar își reaminti că nu era de fapt ea însăși, că și conștiința și reținerile ei puteau rămâne în culise, lăsând-o pe Adelina să strălucească.

Cântă aria Zerlinei din *Don Giovanni*. Și ariile Elvirei din *Puritanii*, și pe ale Mariei din *Fiica regimentului*, de Donizetti. Vocea ei, limpede și concentrată ca mierea, umplu teatrul, iar mulțimea o adoră. La început, Natalya o privi din afară, păstrând o distanță sigură. Dar, cu fiecare arie, se silea să iasă tot mai mult din culisele minții sale, până spectacolul

se încheie și se simți pregătită pentru o încercare. Când Adelina făcea ultimele reverențe, Natalya își luă inima în dinți și păși tremurând în lumina de pe scenă, dând-o pe Adelina deoparte.

Caverna splendidă a teatrului, imensă și plină de torentul aplauzelor, și încărcătura emoțională a momentului o făcură pe Natalya să i se tăie răsuflarea și să își încleștеze mâinile deasupra stomacului. Simularea creată de Animus se distorsionă, iar cele mai îndepărtate colțuri ale teatrului se pierdură într-o ceață de un cenușiu-întunecat.

E totul OK? întrebă Monroe.

— E în regulă, șopti Natalya și se sili să rămână acolo, simțind apăsarea atenției spectatorilor, pe de-o parte din simplă curiozitate, pe de alta provocându-se pe ea însăși. Tânăra își îndreptă spatele, adoptând postura Adelinei, și simularea își recăpătă treptat claritatea. Își înălță fața către lămpile fixate de balcoanele de sus. Zâmbi, se înclină și se asigură că simularea s-a refăcut în totalitate, apoi își îngădui să se retragă, lăsându-i Adelinei controlul.

După spectacol, William o conduse într-un salonaș superb, pentru o recepție intimă, la care luau parte unii dintre cei mai de seamă spectatori fideli. Natalya urmări din nou totul cu admirație, rămânând în culisele minții Adelinei în vreme ce cântăreața părea să plutească prin încăpere, fermecând pe toată lumea. Sorbi șampanie frapată și mâncă stridii, pateuri din foietaj și alte bunătăți. Înghețata de portocale și de vanilie contracara căldura serii și aerul închis din încăpere. Dar Natalya își dădu treptat seama că Adelina se simțea singură. Cumva, printre toți oamenii aceia, n-avea pe nimeni alături. Știa foarte bine că niciunuia dintre acei amatori de spectacole nu-i păsa cu adevărat de soarta ei. Îi distra și, dacă n-ar fi făcut-o, n-ar fi avut parte decât de indiferența lor politicoasă.

O parte dintre conversații, fie purtate direct, fie doar auzite, o interesau pe Natalya mai mult decât pe Adelina, numai că nu putea lua parte la discuții. Nu-i rămânea decât să asculte cu atenție în timp ce trăia amintirea Adelinei din seara aceea.

— La naiba cu Copperheads[1] ăștia! spuse un bărbat cu părul alb și cu o mustață deasă, tot albă, cu vârfurile curbate larg peste obraji. Și pot să plece cu tot cu Tweed[2] și cu Tammany.

— Ai grijă, Cornelius! îl avertiză unul dintre bărbații cu care discuta.

— De ce? Lee[3] a fugit înapoi, în Virginia, cu coada între picioare. Victoria lui Grant de la Vicksburg o să răstoarne soarta războiului, sunt convins. Nu mă tem de simpatizanții ăștia democrați ai sudiștilor.

— Ești prea cutezător, Cornelius, se amestecă un alt bărbat. Soarta războiului e departe de a fi decisă. Și, oricine ar învinge, tu tot o să ai o afacere de condus. E de preferat să nu-ți faci dușmani dacă un strop de prudență poate evita asta.

— Pfui, zise Cornelius.

Adelina se îndepărtă și se alătură discuției câtorva doamne cu rochii luxoase, dantele și bijuterii care păreau mai scumpe decât ale ei. După un salut cordial și o rundă de complimente la adresa interpretării Adelinei, conversația se întoarse la subiectul de mai înainte.

---

[1] Facțiune a Partidului Democrat din nordul Statelor Unite care nu era de acord cu Războiul Civil și dorea încheierea unei păci imediate cu Confederația statelor din sud (n. tr.).

[2] William Magear Tweed (1823–1878), cunoscut ca „Boss" Tweed, politician american renumit în primul rând ca șef al Societății Tammany (n. tr.).

[3] Generalul confederat Robert E. Lee (1807–1870) (n. tr.).

— Înrolările vor continua totuși? întrebă o femeie cu părul roșu.

— Da, răspunse o alta, cu părul argintiu.

— Mă tem că e o greșeală.

— Înrolări? întrebă Adelina.

— Oh, așa e, spuse prima femeie. Dumneavoastră locuiți în Anglia. Știți, președintele Lincoln mobilizează bărbații apți de luptă ca să ia parte la războiul cu rebelii. Toată lumea din oraș e revoltată din cauza asta. Mă gândeam că poate ordinul va fi revocat.

— Ar putea fi dacă guvernatorul Seymour și primarul și-ar impune părerea. Însă generalul-maior Wool e hotărât să continue.

— Aveți fii? mai întrebă Adelina. Vă temeți că vor fi mobilizați?

— Nicidecum, răspunse femeia și diamantele ei scânteiară. Legea permite scutirea de încorporare contra plății unei taxe de trei sute de dolari. Chiar dacă vor fi mobilizați, fiii mei nu vor lupta.

— E într-adevăr o sumă mică, spuse doamna cu părul roșu.

Deși era ea însăși bogată, Adelina se gândi că „o sumă mică" însemna probabil cu totul altceva pentru oamenii care lucrau în fabrici sau pe străzi, pentru muncitorii din cartierele sărace Five Points și Bowery, fiindcă trei sute de dolari reprezentau venitul lor pe cel puțin un an. Ei nu-și puteau folosi bogăția ca să scape de măcelul de pe câmpul de luptă. Dar Adelina păstră remarca asta pentru sine.

De aici, conversația se îndreptă cu ușurință către banalități, și atât Adelina, cât și Natalya se plictisiră. Era destul de târziu când reuniunea se încheie în sfârșit. William o conduse neliniștit pe Adelina, cu caseta ei cu onorariul, la o trăsură care o aștepta.

— Aș vrea cu toată sinceritatea să-mi îngăduiți să vă conduc, spuse. Sau să trimit pe altcineva cu dumneavoastră dacă prezența mea vă deranjează.

— Nu e vorba de așa ceva, răspunse Adelina. Nerușinarea lui în privința plății onorariului n-o mai irita. Sunt în stare să mă descurc singură.

— Nu am nicio îndoială. Dar îmi doresc, sincer, să fi fost impresarul cu dumneavoastră.

— Eu nu-mi doresc asta, și n-ar trebui să ți-o dorești nici dumneata dacă nu cumva vrei să te-alegi cu o boală gravă.

Bărbatul zâmbi și dădu din cap, dar păru s-o facă fără convingere.

— Prea bine.

— Noapte bună, spuse Adelina. Aveți un teatru frumos și sper să mai cânt aici cât de curând.

— Și eu sper, spuse William, apoi îi porunci birjarului s-o ducă la Hotelul Fifth Avenue, unde era găzduită.

Căldura nopții de iulie încă se revărsa, dar cel puțin aerul era mai curat, lipsit de miasma înecăcioasă de funingine care o sufoca acasă, la Londra. Își aștepta cu nerăbdare turneul de la sfârșitul lunii, în Germania, la Mannheim și la Frankfurt, locuri unde apropierea apei dădea prospețime aerului.

Trăsura înainta pe Broadway, unde continua să domnească o agitație stranie, deși trecuse de miezul nopții. Adelinei nu-i plăcea înfățișarea oamenilor care se foiau pe stradă. Păreau brutali, experți în arta devastării, membri ai bandelor din Five Points și Bowery. Umblau încoace și încolo, în susul și în josul străzii, părând să urmărească hotărâți un anumit scop, numai că ea nu știa care era acela.

Însă știa Natalya. Revoltele păreau iminente. Probabil că șefii bandelor le puneau chiar atunci la cale. Și Adelina

se urcase într-o trăsură la ora două dimineața, singură, având cu ea patru mii de dolari în aur și încă o mie în bancnote. Prima intrare a Natalyei în Animus nu fusese periculoasă câtuși de puțin. Trăise sosirea bunicii ei în America, cu teama, entuziasmul și încântarea ei. Dar acum situația era cu totul alta.

Ar fi vrut s-o avertizeze cumva pe Adelina, dar, după ce parcurseseră probabil o duzină de cvartale și trecuseră de Union Square, trăsura se opri. Natalya voia să-i strige Adelinei să fugă, dar...

— Birjar? strigă Adelina. De ce ne-am oprit?

Însă birjarul nu răspunse. În schimb, prin geamul portierei se uită înăuntru un bărbat.

— 'Nă seara, domnișoară, spuse el.

— Birjar! strigă Adelina, dar își dădu imediat seama că trăsura se oprise acolo intenționat.

Se întoarse spre mânerul portierei, ca să nu permită să fie răsucit, dar individul trase de el cu putere și portiera se deschise. Ochii lui se rotiră fulgerător prin trăsură și se opriră asupra casetei. Se aruncă spre ea, dar Adelina o prinse de mânere în același timp și traseră amândoi într-o parte și în alta, împotrivindu-se și înjurând. Agresorul își propti un picior în rama din exterior a ușii, dar Adelina făcu același lucru în interior. Natalyei nu-i venea să creadă că e atât de puternică.

— Potolește-te! Nu vreau decât geanta.

— Ajutor! strigă Adelina. Să m-ajute cineva!

Bărbatul se aplecă prin deschidere ca să prindă mai bine caseta și, în momentul acela, Adelina izbuti să se rotească ușor pe bancheta trăsurii și îl pocni drept în față cu piciorul liber. Capul atacatorului zvâcni către spate cu un mormăit și, când și-l îndreptă, îi curgea sânge din nări, prelingându-i-se pe buza de sus și pe bărbie. Dădu drumul casetei

și Adelina îi văzu furia. Se pregăti să facă față asaltului când bărbatul mârâi la ea și se aruncă înăuntru.

Natalya voia să iasă din simulare. Nu putea fi de acord cu așa ceva. Nu-și dorea o asemenea experiență.

— Lasă-mă să ies! strigă, într-un glas cu Adelina.

CAPITOLUL NOUĂ

Grace stătea în picioare, sprijinită de peretele unei sufragerii, având în față o masă la care erau așezați patru bărbați și în dreapta un bufet încărcat cu mâncare. David stătea în capătul opus al bufetului, privind-o prin ochii ridicoli ai unui bătrân cu părul alb. Ridicoli pentru că aproape îi venea să râdă când se gândea la el ca la tatăl ei. Era atât de încrezător și de naiv, atât de sincer, dar ea îndrăgea această trăsătură a lui și nu voia să vadă cum i-o elimină lumea cu brutalitate. Așa că, de obicei, ea îi purta lui de grijă.

— Eliza, e totul bine? o întrebă unul dintre bărbații de la masă.

Era foarte masiv, avea probabil o sută douăzeci sau o sută treizeci de kilograme, și cu toate că arăta ca un om care fusese poate plin de mușchi în tinerețe, aceștia îi dispăruseră între timp aproape cu desăvârșire. La fel precum ceilalți bărbați de la masă, se holba la ea. Toți purtau costume cu vestă, cu lănțișoarele delicate ale ceasurilor de buzunar la vedere, și pietre prețioase care luceau pe manșete și pe revere.

— Mă simt foarte bine, spuse Grace.

Toți bărbații se încruntară și unul o privi cu batjocură. Grace simți simularea respingând-o, ca și cum ar fi fost împinsă dintr-un metrou în timp ce lumea din jur defila pe lângă ea cu contururi neclare. Se uită la David. Ochii lui

mari o implorau să facă imediat ceva, să spună ceva, dar acel ceva trebuia să fie ceea ce *se potrivea*.

Grace detesta partea asta din Animus. Detesta renunțarea la controlul asupra propriei minți, singurul lucru de care nimeni altcineva nu se mai putuse atinge până atunci. Mintea era palatul ei, templul ei și grădina ei, toate în același timp. Dar acum altcineva încerca să pătrundă înăuntru, o minte băgăcioasă părând să escaladeze zidurile.

— Eliza, ce e cu tine? întrebă bărbatul masiv.

— Nimic, spuse Grace.

Era servitoarea lui și detesta ideea asta. Probabil trebuia să-i spună *domnule* și să se prosterneze.

— Trebuie să fie din pricina căldurii, domnule Tweed, interveni David, dar Grace își putea da seama că nu mai era David. Privirea lui părea a unui om mai bătrân, se uita cu alt soi de îngrijorare. Dacă e nevoie să se întindă, pot servi eu masa până la sfârșit, domnule.

Simularea deveni și mai neclară și Grace îi simți ușile închizându-se în fața ei, aproape în punctul de a o lăsa pe dinafară.

Bărbatul masiv își îndreptă atenția către ea.

— Așa e? Ai nevoie să te întinzi?

Mintea invadatoare părea disperată, cățărându-se ca să intre. Dacă nu-i deschidea poarta și n-o lăsa imediat să pătrundă, Grace avea să iasă din simulare, abandonându-l pe David. Nu putea permite să se întâmple una ca asta, așa că, detestând ceea ce se petrecea și urându-l pe Monroe fiindcă o făcuse să-și dea acordul, scrâșni din dinți și-și deschise baricadele minții.

Înăuntru se năpusti Eliza, o fată cu voce domoală, care își pierduse mama la vârsta de opt ani și căreia tatăl ei iubitor îi purtase singur de grijă, cât de bine putuse, în cei nouă

ani de când se aflau în slujba domnului Tweed; iar ea nu-și îngăduia să-l dezamăgească vreodată.

— Îmi pare atât de rău, domnule Tweed, spuse și făcu o reverență. Mi-am pierdut, cumva, capul pentru câteva clipe. Trebuie să fie din cauza căldurii. Îmi pare rău, domnule.

— Nu-i nimic, o liniști el ținându-și palmele mari pe pântece. Acum te simți bine?

— Foarte bine. Mi-am revenit.

— Minunat. Mai vreau o bucată de rață.

— Da, domnule.

Eliza se întoarse spre bufet, unde așteptau bunătățile festinului. Pe lângă rață, mai erau stridii, friptură din mușchi de vită, jambon în sos de șampanie și momițe de vițel. Luă platoul cu carne de rață și i-l duse domnului Tweed. El se servi, apoi Eliza plimbă platoul în jurul mesei, pentru oaspeți.

— Boss, bucătăreasa ta e la fel de bună ca Ranhofer[1], spuse domnul Connolly, un bărbat care semăna cu o cărămidă, cu capul pătrat.

— La naiba, sper că da, răspunse domnul Tweed. Am trimis-o la Delmonico, să ia lecții de la el. Și nu-mi mai spune Boss.

— Îmi place cuvântul, zise domnul Hall făcând cu ochiul în spatele pince-nez-ului său și ascunzându-și sub barba elegantă zvâcnirea unui zâmbet. „Boss" Tweed. Ți se potrivește.

— Să vedem dacă se și împământenește, spuse domnul Sweeny cu o strâmbătură care îi înclină mustața amplă și deasă.

— Dacă se împământenește, se împământenește, spuse domnul Tweed. Îi accept pe oamenii din orașul ăsta așa cum sunt. N-au decât să-mi spună cum naiba vor. Dar aici,

---

[1] Charles Ranhofer (1836–1899), bucătar-șef la Restaurantul Delmonico's din New York și autorul unei cărți de bucate, *The Epicurean* (n. tr.).

numele meu este doar Tweed sau Bill, s-a înțeles? Domnul Tweed se lăsă pe spătarul scaunului. Sau Marele Sachem[1], adăugă, iar toată lumea din jurul mesei chicoti. Păcat că generalul Sanford n-a putut să ni se alăture. Dar am fost asigurat că mâine o să coopereze.

— N-o să lase soldații să intervină? întrebă domnul Sweeny.

Domnul Tweed încuviință din cap.

Eliza și tatăl ei îi serviră pe oaspeți cel puțin încă o oră, până când mâncarea dispăru, în cea mai mare parte consumată de domnul Tweed, așa cum dispăru și vinul, în cea mai mare parte consumat de ceilalți.

— Domnilor, spuse Tweed, a fost o seară splendidă, dar mai avem câteva lucruri de discutat înainte de a o încheia, iar soția m-a anunțat, în termeni lipsiți de orice echivoc, că m-așteaptă acasă înainte de ivirea zorilor. Mergem în bibliotecă?

Ceilalți se declarară de acord și se ridicară în picioare. Trecură toți din sufragerie în holul principal și, câteva clipe mai târziu, ușa bibliotecii se închise în urma lor, estompându-le glasurile.

— Să curățăm dezastrul ăsta, spuse tatăl Elizei. Și pe urmă putem merge la bucătărie, să vedem ce-a gătit Margaret pentru noi.

— Aș vrea ca domnul Tweed să mai angajeze un om, zise tânăra, adunând într-un teanc farfuriile de argint goale.

Casa din piatră roșiatică nu era mare, însă era mult de lucru pentru numai doi servitori, o bucătăreasă și ajutorul ei. Iar Eliza ar fi vrut să facă și altceva, nu doar curățenie în casa domnului Tweed. Își dorea să înceapă ceva pe cont propriu, așa cum făceau alți oameni de culoare. Poate să deschidă o prăvălie sau un restaurant...

---

[1] Lider politic al Societății Tammany (n. tr.).

— Pentru el n-ar avea sens să mai angajeze pe cineva, spuse tatăl. Domnul Tweed nu e niciodată aici. Dacă n-ar folosi casa asta pentru întâlnirile cu asociații săi, mă-ndoiesc că l-ar ține pe vreunul dintre noi. Ar trebui să te simți recunoscătoare. Pentru noi ar putea fi cu mult mai rău. O grămadă de alți oameni...

Nu-și încheie fraza, dar Eliza știa ce voia să spună. New Yorkul și Brooklynul se umpluseră de irlandezi și de nemți și nu toți își găseau slujbe. Negrii le făceau concurență și orașul nu-și dorea să vină din sud sclavi eliberați. De aceea se vorbea despre trecerea orașului de partea rebelilor. De aceea facțiunea Copperheads a Partidului Democrat din New York era simpatizantă a Confederației și dorea înfrângerea Uniunii.

Grace percepu aceste gânduri cu aceeași furie și neputință pe care le simțise trăind amintirile bunicii ei despre locuri rezervate „doar pentru albi". Nimic din toate astea nu era corect, dar ea nu putea face absolut nimic pentru a schimba lucrurile. Se uită în jos, la tava cu vase din mâinile ei, și o izbi similaritatea momentului cu ceea ce îi dezvăluise intrarea sa precedentă în Animus. Bunica ei făcea curățenie în casele unor doamne albe bogate și, în clipa aceea, i se păru că, generație după generație, înaintașele ei nu ținuseră în mâini nimic altceva decât stive de vase murdare. Trânti tava pe masă și o lingură de servit căzu pe podea. O lăsă acolo, deși simți că simularea slăbește.

— Eliza? întrebă bătrânul, care era, în același timp, tatăl ei și David.

Simularea lui fiind extrapolată, se purta în momentul acela așa cum își amintea Eliza și, în privința menținerii sincronizării, se descurca mai bine decât sora lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, răspunse Grace.

— Nu pare să nu fie nimic, zise el.

Grace își impuse să se aplece și să ridice lingura și simți simularea recăpătându-și forța.

— Știu că-ți faci griji pentru mine, spuse tatăl Elizei. Dar eu îmi fac încă și mai multe pentru tine. Trebuie să mă conving că o să ți se poarte de grijă după ce n-o să mai fiu…

Ea își ridică vocea.

— Te rog, nu vorbi…

— Spun adevărul. Bătrânul își ridică o mână plină de bătături. N-are rost să ne-ascundem de el. Adevărul te găsește întotdeauna. Bunica ta nu și-a dobândit niciodată libertatea, dar eu am avut grijă să mi se nască toți copiii ca oameni liberi. Știu că tu îți dorești mai mult decât atât, și eu doresc mai mult de-atât pentru tine. Într-o zi vei avea mai mult, mult mai mult. Știu că așa va fi. Dar acum trecem prin vremuri tulburi și, deocamdată, ai o slujbă și un patron cumsecade.

Eliza și Grace îl țintuiră câteva clipe cu privirea și amândouă înțeleseră că are dreptate. Oricât de furioasă ar fi fost, Grace nu putea să schimbe amintirile pe care le trăia și orice împotrivire n-ar fi făcut altceva decât s-o expulzeze din simulare. Se afla acolo fiindcă Monroe spusese că găsirea acelei Părți din Eden era cea mai bună cale prin care ea și David să se afle din nou în siguranță. Așa că avea s-o caute.

— Da, tată, spuse Eliza.

Veni lângă el și-l ajută s-adune argintăria.

— Ești hotărâtă și curajoasă, spuse bărbatul. Faci cinste numelui bunicii tale.

— Sper.

Grace lăsă conștiința Elizei să iasă din colțul unde stătea și o lăsă să umble în voie pe întregul domeniu care era mintea ei. Eliza începu imediat să adune vasele și să curețe masa cu eficiență și iuțeală alături de tatăl ei, deși el începuse să

se miște ceva mai încet, durerile din încheieturi făcându-l să se crispeze când credea că ea nu-l vede. Totuși, deocamdată, Eliza îi putea acoperi slăbiciunea cu munca ei, așa că domnul Tweed n-avea motiv să se lipsească de serviciile lui.

Duseră vasele la bucătărie, unde peria aspră a lui Margaret avea să le spele, iar tatăl Elizei urma să lustruiască argintăria. Margaret fiersese pentru oaspeți un picior de miel, dar domnul Tweed renunțase la el, așa că puținii servitori se aleseseră cu o masă ieșită din comun și delicioasă. Se așezară la masa din bucătărie și mâncară împreună, dar în grabă, fiindcă oaspeții aveau să fie curând gata de plecare. Margaret scoase chiar și niște jeleu de mentă, ca garnitură pentru carne.

Exact când luau ultimele înghițituri, auziră ușa bibliotecii deschizându-se și vocile bărbaților amestecându-se în holul principal. Eliza și tatăl ei se duseră să vadă dacă e nevoie de serviciile lor pentru oaspeți, care ieșiră apoi rând pe rând pe ușa din față, se urcară în trăsuri și dispărură în noaptea caldă. După plecarea tuturor, domnul Tweed îl chemă în bibliotecă doar pe tatăl Elizei și închise ușa.

Asta o neliniști pe tânără într-o oarecare măsură și, cu toate că astfel risca să aibă necazuri, se duse lângă grătarul de metal din partea de jos a peretelui dintre bibliotecă și un coridor, fiindcă prin el putea auzi discuția.

— Nu poate fi oprită în niciun fel? întrebă tatăl ei.

— Mă tem că, în momentul de față, nu se mai poate nici măcar dacă se renunță la înrolări. Nu mai e vorba de o problemă care poate fi rezolvată, ci doar de una care ar fi controlată.

— Cât de rău o să fie?

— N-o să se compare cu nimic din tot ce-a mai văzut orașul ăsta, răspunse domnul Tweed. Sau chiar țara asta.

— Mai rău decât revoltele polițiștilor?

— Da, cred că da. Dar o să ne înălțăm din cenușă. Voi fi aici, susținut de toată puterea oferită de Tammany Hall, ca să reconstruiesc orașul cu înțelepciune și forță. Însă trebuie să acționăm repede. Te descurci?

— Da, domnule Tweed.

— Am o scrisoare pe care vreau s-o livrezi. Îmi trebuie un mesager care nu stârnește nici atenția, nici bănuielile nimănui. Cineva în care să am încredere, și, în decursul anilor, în tine am ajuns să am.

— Unde trebuie să duc scrisoarea, domnule?

— În Districtul al Patrulea e un local: Hole-in-the-Wall. Ai auzit de el?

— Da, domnule. E cât se poate de rău famat, domnule.

— Într-adevăr. Acolo e un barman pe nume Retevei Cormac.

— Retevei? Cred că ăsta nu e un nume creștinesc.

— Nu e. De fapt, e de-a dreptul opusul unui nume creștinesc. Nu am nicio îndoială că botezul ar fi șocat un preot. Du-i lui scrisoarea.

— Da, domnule. Când?

— În noaptea asta.

— În noaptea asta?

— Da. Poți?

— Desigur, domnule Tweed.

— Excelent! O să plec acum, cu speranța că doamna Tweed nu e prea supărată. Dar aș vrea să discut cu fiica ta înainte de plecare.

— Desigur, domnule Tweed.

Eliza nu știa ce treabă ar fi putut avea domnul Tweed cu ea, dar părăsi în grabă, și făcând cât mai puțin zgomot cu putință, locul de unde trăgea cu urechea și dădu buzna în holul principal, apoi continuă să înainteze ca și cum ar fi trecut întâmplător pe-acolo în clipa în care se deschide ușa.

— Ah, Eliza, spuse domnul Tweed. Tocmai îi spuneam tatălui tău c-aș vrea să vorbesc cu tine.

— Desigur, domnule Tweed, zise ea.

— La Tammany ni s-a dat de știre că mâine s-ar putea să fie probleme pe străzi. De-aceea au venit în seara asta aici domnii Connolly, Hall și Sweeny.

— Ce fel de probleme? întrebă Eliza.

— Din pricina blestematei de recrutări a lui Lincoln. Primele nume vor fi extrase mâine. Vor izbucni cu siguranță proteste. Ne așteptăm întru totul să devină violente. Începând de mâine-dimineață, ar fi bine să nu ieși pe străzi.

— Cum doriți, domnule Tweed. Dar sigur…

— Oamenii de culoarea ta nu vor fi în siguranță, Eliza. Domnul Tweed o privi insistent în ochi. Mânia e un tăciune fierbinte și, când se înfurie, toată lumea are nevoie de un loc unde să-l lase jos. Mulți dau vina pe cei din rasa ta pentru situația în care ne aflăm. Te rog, dă-mi ascultare, nu ieși din casă. Aici, înăuntru, o să fii în afara oricărei primejdii.

Ea își lăsă capul în jos.

— Așa o să fac, domnule Tweed, se supuse tânăra.

— Îmi pare rău că trebuie să vorbesc atât de brutal, dar ăsta e adevărul. Se îndreptă spre ieșirea din față și-și luă pălăria și bastonul din cuierul de lângă ușă. Știi că eu n-am nimic împotriva niciunei rase și a niciunei religii. Când mă uit la un om, nu văd decât un singur lucru. Știi ce?

— Ce, domnule?

— Un potențial votant. Domnul Tweed deschise ușa. Dacă, într-o bună zi, Congresul va găsi de cuviință să le dea câinilor drept de vot, voi conduce eu însumi marșul de protest împotriva pisicilor și voi prezida comitetul pentru eradicarea puricilor. Noapte bună.

Eliza nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva, după părerea domnului Tweed, câinii aveau mai multe șanse să primească drept de vot decât negrii sau femeile.

— Noapte bună, domnule.

Tatăl Elizei îl petrecu pe domnul Tweed dincolo de ușă și apoi în stradă, unde îl ajută să urce în trăsură. După plecarea acesteia, se întoarse și îi întinse Elizei cheia casei.

— Încuie în urma mea.

— Nu pleca, tată.

— Să nu plec? întrebă el, apoi o privi pieziș. Iar ai tras cu urechea?

— Nu m-am putut abține. Îmi fac griji.

— De ce? Pentru mine?

Eliza își lăsă capul în jos. Își pierduse deja mama și rămăsese cu o rană care i se redeschidea din când în când. Nu-și putea imagina viața dacă și-ar fi pierdut și tatăl.

— Draga mea, spuse el. Am supraviețuit săptămâni întregi în mlaștini, ascunzându-mă de vânătorii de recompense. Am călătorit sute de kilometri și m-am ascuns în poduri și în pivnițe zile de-a rândul, fără lumină, fără aer proaspăt și fără să întrevăd vreun liman. Am fost martor la orori pe care tu nu le vei vedea niciodată, prin mila Atotputernicului Dumnezeu și datorită victoriei Uniunii conduse de președintele Lincoln. O prinse de umeri și o sărută pe frunte. Cred că pot traversa în siguranță orașul ca să predau o scrisoare, fie și într-un bârlog de pirați ca Hole-in-the-Wall.

— Fii prudent!

— O să fiu. N-ar trebui să-mi ia mai mult de două ore. Încuie ușa, dar așteaptă-mă, ca s-auzi când mă-ntorc. Nu-mi prea surâde ideea să-mi petrec noaptea afară, pe verandă.

— Da, tată.

Bătrânul ieși pe ușa din față și îi făcu semn cu capul când ajunse pe trotuar, unde o așteptă să închidă ușa și s-o încuie cu cheia pe care i-o dăduse. Eliza plecă apoi să termine curățenia în sufragerie. Duse fața de masă la spălătorie, apoi, fiindcă putea face asta în locul tatălui ei, începu să

lustruiască argintăria spălată deja de Margaret. Puse în scurt timp casa la punct și, în mod obișnuit, s-ar fi dus la culcare, așa cum făcuse bucătăreasa. Dar trebuia să-și aștepte tatăl, și oricum n-ar fi putut s-adoarmă înainte de a-l ști întors acasă. Se hotărî să caute în bibliotecă ceva de citit. Domnul Tweed nu-i interzisè niciodată să intre aici, așa că păși înăuntru cu băgare de seamă și se uită pe rafturi, învăluită de miros de tutun și de piele.

Dar toate volumele erau incredibil de neinteresante; pe de altă parte, aceea nu era principala locuință a domnului Tweed, ba chiar nici nu era cu adevărat o locuință. La etaj avea un dormitor mobilat, însă Eliza nu-și amintea ca el să fi dormit vreodată acolo.

Traversă încăperea către biroul cu tăblie imensă, din lemn băițuit și lustruit, și cu câte un pătrat sculptat în fiecare colț. Era plin cu tot soiul de obiecte, printre care și un teanc de foi de hârtie. Domnul Tweed scrisese probabil pe una dintre ele scrisoarea pe care trebuia s-o ducă tatăl ei. Eliza se întrebă ce putea fi atât de important ca să fie trimisă în toiul nopții, în ajunul unei revolte. Pentru ce merita să-i fie pus tatăl în pericol?

Întinse mâna după foaia de deasupra și o privi cu atenție. Mâna grea a domnului Tweed lăsase pe ea urme fantomatice ale rândurilor scrise. Dar, cumva, Eliza nu trebuia nici măcar să se concentreze ca să le poată citi; avea, din când în când, abilitatea asta stranie. Era ca și cum mesajul ar fi emis o radiație subtilă, pe care o simțea în aceeași măsură în care o vedea, iar ceea ce citi îi îngheță sângele în vene.

Maestre Cormac,

Ordinul a aflat că în orașul New York s-a infiltrat un Asasin. Se numește Varius și știm că țelul pe care-l urmărește îl duce în noaptea asta la Astor House. Nu știm ce anume

caută acolo, dar trebuie să fie ceva de o valoare colosală dacă Frăția riscă o astfel de incursiune în vremuri atât de tulburi. Trebuie să-l găsești și să-l oprești. Nu ezita să-l ucizi. Mă încred în discreția ta în această privință. Adu orice ar avea asupra lui, mâine-seară, la mine acasă, pe 36th Street. Voi veni să te-ntâlnesc acolo dacă voi putea, dar mai întâi trebuie să fiu văzut de populație îndeplinindu-mi obligațiile față de primar și de membrii consiliului orășenesc.

Nu trebuie să lăsăm nimic să ne submineze planurile.

Mâine orașul o să ardă, îndepărtându-i pe Opdyke[1] *și pe guvernatorul Seymour. Pe urmă orașul și statul vor aparține Societății Tammany și Ordinului și, cu New Yorkul ca punct de sprijin, vom înclina balanța acestui război și vom recâștiga națiunea. Ai o pradă. Vâneaz-o!*

~ Marele Maestru

Eliza rămase cu privirea la scrisoarea care parcă ardea în mâinile ei tremurânde. Nu înțelegea prea mult, dar își dădea seama că se făcea referire la un plan necruțător, de o mare forță, și că domnul Tweed nu era ceea ce părea. Cele câteva rânduri scoteau la iveală ceva mai presus de politică și de voturi, ceva mult mai amplu și mai periculos și tânăra știa că, ajungând la destinație, ar fi atras distrugerea orașului și chiar mai mult decât atât. Nu tatăl ei trebuia să fie curierul.

Dar, privind peste umărul Elizei, Grace crezu că înțelege mesajul epistolei. Vorbea despre Astor House și despre ceva de o valoare colosală, referindu-se probabil la o Parte din Eden. Era ceea ce căutau, pentru asta intraseră în Animus. Se împotrivi impulsului de desincronizare și preluă

---

[1] George Opdyke (1805–1880), antreprenor și al 76-lea primar al New Yorkului (n. tr.).

controlul de la Eliza pentru a face ceea ce venise să facă. Dar nu se luptă prea mult cu sine însăși, deoarece, o clipă mai târziu, fata se ridică de la birou și se repezi în hol.

Se îndoia că-și putea ajunge tatăl din urmă la timp, dar trebuia să-ncerce. Luă de pe polița cu pălării o eșarfă cu care să-și acopere părul, descuie ușa și ieși în noapte.

CAPITOLUL ZECE

Javier știa că la Hole-in-the-Wall era un alt soi de noapte, că era ceva de făcut până în zori. Până atunci, toate iscoadele raportaseră că nici scursorile orașului, nici băgăcioșii, nici patrulele nu știau nimic despre iadul care avea să se dezlănțuie a doua zi dimineață. Șefii secțiilor de poliție știau că se punea ceva la cale, dar mai știau și că trebuie să se uite în partea cealaltă. Tweed se asigurase c-o vor face.

— Retevei, spuse Gallus Mag, botezi băutura?

— Da, răspunse el.

— De ce-i pui apă? Nu mai avem de-ajuns?

— Ba da. Dar mâine trebuie să fie toți cu mintea trează. Nu ne vor fi de niciun folos încă pe jumătate matoli sau dormind beți.

Gallus Mag se aplecă, dădu din cap, apoi se îndepărtă. Era de înălțimea lui Retevei, purta pantaloni cu bretele și avea un pistol și un ciorap plin cu nisip ud atârnat de centură, în cazul în care trebuia să pocnească pe cineva. Dar în noaptea aceea arma n-avea să-i fie necesară.

Cât fusese ziua de lungă, oamenii veniseră și plecaseră cu mesaje sub steagul alb al armistițiului. Acolo și oriunde altundeva în oraș, șefii bandelor plănuiau haosul de a doua zi. Bowery Boys, Roach Guards, Daybreak Boys și bandele mai mici își făcuseră uitată dușmănia pentru șansa de a se

alege cu un câștig mai mare. Dacă învingeau, aveau să stăpânească în curând tot afurisitul acela de oraș, ca să-l taie bucăți și să și-l împartă ca pe o pradă ucisă.

Un client trânti pe tejghea trei cenți și arătă către butoiul aflat pe un raft din spatele barmanului.

— Fără pahar, spuse.

Retevei dădu din cap și-i întinse capătul unui furtun de cauciuc. După ce omul îl prinse în dinți și făcu semn, barmanul deschise supapa butoiului, lăsând să curgă cel mai ieftin gin pe care-l vindea Hole-in-the-Wall. Pe urmă se uită cum sorbea, înghițea și iar sorbea, până când văzu că omul se oprise ca să respire, și atunci opri curgerea. Învățase să recunoască ochii măriți și fața roșie a unui om gata să icnească și reușea să-nchidă supapa exact la timp, ca să nu se risipească nicio picătură.

Bărbatul se șterse la gură cu mâneca hainei și se clătină. Retevei nu-l cunoștea și nu se aștepta să fie de mare folos a doua zi, nici beat, nici treaz.

— Încă una? îl întrebă. Mai ai sunători?

Omul clătină din cap.

— Asta o să mă refacă.

Retevei dădu din cap, trase furtunul înapoi și îl încolăci lângă borcanul cu urechi omenești al lui Gallus Mag. Pe unele le smulsese și pe altele le tăiase, dar pe cele mai multe le retezase cu dinții și stăteau pe raft ca trofee și ca avertizare pentru oricine credea că poate face scandal în localul ei. Sadie Capra se certase cu ea și lăsase în urmă o dovadă a încăierării lor. Undeva, în amestecătura aceea dată naibii, era și urechea unui bărbat care nu făcuse nimic mai mult decât s-o întrebe pe Mag câți ani are.

În local apărură alți câțiva tipi de pe cheiul fluviului, iar Retevei le făcu semn să se ducă în partea din spate a sălii, unde se împărțeau sarcinile. Cheia victoriei trebuia să fie

atacurile simultane. Regimentele orașului aflându-se încă în Pennsylvania, singura forță rămasă era Poliția Metropolitană, care putea fi ușor copleșită numeric dacă atacurile din mai multe zone o obligau să se divizeze.

Pe urmă intră grăbit un negru bătrân, în haine de servitor. Câțiva oameni din local îl remarcară și Gallus Mag se pregăti să intervină dacă era cazul. Cu părul alb și ușor adus de spate, bărbatul cercetă încăperea sigur pe sine, apoi se îndreptă spre bar.

Dincolo de bariera minții lui Retevei, Javier îl recunoscu drept strămoșul lui David, pe care-l văzuse în Coridorul Amintirilor, și se întrebă dacă și David îl recunoscuse pe el, dar nu voia să riște o desincronizare spunând ceva în barul aglomerat.

— Îl caut pe Retevei Cormac, spuse servitorul.

— Cine ești? întrebă Retevei.

— Mă numesc Abraham, răspunse negrul. Lucrez pentru domnul William Tweed.

Retevei nu-l mai văzuse pe Marele Maestru în persoană de câteva săptămâni. Era prea riscant pentru plan. Tweed și Tammany trebuiau să se afle pe o poziție din care să pună capăt revoltelor, nu să pară drept agitatori dacă voiau să obțină rezultatul dorit.

— Eu sunt Retevei Cormac, zise.

Abraham scoase un plic din buzunarul interior al vestei.

— Domnul Tweed mi-a cerut să v-aduc ăsta.

Retevei luă scrisoarea, iar Abraham se întoarse să plece.

— Așteaptă până o citesc, spuse Retevei.

Uneori, scrisorile conțineau ordine care aveau legătură cu mesagerul.

Abraham se supuse și rămase lângă tejghea.

Retevei rupse pecetea de ceară pe care era întipărită crucea Templierilor, deschise plicul și scoase scrisoarea. În timp

ce citea, își auzi zvâcnirea sângelui tot mai puternică în urechi, ca un răpăit de tobe chemându-l la război.

Bunicul lui, Shay Patrick Cormac, fusese un vânător de Asasini formidabil, iar în noaptea aceea Retevei era chemat să meargă pe aceeași cale și să-și onoreze moștenirea. Varius avea să se supună Ordinului Templierilor sau să moară de mâna lui.

— Gata, domnule? întrebă Abraham.

Retevei ridică scrisoarea.

— Domnul Tweed are încredere în tine.

— Mă străduiesc să fiu demn de încrederea lui.

— Bun. În schimb, vreau să mă asigur că te-ntorci cu bine acasă.

— Pot să mă descurc singur.

— Nu mă îndoiesc. Dar nici n-o să mă răzgândesc din pricina asta. Retevei își duse palmele pâlnie la gură. Gallus Mag!

— Ce e? strigă, din cealaltă parte a încăperii, femeia.

— Boss are nevoie de mine.

Ea arătă cu capul către ușă.

— Atunci du-te.

Retevei își scoase șorțul și ieși din spatele tejghelei.

— Așteaptă-mă aici.

Abraham dădu din cap și Retevei se duse în pivnița cârciumii să se echipeze. Mai întâi, își fixă de trup, cu niște curele, câteva piese ale unei armuri rigide, una în jurul gâtului și altele două pe spate și pe piept. Îmbrăcă apoi haina lungă, de piele, și-și prinse de centură mai multe cuțite, boxuri și un pistol. Își luă ocheanul Herschel și își agăță de umăr pușca cu aer comprimat, alături de o bandulieră cu săgeți și grenade. Purta cu mândrie pușca aceea, o armă ingenioasă, moștenită de la bunicul lui, care o primise de la Benjamin Franklin.

Javier aprecia faptul că, de data asta, se afla într-un trup mai tânăr. Chimalpopoca ducea cu sine durerile vârstei înaintate, ceea ce fusese o experiență stranie. La fel de bizară păruse și atracția lui față de tălmăcitoarea aia, Marina. Și lui Retevei îi plăceau femeile, dar pe el nu-l dureau decât numeroasele răni cu care se alesese în urma antrenamentelor și a încăierărilor.

Când se întoarse sus, apariția lui înarmat până în dinți păru să-l surprindă pentru o clipă pe Abraham când trecu pe lângă el spunându-i:

— Să mergem.

Îl conduse pe bătrânul negru afară din cârciumă și apoi pe străzi. Bărbați din bande se foiau într-o parte și-n alta pe trotuare, unii împingând roabe pline cu cărămizi și cu pietre de caldarâm, care urmau să fie arme de luptă. Retevei îl conduse pe Abraham pe Dover, către vest, spre Pearl Street, și, după primul cvartal, îl văzu pe Joe Sfrijitu', cu căruța lui, și fluieră ca să-l cheme.

— Vreau să-l duci pe omul ăsta acasă, spuse Retevei.

Sfrijitu' se holbă la Abraham.

— Pe el?

— E omul lui „Boss" Tweed, se răsti Retevei. Ai vreo problemă?

— Domnule, chiar mă pot duce singur, zise Abraham, dar Retevei nu-i dădu atenție.

Joe Sfrijitu' ridică din umeri.

— Nicio problemă. Dacă e omul lui Boss…

— Bun.

Retevei se opunea sclaviei și n-avea nimic împotriva locuitorilor de culoare ai orașului. Nu ei erau problema. Dar știa că, pentru ei, ziua următoare avea să fie iadul. Și Marele Maestru se împotrivea sclaviei. O considera un sistem nedemn de susținere, care sufocă progresul. Însă voia să se

folosească de abolire ca să înfigă în inima țării o pană care s-o despice, pentru a putea fi apoi reasamblată corect.

— Du-l unde vrea să meargă, îi ordonă Retevei lui Joe Sfrijitu'. Și ai grijă s-ajungă nevătămat.

Abraham urcă în căruță și Sfrijitu' își șfichiui ușor caii cu biciul, ca să pornească pe Pearl Street. După ce trecură de colț, dispărând din vedere, Retevei plecă să-și îndeplinească misiunea.

Astor House se afla la aproape un kilometru și la o întreagă lume distanță de Hole-in-the-Wall. Era un loc unde femeile străluceau de bijuterii ca o turnătorie, iar bărbații beau din pahare de cristal, nu din furtunuri de cauciuc. Retevei întrezărise odată meniul obișnuit pentru domni, un festin cu șase feluri de mâncare: supă, pește, friptură de vită înăbușită, gustări, produse de patiserie, desert. Localul exista, netulburat de locuitorii Districtului Patru, pentru că Tweed avea nevoie de banii bogaților exact la fel cum avea nevoie de mușchii bătăușilor din bande. Ordinea păstra echilibrul orașului.

Dar uneori era necesară o corecție.

De pe Pearl Street, Retevei porni spre vest, pe Frankfort, trecu pe lângă Tammany Hall și ajunse la City Hall Park și la calea ferată Harlem. O parte a strategiei stabilite pentru a doua zi consta în smulgerea șinelor de cale ferată în puncte strategice, pentru a împiedica deplasarea rapidă a patrulelor de poliție și a armamentului. Asta, plus tăierea firelor de telegraf, avea să-i ofere mulțimii toate avantajele necesare pentru luarea în stăpânire a insulei.

Retevei văzu Astor House înălțându-se deasupra copacilor, ca o fortăreață albă, în capătul sudic al parcului, unde Park Row se întâlnea cu Broadwayul, iar chiar lângă ea, în sud, era turla Capelei St. Paul. În momentul acela, se hotărî să profite de ceea ce învățase, în secret, de la bunicul și de

la tatăl lui și se cățără pe cel mai apropiat zid, folosindu-se de crăpături, borduri și burlane, până ce ajunse pe acoperiș. Era o abilitate tradițională a Asasinilor, dar Cormacii întrebuințau de multă vreme tacticile Frăției împotriva ei.

Pe urmă, cu orașul sub el și cu cerul nopții deasupra, Retevei traversă mai întâi Spruce și apoi Beekman, sărind de pe un acoperiș pe altul, ocolind coșurile de fum, abia atingând culmile când se avânta peste ele și împrăștiind păsările care-și luau zborul din cuiburi, surprinse de apariția lui. Când ajunse în colțul dintre Ann Street și Broadway, chiar vizavi de capelă și de hotel, se opri și-și alese o poziție de unde putea să observe tot ce se petrecea jos.

În niciun caz Varius n-ar fi folosit ușa din față, așa cum nici el n-ar fi făcut-o, de aceea rămase cu ochii pe ferestre și pe acoperiș, dar, într-o oră de așteptare și de supraveghere, nu văzu nici urmă de Asasin.

Decise că are nevoie de un alt punct de observație, mai avantajos, și, ca urmare, coborî în stradă, traversă Broadwayul și trecu pe lângă cele patru coloane ale Capelei St. Paul. Se cățără pe bisericuță folosindu-se de ornamentele de pe colțul din sud-vest, apoi se urcă pe turnul cu ceas, până în vârf, exact cum ar fi făcut un Asasin.

Turla acestui edificiu fusese cândva cel mai înalt punct de pe insulă. Dar acum în depărtare se vedeau biserici, precum St. Mark și Trinity, ce se înălțau spre cer străpungând carnea orașului ca niște cuțite.

Retevei vedea acum foarte bine Astor House, însă timpul continuă să se scurgă fără niciun indiciu al prezenței Asasinului și, cu toate că noaptea înainta, orașul rămase treaz, fremătând în așteptare.

Pe urmă Retevei îl văzu. Venea dinspre vest, pe deasupra Church Street, și se cățăra pe hotel cu ușurință. Era prea departe ca să fie în bătaia puștii cu aer comprimat, așa că

urmăritorul se mulțumi doar să-l privească preț de câteva minute, stând nemișcat ca să nu trădeze ascunzătoarea, zâmbind în schimb cu superioritate, încântat că se află în avantaj. Varius purta redingota lungă a unui Bowery Boy, deși nu-și pusese pălăria cu calotă din blană de castor. Avea sens să facă parte din banda lor, fiindcă se aliaseră cu republicanii, împotriva Societății Tammany și a Templierilor.

Până atunci, Javier îl lăsase pe Retevei să conducă incursiunea în amintirile lui, dar recunoscuse hainele purtate de strămoșul lui Owen. O parte din el dorea să-l strige, dar, ca atunci când îl recunoscuse pe David la Hole-in-the-Wall, n-o putea face fără să rişte să se desincronizeze.

Strămoșul lui Owen părea să știe exact unde se duce și, odată ajuns pe acoperișul hotelului, merse pe margine până într-un anumit punct, apoi trecu peste cornișă. Și începu să coboare, ca un păianjen, către o anumită fereastră întunecată, prin care intră.

Retevei se întrebă ce căuta Asasinul în hotel. După cum spusese Marele Maestru, era vorba de ceva de o importanță colosală. Ar fi putut fi un obiect sau o informație. Primul ar fi fost mai ușor de extras, dar s-o obțină pe a doua ar fi fost mai distractiv. Mai întâi l-ar fi miruit pe individ cu pumnii și, dacă asta n-ar fi dat rezultate, i-ar fi făcut cunoștință cu tăișul cuțitelor.

Dar, în spatele barierei dintre ei, Javier știa deja ce anume caută Varius, sau cel puțin spera că știe.

Pumnalul. Partea din Eden.

De aceea îl lăsase Javier pe Retevei să conducă. Imediat ce citiseră scrisoarea Marelui Maestru, Javier știuse că Monroe îi trimisese pe toți șase în Animus ca să găsească acel obiect.

Retevei se mișcă, iar Javier se retrase când mintea Templierului preluă din nou controlul și coborî din turla capelei. Traversă gura întunecată a curții locașului, cu dinții ei

din pietre de mormânt, și se ghemui în spatele unui copac, în așteptare. Între el și fereastră nu era niciun obstacol și își puse în pușcă o săgeată cu somnifer. Căderea l-ar fi putut ucide pe Asasin, dar Retevei era dispus să-și asume riscul. I se întipărise ideea că Asasinul caută un obiect și ar fi fost mult mai ușor să-l ia de la un cadavru.

Trecură câteva minute sufocante, fără nicio adiere de vânt prin crengile de deasupra lui. Un țânțar îl pișcă de ceafă, chiar în spatele urechii, dar Retevei nu-și luă nicio clipă ochii de la fereastră.

Când redingota lungă a Asasinului se ivi în sfârșit din întuneric, Retevei așteptă până când bărbatul păru gata să-și înceapă urcușul către acoperiș, apoi trase. Pușca lui cu aer comprimat scoase un pocnet și săgeata șuieră, dar, când izbi redingota, materialul se plie către interior ca o coajă de ou spartă, înainte de a recădea brusc în hotel.

Retevei trăsese într-o țintă falsă, folosită ca momeală.

Se înjură singur, își atârnă din nou pușca de umăr, se urcă în copac și de-acolo sări peste gard, pe Vesey Street. Ateriză rostogolindu-se, apoi urcă în goană către fereastra hotelului, dar rămase atârnat de pervaz înainte de a intra. Asasinul era fără îndoială înăuntru, așteptându-l.

Își desprinse o mână și, legănându-se atârnat doar de cealaltă, își desprinse de centură o grenadă fumigenă și o aruncă prin fereastra deschisă. O auzi explodând cu zgomot înăbușit, apoi se săltă și se repezi prin fereastră.

Căzu pe un covor gros și se îndepărtă imediat de geam, ieșind din norul de fum, dar știu instantaneu că e singur. Fie Asasinul fugise deja, fie grenada îl făcuse să părăsească încăperea. Oricare ar fi fost adevărul, Retevei trebuia să-l găsească.

Înaintă tiptil, doar în lumina care pătrundea prin fereastră și prin perdelele de batist. Covorul era turcesc, încăperea

frumos mobilată cu fotolii, o masă și un birou, dar deocamdată nu zări niciun indiciu legat de cine o folosea. Văzu două uși, dintre care una deschisă, și către aceea se îndreptă.

Se înarmă cu două cuțite, câte unul în fiecare mână, amândouă la vedere, ca să facă față armei preferate de Asasini, lama ascunsă. Când ajunse în fața ușii, se opri și ascultă și, fiindcă din cealaltă parte nu auzi nimic, nici măcar o răsuflare sau o bătaie de inimă, dădu buzna, doar ca să găsească o altă încăpere pustie, dar cu decorațiuni bogate. Deasupra poliței căminului atârna o emblemă, o cruce militară, având întipărite pe un cerc din centru cuvintele ARMATA DE OCUPAȚIE DIN CIUDAD DE MÉXICO.

Încăperile aparțineau Clubului Aztec, despre care Marele Maestru bănuise la un moment dat că are legătură cu Frăția. Dar de ce să fi intrat Varius clandestin în birourile aliaților săi?

Ținându-și cuțitele pregătite, Retevei trecu dincolo de ușa următoare și ajunse în ceea ce părea să fie holul îmbrăcat în marmură de la intrarea principală a apartamentului. În dreapta, o altă ușă, deschisă, ducea în sufragerie, iar de acolo Retevei intră într-o bibliotecă, fără să descopere nicăieri vreo urmă a Asasinului. A doua ușă a bibliotecii îl aduse înapoi în camera prin care intrase, dar își dădu instantaneu seama că ușa aceea fusese închisă când intrase el pe fereastră.

Asasinul îl făcuse să alerge în cerc.

Retevei se repezi la fereastră, se uită în jos către strada pustie, apoi în sus, la timp ca să vadă haina Asasinului fluturând peste cornișă.

Își puse cuțitele în teci și ieși după el, apoi se cățără pe zidul hotelului. Odată ajuns pe acoperiș, se ghemui și așteptă. Nicio clădire nu se afla destul de aproape pentru

un salt, ceea ce însemna că Asasinul era acolo, ascuns în labirintul de hornuri și de lucarne.

— Nu știu ce idei trec prin capul ăla al tău! zise Retevei, cu vocea reverberându-i pe acoperiș. Dar nu ești pe măsura mea. Bunicul meu a vânat Asasini de-alde tine. A fost mai bun decât unii dintre cei mai buni dintre voi!

Urmară câteva clipe de tăcere.

Auzi șuierul ascuțit al unei lame în zbor către el și se aruncă pe burtă cu o clipă înainte de a-l scalpa. Cuțitul trecu de marginea acoperișului și căzu pe stradă.

— Bunicul tău a fost cândva Asasin, veni răspunsul. Glasul părea s-ajungă la Retevei de undeva din dreapta. S-a întors împotriva Frăției și a Crezului pe care-a jurat să le susțină. N-a fost nimic altceva decât un laș și un trădător!

— N-a trădat niciodată adevărul! N-a trădat niciodată Ordinul Templierilor! Retevei își puse în pușcă o altă săgeată cu somnifer. Și m-a învățat cum să ucid scursori ca tine.

Retevei știa că Asasinul poate crea impresia că vocea îi vine din altă direcție, așa că închise ochii, își liniști respirația și ascultă, pregătit să surprindă alte indicii. Când auzi un foșnet de stofă în stânga lui, își îndreptă pușca în direcția sunetului, cu ochii încă închiși, călăuzit doar de urechi și de un simț interior. Trase.

Deschise ochii când auzi un geamăt, apoi alergă spre cornișă în timp ce Asasinul cădea dincolo de ea.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Tommy mergea pe Broadway, către casa de cărămidă roșiatică în care locuia de când se întorsese de pe front. Casa, o clădire nouă, elegantă, de lângă Madison Park, le aparținea fratelui său mai mare și soției acestuia care erau înstăriți. Neavând copii, aveau în schimb loc din belșug și îi îngăduiseră cu generozitate să rămână la ei și după ce i se încheiase perioada de convalescență. Dar spera că n-o să mai profite prea mult timp de bunăvoința pe care i-o arătau. Nu fiindcă nu i-ar fi făcut plăcere prezența lor. Însă nu înțelegeau câtuși de puțin prin ce trecuse în război. Se părea că în oraș nu exista niciun suflet care să înțeleagă. Se simțea singur chiar și în compania altora. Mai ales în compania altora, o experiență familiară în prezent, pe care Sean o înțelegea foarte bine, chiar în timp ce se bucura să folosească picioarele lui Tommy.

Era încă în uniforma de polițist, fiindcă tocmai ieșise din patrulare, și prezența lui pe străzi părea să aibă un efect neobișnuit asupra celorlalți trecători. Îl priveau pieziș și, cu toate că păstrau distanța, li se simțeau ostilitatea și încrederea în sine.

Văzu oameni din bandele Bowery Boys și Roach Guards, și unii, și alții, cu mult în afara teritoriilor lor din centrul orașului. Mergeau țanțoși în susul străzii, unii alături de

alții, ignorându-și dușmanii declarați. Se înarmaseră cu bâte și cărămizi, cu topoare și bare de fier.

Ceva era altfel decât ar fi trebuit.

— Unde duceți astea, băieți? îl întrebă Tommy pe un bărbat din apropiere, cu figură de irlandez din Five Points.

— O să-ți răspund mâine. Individul vorbea cu un rânjet pe jumătate animalic. Jur, adăugă înainte de a se îndepărta.

Tommy ar fi putut să-l rețină până afla adevărul, dar se făcuse târziu, ieșise din patrulare și era singur, iar în noaptea aceea străzile erau pline de aliații celuilalt. Așa că își continuă drumul spre casă.

Fratele lui se descurcase bine ca fabricant și, în timp ce Tommy participase la război, el vânduse chiar echipamentul întrebuințat pe front de Tommy și de ceilalți soldați ai Uniunii. O mare parte se dovedise nefolositor încă de la sosire; cizme care se rupeau în bucăți când ploua, rații de mâncare deja alterată în cutiile de tablă. Fratele lui pretinsese că nu știe nimic despre toate astea, susținând și că intenționează să îndrepte lucrurile, iar Tommy voise să-l creadă sincer.

Tocmai ajunsese în Union Square și trecuse de statuia care-l înfățișa pe George Washington în șaua calului său, când auzi strigătele de ajutor ale unei femei. Își desprinse de centură bastonul din lemn de salcâm, apoi o luă la fugă spre nord prin parc și, afundat în curentul acelei amintiri, Sean se simți încântat de graba cu care alerga, de vântul care-i sufla în păr, de răsunetul pașilor săi pe aleea pavată cu pietriș.

Când ajunse în partea opusă, văzu o trăsură oprită pe Broadway. Lângă ea se aflau doi bandiți, iar picioarele altuia ieșeau prin portiera deschisă. Birjarul stătea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ceea ce dovedea fără dubiu că era amestecat în jaf. Ceilalți trecători părăsiseră locul.

— Opriți-vă! urlă Tommy fluturându-și amenințător bastonul. Poliția!

— Sykes, a apărut un gabor! strigă unul dintre bărbații care priveau, apoi el și cel de lângă se întoarseră spre Tommy, pregătiți să-l înfrunte, unul înarmat cu o bâtă, iar celălalt cu un satâr.

Odată ajuns la numai câțiva metri, Tommy nu mai alergă, ci continuă să se apropie mergând liniștit și aruncându-și bastonul de câteva ori în aer, ca să-și destindă brațul.

— Hristoase, e uriaș, nu-i așa? îi spuse primul bărbat celuilalt. Dar, când cad, ăștia se lovesc cel mai tare.

— Credeți că mă puteți doborî? spuse Tommy. Vă invit să-ncercați, băieți. Sunt din Brigada Broadway.

Auzind asta, cei doi ezitară vizibil, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Al treilea bărbat ieși din trăsură și trecu între cei doi însoțitori ai săi, cu sângele țâșnindu-i din nasul evident spart. Din trăsura din spatele lor se uită afară o femeie, cu părul cumva în dezordine, dar părând altminteri nevătămată. Chiar și prins în vâltoarea amintirii, Sean o recunoscu pe strămoașa Natalyei, cântăreața de operă.

— Am auzit că e nevoie de cinci oameni ca să doboare un porc din Brigada Broadway. Șeful își puse pe mână un box ghintuit. Pariez că noi o putem face doar în trei.

— Eu n-aș paria că vă iese, băieți, spuse Tommy depărtându-și brațele.

Cei trei se năpustiră asupra lui în același timp. Tommy se feri de satâr, iar bastonul lui descrise un arc larg, pocnindu-i cu o singură mișcare pe ceilalți doi bandiți, pe unul peste braț și pe altul peste coaste. Se traseră înapoi, iar el își îngropă pumnul în gura celui cu satârul, spărgându-i dinții. Omul căzu grămadă în vreme ce ceilalți doi atacară iarăși.

Tommy se feri de box, dar cu prețul unei lovituri de bâtă în umăr, ceea ce îl făcu doar să se clatine, fără să-l rănească în vreun fel. Își regăsi echilibrul și ripostă cu o grindină de lovituri de baston, care crăpară bâta în două și vătămară brațele posesorului ei destul de tare ca să nu-i mai fie de niciun folos. Pe urmă se întoarse către al treilea bărbat și îi zdrobi mâna cu boxul. Cuiele pe care banditul le considerase letale i se amestecară cu oasele mâinii. Cei doi răniți căzură și se zvârcoliră, gemând și ținându-se de părțile vătămate.

— Atenție! strigă femeia.

Tommy se răsuci exact în clipa în care banditul cu dinții zob era pe punctul să arunce, de jos, cu satârul în el, dar, înainte ca arma să i se desprindă din mână, femeia din trăsură îl lovi în cap cu o casetă de piele care părea foarte grea. Lipsit de vlagă, bărbatul rămase pe caldarâm.

Fără îndoială uluit de schimbarea bruscă a norocului său, birjarul dădu bice cailor, care o porniră în galop, și trăsura se îndepărtă în goană.

— Ce-ai în caseta aia? întrebă Tommy.

— Câteva kilograme de aur, răspunse Adelina răsuflând greu.

Era o femeie frumoasă, dar mai mărunțică decât ar fi crezut Tommy, judecând după forța cu care lovise.

— Și, din fericire, aurul e greu, adăugă ea zâmbind.

— Serios? Ce faci cu câteva kilograme de aur? La ora asta a nopții? Neînsoțită?

— De ce? Vrei să spui că e vina mea c-am fost atacată?

— Păi, s-ar părea că…

— S-ar părea că, dacă vrei să dai vina pe victimă pentru atac, atunci ai putea să consideri termometrul vinovat de căldura asta îngrozitoare, ceea ce, pentru un polițist, reprezintă o atitudine civică bizară.

Tommy deschise gura, apoi o închise și încercă să-și rețină un zâmbet.

— Poate că ai dreptate.

— Bineînțeles că am.

— Dar cred că ar trebui să continuăm discuția asta altundeva. Polițistul îl atinse cu vârful cizmei pe unul dintre bandiții care gemeau. Îmi permiți să te conduc acasă?

— Nu-i arestezi?

— Un judecător n-o să-i învețe nimic mai valoros decât lecția pe care le-am dat-o eu. Elevii sunt liberi.

Femeia dădu din cap.

— Perfect, atunci aș aprecia foarte mult o escortă. Nu ești rănit?

— Am o vânătaie sau două. Tommy luă caseta ei cu aur. Care e adresa?

— Hotelul Fifth Avenue. De fapt, nu e departe de aici.

Tommy întinse mâna, invitând-o la drum, și porniră pe Broadway, mergând unul lângă altul, el mult mai înalt decât ea.

— Am impresia că te cunosc, zise bărbatul. Dar nu-mi dau seama de unde.

— Oh, da, chipul meu apare din când în când pe afișe.

Era destul de frumoasă ca să apară pe un afiș, dar Tommy se întrebă care ar fi fost motivul reclamei. Pe urmă își dădu seama.

— Oh, am înțeles, spuse. Ești cântăreață.

— Da.

— Cum te numești, dacă-mi e permis să întreb?

— Adelina Patti. Iar tu ești…

— Tommy Greyling. La dispoziția ta.

— Evident, zise ea. Dar oare în toate privințele?

Pusese întrebarea pe tonul unui flirt, iar tânărul simți că-i ard obrajii. Cântări în mână caseta de piele.

— Domnișoară Patti, te plimbi des cu câteva kilograme de aur?

— Numai după ce sunt plătită pentru un spectacol.

— Ai cântat în seara asta? Unde?

— La Niblo.

Era un teatru pentru elita societății, genul de loc unde mergeau fratele lui Tommy și cumnata sa. Singurul teatru la care mersese el vreodată era Bowery, unde văzuse o melodramă sângeroasă, care nu prea îi plăcuse.

— Hotelul Metropolitan e chiar lângă Niblo. De ce nu ai stat acolo?

— Fifth Avenue e mult mai sofisticat. Știi că are o cale ferată verticală?

— Ce anume, domnișoară?

— Un ascensor, răspunse ea. Acționat de abur. Te duce foarte repede de la parter la ultimul etaj. Și, pe de altă parte, Jenny Lind a stat la Fifth Avenue.

— Cine e Jenny Lind?

— Nu-i cunoști pe cântăreții voștri, nu-i așa? Are o voce desăvârșită și e cu mulți ani mai în vârstă decât mine. Și, știi, mi-aș strica reputația stând la hoteluri de duzină, fiindcă directorii teatrelor ar crede că sunt o cântăreață mai prejos decât ea. Ceea ce fac eu ține doar pe jumătate de talent. Restul e iluzie întreținută cu grijă.

Tommy clătină din cap.

— E o lume străină pentru mine, domnișoară.

— Așa cum e lumea ta pentru mine. Ai fost întotdeauna polițist?

— Nu, domnișoară.

Tommy ezită. Dezvăluind mai mult de-atât, și-ar fi transformat mintea într-un loc periculos, haotic, unde prezentul și trecutul se amestecau. Amintirile din război îl copleșiră, mirosul înțepător al prafului de pușcă, atât de dens în aer,

încât în nicio direcție nu puteai vedea nici măcar până la zece metri distanță, răsunetul înfiorător al strigătului rebelilor, senzația că are sub talpă ceva despre care știa, fără să se uite, că e brațul sau piciorul cuiva, smuls din corp. Dar ea îl făcea să simtă că s-ar putea aventura acolo rămânând în siguranță.

— Înainte de a fi polițist, am fost soldat.

— Într-adevăr?

— Da.

— Și ai luptat? În războiul cu confederații? Iartă-mă. Probabil că preferi să nu vorbești despre asta.

— E în regulă. Deși e adevărat că nu vorbesc prea des despre asta. Am luptat în război. Aș fi și acum acolo dacă n-aș fi fost împușcat…

Ea icni.

— Ai fost împușcat?

— Da. Tommy se bătu cu palma peste pantalon, chiar deasupra cicatricei ca un crater încrețit de pe coapsă. Dar glonțul n-a atins osul, așa că mi-am păstrat piciorul. Mulți, mulți alții n-au fost atât de norocoși. Și mă tem că încă mulți alții vor avea ghinion.

— Te referi la recrutare?

El dădu din cap.

— A stârnit agitație în tot orașul.

Dar nu era numai atât. Ambele părți, atât Uniunea, cât și rebelii, vedeau în orice succes, oricât de neînsemnat, o speranță că victoria e aproape, dar Tommy se temea că vor continua să se lupte ani de-a rândul. În ciuda recentei victorii de la Gettysburg, Lee și armata Sudului n-aveau să rămână mult în Virginia.

— Eu locuiesc acum în Londra, spuse domnișoara Patti. E mai bine pentru cariera mea, fiindcă merg des în turnee în Europa. Asta mă ține departe de evenimentele de aici.

— Îți place să mergi în turnee? o întrebă, încântat de schimbarea subiectului.

— Uneori, da. Dar mi se poate întâmpla să mă simt singură. Sunt înconjurată de oameni în cea mai mare parte a timpului și totuși sunt singură. Nu e ridicol?

— Nu, pentru mine nu e, răspunse Tommy.

Adelina se uită în sus și îl studie pe polițist până când acesta roși din nou, stânjenit.

— Nu, pentru tine nu, zise ea. Cred că înțelegi, deși foarte puțini alții pot să înțeleagă.

Ajunseră la parcul din Madison Square, unde era hotelul ei, o clădire cu cinci etaje, înconjurată de magazine de lux, închise peste noapte. Tommy făcu câțiva pași în direcția lui, apoi își dădu seama că domnișoara Patti se oprise pe trotuar.

— S-a întâmplat ceva, domnișoară?

— Ți-ar plăcea să faci o plimbare cu mine prin parc? întrebă ea, apoi râse, părând stânjenită. Știu că la ora asta pare absurd, dar agitația de mai devreme mi-a alungat somnul. Și compania ta îmi face plăcere.

Tommy înghiți în sec. Practic, era în timpul lui liber și, cu toate că altora invitația ei li s-ar fi părut lipsită de bună-cuviință, nu-i păsa. Femeia îl făcea, cumva, să ia cu ușurință hotărâri și să se simtă în siguranță lăsându-și gândurile să hoinărească acolo unde le interzicea de obicei să ajungă.

— Și mie îmi place compania ta, domnișoară, spuse el.

— Spune-mi Adelina. Atunci faci o plimbare cu mine?

— Aș fi onorat, domnișoară Adelina.

Curenții simulării îl aduseseră deocamdată pe Sean în locuri care îl încântau și se simțise mulțumit lăsându-se pur și simplu purtat. Îi plăcea să fie Tommy Greyling, să se simtă mândru de el însuși, să se avânte într-o încăierare. Devenea

totuși din ce în ce mai conștient de partea romantică a acelei amintiri, dar și de faptul că o împarte cu Natalya. Se simțea atras de ea și spera că, poate, experiența trăită în Animus o s-o ajute să vadă dincolo de scaunul cu rotile după încheierea simulării, însă, gândindu-se la asta, i se părea, totodată, mult mai provocator să se destindă, lăsându-se în voia amintirii.

— Lângă locuința mea din Londra e un loc asemănător, spuse domnișoara Patti imediat ce intrară în parc. Mă plimb uneori pe acolo noaptea, târziu.

— De ce noaptea târziu? întrebă Tommy.

— E liniște, răspunse ea. Nici urmă de public. Nu sunt la nicio reuniune. Nu se aude nici măcar vocea mea.

— Atunci voi încerca să nu tulbur liniștea.

— Tu nu o tulburi.

Totuși, timp de câteva minute, nu mai vorbi niciunul dintre ei. Se plimbară pur și simplu agale pe una dintre aleile parcului, pe sub stejarii, mestecenii și sicomorii cu desăvârșire neclintiți, de parcă arșița nopții ar fi conservat aerul și l-ar fi ținut locului. Ca să poată fi văzute, stelele concurau cu luminile hotelului și cu felinarele. Casa fratelui lui Tommy se afla în apropiere. El menționă asta la un moment dat, apoi vorbiră despre familiile și despre copilăriile lor, care se deosebeau foarte mult. Ea se născuse în Spania, din părinți italieni, care veniseră la New York când nu era decât o fetiță. El se născuse în Brooklyn; bunicii lui veniseră din Germania, la scurt timp după căsătorie. Cei doi se plimbară prin noapte ore de-a rândul, trecând iarăși și iarăși pe aceleași alei.

Când prima geană de lumină roșiatică apăru deasupra copacilor și a clădirilor dinspre est, domnișoara Patti anunță că se simte obosită și se așeză pe o bancă. Își puse palma pe locul de alături.

— Vino. Stai cu mine.

Tommy dădu din cap și se așeză, lăsând caseta de piele pe pământ.

— Iartă-mi întrebarea grosolană, dar întotdeauna câștigi atât de mult pentru un spectacol?

— Întotdeauna. Fără excepție.

— Cât e aici?

— Patru mii de dolari în aur, răspunse Adelina fără ezitare. Și încă o mie în bani gheață.

Tommy aruncă încă o privire spre casetă.

— E...

Dar nu reuși decât să clatine din cap. Acolo erau mult mai mulți bani decât câștigase el pe toată durata serviciului militar, ceea ce părea, cumva, corect și greșit în același timp.

— Bravo ție, spuse.

Ea se încruntă și, în umbra nocturnă a copacilor, încruntarea păru exagerată.

— N-o să-mi cer scuze pentru asta.

— Nu-ți pretind s-o faci.

— Dar îți văd dezaprobarea.

— Nu te dezaprob. Ai dreptul să ceri oricât de mult sunt dispuși oamenii să plătească. Dacă dezaprob ceva, aceia sunt oamenii.

Fața tinerei se destinse.

— Nu m-ai auzit cântând. Își netezi rochia pe genunchi. Dar îți înțeleg punctul de vedere.

— N-am susținut niciun punct de vedere.

— Ba da. Eu îmi spun că muzica mea înfăptuiește ceva important. Domnișoara Patti se uită la piciorul lui. Dar un singur glonț costă doar câțiva penny și are urmări mult mai importante decât toate cântecele mele la un loc.

— E întotdeauna mai ieftin să distrugi.

— Cum e războiul? întrebă ea. Cred că ar trebui să aflu.

Tommy îi admiră intenția și sinceritatea. Întrebarea îi dovedea onestitatea, deși părea atât de naivă, încât se străduia din greu să-i găsească răspunsul potrivit.

— M-am înrolat în Regimentul al Paisprezecelea din Brooklyn. Era prima bătălie de la Bull Run. Rebelii ocupaseră o zonă înaltă, numită Henry Hill, și ni s-a ordonat s-o cucerim. Dar era bine fortificată și aveau mai multe tunuri. I-am atacat de mai multe ori, însă am suferit pierderi grele. Mortierele lor ne-au făcut zob.

Tommy se văzu nevoit să se oprească o clipă, ca să nu se împotmolească în amintirea măcelului. Își drese glasul.

— Henry Hill își căpătase numele de la familia care trăia acolo. Cred că era vorba de familia unui doctor. El murise, dar văduva lui încă locuia în casa de pe deal, chiar în mijlocul bătăliei. Avea peste optzeci de ani. O invalidă, imobilizată la pat.

Domnișoara Patti își duse mâna la gură.

— Era în casă?

Tommy afirmă din cap.

— Căpitanul care avea comanda bateriilor noastre, Ricketts, s-a gândit că se trage în noi din casă, așa că a îndreptat tunurile asupra ei. A aruncat-o în iad cu artileria noastră. Doamna Henry a fost…

Se opri, neștiind câte amănunte să dea.

Dar Adelina își puse o mână mică și caldă peste a lui și i-o strânse cu hotărâre.

— Te rog, spune-mi.

— A fost… rănită foarte grav. Țin minte că un picior i-a fost aproape smuls. A murit ceva mai târziu, în aceeași zi. În casa ei nu se afla niciun rebel. Nu era decât o văduvă bătrână, singuratică. Și noi am omorât-o. Glasul lui Tommy era tot mai răgușit, aproape frânt peste mormanul remușcărilor sale îngropate. Așa e războiul, domnișoară. Nu pot

răspunde la întrebarea ta decât cu povestea asta și cu nenumărate altele ca ea. Războiul pare măreț, dar se scrie cu litere mărunte și fiecare viață și fiecare moarte contează.

Numai greierii umplură liniștea care urmă.

— Îți mulțumesc pentru ceea ce mi-ai spus, zise ea aproape în șoaptă. Se uită în jos, la caseta de piele. Ce-ai face cu banii de-aici?

Însă Tommy nu voia să răspundă. O bănuia că are de gând să-i dea banii, destul de mișcată de povestea lui ca să-și facă griji pentru semenii săi. Dar nu de asta îi povestise, nu-și dorea o asemenea atenție, nici mila ei.

— M-aș duce să joc cărți, spuse.

— Nu, nu te-ai duce. Răspunde-mi sincer, te rog.

— Sincer? Tommy se foi pe bancă. Sunt bărbați care s-au întors acasă într-o stare mult mai rea decât mine. Și-au pierdut picioare, sau brațe, sau și picioare, și brațe. Nu pot munci, iar familiile lor se zbat ca să supraviețuiască. Unii sunt în situații disperate. Aș folosi banii ca să-i ajut.

Ea dădu din cap și vorbi apăsat:

— Vreau să-i iei. Vreau să-i întrebuințezi exact cum ai spus.

— Domnișoară Adelina, eu…

— Te rog, doar Adelina.

— Adelina, e foarte generos din partea ta. Dar…

— Dar ce?

Tommy o privi în ochi și nu se îndoi de sinceritatea ei deplină. Niciuna dintre obiecțiile din mintea lui nu părea destul de întemeiată ca s-o rănească, neonorându-i intenția.

— Nimic, spuse. Îți mulțumesc. E o faptă bună, cu adevărat remarcabilă.

— E o nimica toată, îl contrazise ea. Dacă aș putea, aș…

Un amestec de voci zgomotoase, venind din colțul de sud-vest al parcului, o întrerupse. Tommy se ridică în picioare când o mulțime gălăgioasă de bărbați și de femei

trecu pe Broadway, îndreptându-se spre nordul orașului. Aveau arme – furci, bâte, securi și cuțite – și pancarte pe care scria, cu litere stângace, „FĂRĂ ÎNROLĂRI". Coloana trecu în aproape un minut. Număra peste o sută de oameni.

— Unde se duc? șopti Adelina.

— Pare să fie un protest, spuse Tommy, dar știa că e vorba de ceva mult mai înfricoșător. Toată agitația de pe străzi la adăpostul nopții căpăta acum sens, la fel ca promisiunea individului din Five Points: *O să-ți răspund mâine.*

Indiferent ce ar fi fost, fusese plănuit cu minuțiozitate. Încă și mai alarmant, izbutise să unească sub același steag, împotriva unui dușman comun, toate bandele din Bowery, Five Points și Districtul Patru.

— O să-nceapă o revoltă, spuse, și, după cum se pare, o să fie cea mai cumplită din câte-a văzut până acum orașul.

— N-o să-i pună capăt armata?

— N-avem nicio armată. Toate regimentele din oraș au fost trimise în Pennsylvania. N-a mai rămas decât poliția.

— Doamne sfinte, spuse Adelina.

Tommy nu se îndoia că va fi nevoie de toți oamenii din patrule. Dar mai întâi avea ceva de făcut.

— Trebuie să te duc undeva unde să fii în siguranță, spuse.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Varius stătea singur la o masă din berăria Atlantic Gardens, cu băutura neatinsă și cu mulțimea din jur neobișnuit de liniștită. Nimeni nu le dădea atenție pianistului și dansatoarelor. În schimb, toată lumea purta discuții serioase și făcea planuri.

Încercase să-i împiedice pe Bowery Boys să ia parte la revolta care se pregătea, dar nu reușise. Influența lui asupra lui Reddy Fierarul avea niște limite și, în final, bandele din Bowery formaseră o alianță improbabilă și neliniștitoare cu cele din Five Points și cu piratii de pe chei, unindu-se împotriva înrolărilor.

Această evoluție a situației dăduse peste cap planurile Frăției și Varius venise acum la întâlnirea stabilită pentru primirea unor noi ordine, deși habar n-avea cum urma să le primească și cum avea să fie privit eșecul lui.

Dintre toate posibilitățile pe care le luase în considerare, niciuna nu-l implica pe Mentor însuși, care tocmai înainta prin berărie agale, cu bastonul lui cu vârf de argint. Cu toate că era negru într-un oraș care-i detesta pe negri, nu dădea niciun semn de teamă sau de supunere, iar Varius compătimea pe oricine ar fi încercat să-l acosteze. Purta o haină de catifea, albastră ca apele adânci ale oceanului, cu o

pălărie asortată pe capul ras și cu o monedă chinezească de aur atârnată ca un cercel de urechea stângă.

Odată ce îl zări pe Varius, traversă încăperea și se așeză la masa lui.

— Mentore, spuse încet Asasinul.

— Ai mai văzut vreodată atâția oameni atât de nerăbdători să se distrugă unii pe alții? întrebă Mentorul.

— Nu e vina lor, răspunse Varius. Sunt ani de zile de când lucrează Templierii, prin Tammany, ca să se-ajungă la asta.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama că se-apropie. Mentorul își roti privirea prin berărie. Ar fi trebuit s-o împiedicăm. *Tu* ar fi trebuit să faci ceva.

Varius se dojenise cu aceleași cuvinte, dar nu le mai auzise niciodată de la altcineva din Frăție, cu atât mai puțin de la Mentor. Rușinea îl făcu să-și plece fruntea.

— Îmi pare rău, spuse. Pot întreba ce te-aduce de la Washington?

Prezența Mentorului acolo indica ceva de mult mai mare amploare și importanță decât revolta pe punctul să izbucnească. Varius se întrebă dacă el urma să fie înlăturat.

Mentorul se ridică de la masă.

— Să stăm de vorbă în altă parte.

Varius îl urmă și părăsiră berăria, ieșind pe Bowery, unde se îndreptară către sud. Oamenii se împrăștiau pe străzi, intrând și ieșind din labirinturi de alei înguste și din ascunzișuri ca să îndeplinească ordinele șefilor de bandă, să stivuiască arme și să transmită mesaje.

— O revoltă e o treabă murdară, dar eficientă, spuse Mentorul, cu vârful bastonului păcănind pe pavaj. Le recunosc meritul ăsta.

— Noi avem lame ascunse, spuse Varius. Templierii au banii și gloata.

— Au încercat ceva similar la Paris.

— Aici e altfel, sublinie Varius. Oamenii nu sunt furioși din pricina nobilimii. Detestă președintele și înrolările. Dacă s-ar fi renunțat la ele…

— Templierii ar fi găsit pur și simplu un alt chibrit cu care s-aprindă focul. Poate că mulțimea e o armă grosolană, dar Ordinul o mânuiește cu pricepere.

Ajunseră la numărul 42, la clubul bandei Bowery Boys, dar, în loc să intre, Varius îl conduse pe Mentor pe o alee laterală, către ușa unei pivnițe. O descuie și, coborând pe un șir de trepte de piatră, ajunseră într-un coridor îngust. În capăt era o altă ușă încuiată. Varius strecură în broască o cheie specială, o răsuci într-un anume fel, însă nu ușa se deschise, ci un portal secret în zidul de cărămizi de alături. Pătrunseră într-un alt tunel, care ducea către ascunzătoarea lui Varius.

— Cred că n-am mai fost aici de pe vremea tatălui tău, spuse Mentorul.

— Despre tine vorbea întotdeauna numai de bine, răspunse Varius.

În încăpere, stâlpi groși, de lemn, susțineau un plafon boltit peste arcade de piatră, iar aplice cu gaz pâlpâiau jur-împrejur, cu țevile de alimentare vizibile, ca niște șerpi pe pereți. Ascunzătoarea adăpostea un birou, un raft cu cărți și arsenalul lui Varius. Mentorul se apropie de birou și se sprijini de el, pe jumătate așezându-se, cu încheieturile palmelor proptite în lemn.

— New Yorkul va arde mâine, spuse.

Varius făcu un pas spre el.

— Mentore, pot opri…

Mentorul ridică o mână.

— Nu. Vei lăsa să se-ntâmple. Acum nu mai poți face nimic pentru a-i opri. Lupta asta e deja pierdută.

Aerul din încăpere deveni mai încins, iar Varius își șterse sudoarea de pe frunte.

— Cum pot să-mi răscumpăr greșeala?

— N-ai nimic de răscumpărat. Aici, Varius, nu e vorba nici de tine, nici de moștenirea ta, oricât de nobilă ar fi. Trebuie să ne îndreptăm atenția către victoria într-un război mai amplu.

— Cum?

— O Parte din Eden.

La auzul acestor cuvinte, Owen se împotrivi greutății minții lui Varius. El și ceilalți intraseră în Animus ca să găsească relicva, dar se părea că strămoșul său urma să primească aceeași misiune. Se întrebă dacă Monroe asculta și privea.

— Un artefact? întrebă Varius. Ai unul?

— Știm unde se află unul. Aici, în New York.

— Unde?

— La Clubul Aztec, spuse Mentorul. În Astor House. E un pumnal care i-a aparținut cândva lui Hernán Cortés.

— Dacă știai asta, de ce nu mi-ai spus niciodată? Iartă-mă, dar de ce l-am lăsat acolo?

— Existența lui ne-a fost confirmată abia de curând. Membrii Clubului Aztec nu știu ce posedă, altminteri am fi aflat mai demult. Pentru ei e vorba de o superstiție, îl consideră un fel de totem. Nu-l folosesc pentru ceea ce a fost menit.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie să-l furi. În seara asta. Scoate-l din oraș și du-i-l generalului Grant, în Mississippi. Face parte din Clubul Aztec, așa că o să-l recunoască. Trebuie să-l faci să înțeleagă cât de important e pumnalul fără să dezvălui adevărata lui natură.

— Ulysses Grant?

— Da. După ce a cucerit Vicksburg, credem că are cele mai multe șanse să conducă Uniunea la victorie și e cel mai

puternic oponent al generalului Lee. Dar Lincoln trebuie să creadă în el. Soldații lui trebuie să creadă în el. Nordul trebuie să creadă în el. Mentorul se desprinse de birou, îndreptându-se spre Varius. Dacă învinge Confederația, sau chiar și numai dacă impune negocierea unui tratat, Templierii vor dobândi controlul asupra țării. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Tot ce-am înfăptuit noi. Toate lucrurile pentru care a luptat bunica mea în New Orleans. Totul va fi pierdut.

— N-o să dau greș, Mentore.

Mentorul încuviință din cap.

— Am încredere în tine, Varius. Și, dacă ți se împotrivește cineva, dăruiește-i pacea.

— Așa voi face, Mentore.

— Ești tânăr, dar ai un potențial imens. Ești fiul tatălui tău și Frăția e alături de tine.

Mentorul plecă, iar Varius rămase în singurătatea cu care se obișnuise. După moartea tatălui său, rămăsese singurul Asasin care opera în New York, iar Mentorul menținuse lucrurile astfel încât să nu atragă atenția Templierilor din Tammany Hall, lăsându-l pe Varius cu o moștenire de onorat. Tatăl lui reușise cu succes și aproape de unul singur să împiedice schimbările și să țină Ordinul departe de oraș. Revolta era eșecul lui Varius, dovada greșelilor lui, zgândărită de zbieretele politice ale Societății Tammany.

Varius traversă încăperea către arsenalul său și se echipă. Deși în Anglia se foloseau mănușile de concepție mai nouă, cu lansatoare de săgeți și de funii, el prefera simplitatea unei lame ascunse, ușor de mascat în mâneca hainei. Își prinse de centură douăsprezece cuțite de aruncat și un pistol și își puse în buzunar o pereche de boxuri. Pe urmă își luă setul de șperacle, dar nu și pălăria înaltă, cu blană de castor.

Odată întors pe stradă, merse către vest pe Bayard, intrând pe ceea ce, în mod normal, ar fi fost teritoriu dușman. Dar în noaptea aceea, mulțumită armistițiului temporar, își continuă drumul mergând spre sud, pe Baxter, până în Paradise Square, inima dură și viciată a bandei Five Points. Acolo își concentraseră forțele cei din Roach Guards și afiliații lor și, cu toate că, trecând printre ei, atrase priviri și înjurături irlandeze, nu-l provocă nimeni. Își continuă drumul mergând spre vest pe Worth Street, traversă Broadwayul și se îndreptă din nou spre sud pe Church Street.

Pe urmă se cățără pe ziduri, ajungând pe acoperișurile orașului, pe care le traversă fără zgomot, sărind și alergând cu mișcări agile, fluide. Străbătu următoarele nouă cvartale în fugă, până ce traversă Barclay și ajunse la Astor House, având în sud Capela St. Paul. Turnul cu ceas al edificiului se înălța în arșița nopții, iar Varius aproape că-și dori să fi fost nevoit să urce acolo și să admire priveliștea. În schimb, se concentră asupra hotelului, extinzându-și simțurile ca să localizeze Clubul Aztec înăuntrul clădirii.

Vederea lui de Vultur nu fusese niciodată atât de ageră cum și-ar fi dorit, dar nu se simțise deloc inferior altor Asasini, la care harul acesta era mai puternic. Îl poseda într-o măsură destul de mare ca să poată descoperi Partea din Eden. Un astfel de obiect trebuia să emită o radiație de netăgăduit dacă știai unde s-o cauți.

Se concentră asupra clădirii, asupra contururilor învelișului de piatră rece sub care se ascundeau cărămizi și mortar, lemnărie și metal. Se uită atent în inima casei, încordându-se în căutarea energiei relicvei până când i se umeziră ochii.

Trecură câteva clipe, apoi o descoperi. O vibrație ușoară, ca și cum ceva ar fi tras de marginile cortinei lumii. Era Partea din Eden și se afla la etajul al patrulea.

Abandonându-și locul de la înălțime, Varius coborî în stradă, traversă, apoi se cățără pe zidul hotelului până pe acoperiș. Pe urmă îl ocoli, mergând pe cornișă și apropiindu-se pas cu pas de relicva pe care o simțea tot timpul, până ce ajunse exact deasupra ei. De acolo coborî și găsi fereastra de la etajul patru deschisă.

Pătrunse într-o cameră întunecată și simți sub tălpi un covor turcesc gros. Lângă șemineu era o masă înconjurată de scaune tapisate, iar în apropiere se afla un birou. Partea din Eden nu se găsea în acea încăpere, așa că Varius trecu dincolo de ușa din stânga lui, călăuzit de Vederea de Vultur care-i servea drept busolă și de pulsațiile energiei relicvei.

A doua cameră era mai mare decât prima; adăpostea trei mese, iar scaunele se înșiruiau de-a lungul a trei dintre pereți. Deasupra unui șemineu mare, lipit de al patrulea perete, atârna blazonul Clubului Aztec. Pe polița acestuia erau aliniate suveniruri și, printre ceasuri, pistoale și medalii, Varius văzu pumnalul.

Traversă încăperea, îl luă și îi simți energia scurgându-i-se prin degete și apoi în susul brațului. Arăta de-a dreptul straniu. Fără gardă, cu lama ușor curbată, cu un colț ascuțit chiar lângă mâner, aproape ca un vârf de harpon. Mânerul, îmbrăcat în piele înconjurată cu fir de aur, era plat, lăsând impresia că o prelungire a lamei fusese transformată astfel ca să poată fi strânsă în mână. Iar măciulia părea cea mai distinctă caracteristică, fiindcă avea formă triunghiulară, cu unghiuri ascuțite ce sugerau că fusese menită să se îmbine cu altceva. Varius trase concluzia că nici măcar nu era un pumnal, ci o bucată dintr-o armă mai mare, ruptă la un moment dat.

Scoase din haină o bucată de mătase, înfășură obiectul cu grijă, apoi și-l puse în buzunar. Pe urmă se întoarse în camera cu fereastra prin care intrase. Dar, când se apropie

de deschidere, deveni conștient de o senzație la care mai înainte fusese orb, într-o asemenea măsură îl absorbise energia Părții din Eden.

Fusese văzut.

Dacă persoana care îl observase ar fi fost din hotel sau un trecător obișnuit, ar fi dat alarma, strigând că a intrat un spărgător. Însă observatorul păstrase tăcerea și îl urmărea.

Nu putea fi un oarecare. Trebuia să-l scoată cumva din ascunzătoare, să afle cu ce se confrunta, fiindcă, în privința Părții din Eden, nu putea să-și asume niciun risc. Se apropie tiptil de fereastră și se uită afară din adăpostul întunericului, extinzându-și Vederea de Vultur.

Urmăritorul era jos, în curtea din spatele Capelei St. Paul, așteptându-l. Varius își scoase haina și, întinzându-și brațul, o scoase în afara ferestrei, dând impresia că e gata să iasă și să se cațere pe acoperiș. Omul din curtea bisericuței trase și, o clipă mai târziu, o săgeată lovi haina folosită pe post de momeală.

Varius își îndesă săgeata într-un buzunar, ferindu-se de acul din vârful ei, trase brusc haina înapoi și o îmbrăcă. Jos se afla un Templier, însă nu unul oarecare, ci un Vânător. Cineva antrenat la fel ca Asasinii, un potrivnic cu adevărat formidabil. Varius auzise că este unul în New York și, în împrejurări obișnuite, ar fi fost nerăbdător să-l înfrunte în luptă deschisă. Dar Partea din Eden era mult prea importantă ca să riște căderea ei în mâinile unui Templier dacă lupta s-ar fi sfârșit prost.

Se retrase în adâncurile Clubului Aztec și ajunse în holul placat cu marmură de la intrare când auzi explozia unei grenade fumigene. Așteptă până când sosi Vânătorul în camera cu blazonul înainte de a se furișa pe o altă ușă, pentru a ajunge în sufragerie și apoi în bibliotecă. Imediat ce auzi pașii Vânătorului pe podeaua de marmură rece, Varius

deschise ușa care dădea în prima cameră și, prin ceața rămasă după explozia grenadei, se repezi către fereastra deschisă. Urcă în grabă pe zidul hotelului și se săltă pe acoperiș. În clipa în care atinse cu tălpile suprafața acoperită cu pietriș, se aruncă în spatele unuia dintre cele mai apropiate coșuri de fum. Erau cu zecile, oferindu-i un adevărat labirint de cărămidă în care să se-ascundă.

O clipă mai târziu, ghetele Vânătorului izbiră acoperișul cu zgomot surd.

— Nu știu ce idei trec prin capul ăla al tău! strigă apoi acesta și Varius află că-l urmărește un bărbat. Dar nu ești pe măsura mea. Bunicul meu a vânat Asasini de-alde tine. A fost mai bun decât unii dintre cei mai buni dintre voi!

Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Vânătorul era unul dintre descendenții lui Shay Patrick Cormac, marele trădător al Frăției, ucigașul Asasinilor care se încrezuseră în el, omul care își schilodise propriul mentor. Varius se lăsă stăpânit de un val neașteptat de furie, își desprinse unul dintre cuțitele de la centură și-l aruncă, dar Vânătorul se feri.

— Bunicul tău a fost cândva Asasin! strigă Varius, trimițându-și la câțiva metri distanță spre stânga propria voce, care reverberă de hornuri și de lucarne, ajutându-l astfel să se ascundă. S-a întors împotriva Frăției și a Crezului pe care-a jurat să le susțină. N-a fost nimic altceva decât un laș și un trădător!

— N-a trădat niciodată adevărul! zbieră Vânătorul. N-a trădat niciodată Ordinul Templierilor!

Varius înțelese acum pe deplin pe cine trebuia să înfrunte și senzația că e cazul să se grăbească deveni mai presantă. Vânătorul ar fi putut fi mai bun decât el și, dacă așa stăteau lucrurile, singura soluție posibilă era să fugă. Partea din Eden nu trebuia să cadă în mâinile Societății Tammany.

Alergă fără zgomot către cornișă, dar auzi pușca vânătorului chiar în momentul în care ajunse la margine. Săgeata îl nimeri în coastă și știu că nu mai avea la dispoziție mai mult de câteva secunde înainte ca toxina să-și facă efectul. Urmă o coborâre disperată – o cădere pe jumătate controlată și pe jumătate liberă, în timpul căreia atinse proeminențele zidului cu vârfurile degetelor doar ca să-și încetinească prăbușirea.

Se izbi de caldarâm cu putere, dar se ridică imediat, fără nimic rupt. Își smulse săgeata, înțepenită în banda de piele care îi susținea centura în care avea cuțitele. Asta însemna că vârful nu-i pătrunsese în întregime în piele și că era posibil să nu fi primit toată doza. Dar simțea totuși ceva. Pământul începuse să se încline și să-i alunece de sub tălpi, iar clădirile amenințau să se răstoarne. Era vulnerabil.

Varius traversă Broadwayul clătinându-se, apoi intră pe Ann Street și imediat pe o alee, unde se afundă în întuneric. Din ascunzătoarea sa, îl văzu pe Vânător coborând în stradă și rotindu-și privirea. Se îndreptă spre Broadway și îl traversă, însă pe urmă se opri, părând să nu mai știe ce să facă. Varius se gândi că ar fi putut avea șanse să scape.

Pe strada principală, oamenii continuau să se foiască în toate părțile, pregătind revolta de a doua zi. Vânătorul nu le dădu nicio atenție, ci scoase din haina lui de piele ceva la vederea căruia Varius închise ochii îngrozit. Era un ochean Herschel, prin care puteai vedea, în întuneric, căldura emanată de orice trup viu.

Asasinul încercă să fugă, dar descoperi că picioarele nu mai răspundeau la comenzi. Se uită în jos și i se păru că sunt mai degrabă ale altcuiva decât ale lui. Toxina îi luase în cele din urmă în stăpânire nervii și mușchii.

Vânătorul își roti încet ocheanul și se opri când ajunse cu el exact pe direcția lui Varius. Îl puse apoi deoparte și își

încărcă nonșalant pușca. Varius nu reuși să facă nimic altceva decât să privească țeava în vreme ce Templierul ochi și trase.

Săgeata îl nimeri în umăr, de data asta înfigându-se adânc și pe deplin, însă simți mai degrabă presiunea decât durerea. Peste numai câteva secunde, mintea i se începoșă și nu mai știu aproape nimic despre el însuși și despre locul unde se afla, dar rămase pe deplin conștient – dăduse greș pentru a doua oară, dezamăgindu-și tatăl și Frăția.

Cineva stătea deasupra lui, vorbindu-i, și, dincolo de apăsarea minții confuze a lui Varius, Owen îl recunoscu pe strămoșul lui Javier.

— Bunicul meu te-ar fi ucis, spuse Vânătorul. Până în clipa asta, eram convins că și eu o s-o fac. Mă numesc Retevei Cormac și cred c-o să te las să trăiești cu rușinea.

Norul din jurul minții lui Varius se transformă într-o noapte fără lună și fără stele, iar pentru Owen simularea se întunecă. Plutea într-un gol asemănător cu Coridorul Amintirilor, dar, pe când acolo avusese senzația unui potențial latent, totala absență și deplina pustietate umpleau locul unde se afla acum.

— Ce se întâmplă? întrebă el golul.

Strămoșul tău e inconștient, îi răsună vocea lui Monroe în ureche. *Dar n-a murit, fiindcă altminteri simularea s-ar fi încheiat.*

— Și ce trebuie să fac?

Aștepți. Dacă ai fi fost singur în simulare, aș fi putut accelera partea asta, dar trebuie s-o las să continue normal pentru ceilalți.

— Am văzut-o, spuse Owen. Am ținut Partea din Eden în mână.

Știu.

— Însă acum o are Javier.

Nu Javier. Strămoșul lui. E important să nu uiți asta.

— Devine derutant.

Așa e.

— Dar, oricine ar avea-o, acum știm unde e, nu? Simularea n-ar trebui să se încheie curând?

Mă tem că nu, răspunse Monroe. *Amintirea asta nu pare nicidecum să se apropie de sfârșit.*

CAPITOLUL TREISPREZECE

Abraham n-ar fi recunoscut, cu voce tare, în fața nimănui în afară de Eliza, dar se bucura că era dus înapoi, la casa domnului Tweed, cu căruța. Și David se simțea ușurat. Oasele lui bătrâne păreau să se unească unul cu altul aidoma capetelor fragile ale unor bețe uscate, o experiență din cale-afară de stranie și de supărătoare pentru el. Totuși Abraham nu-și putea permite să-și asculte încheieturile plângându-se, fiindcă altminteri ar fi început și el să se lamenteze și jurase să n-o mai facă niciodată.

— Mâine-o să fie o bătălie formidabilă, spuse peste umăr Joe Sfrijitu'. Într-adevăr formidabilă.

— Așa am auzit, răspunse Abraham.

OK, spuse Monroe în urechea lui David. *Ai intrat într-o altă parte extrapolată a simulării. Pentru următorul scurt interval de timp, locul gol a fost umplut cu date istorice și cu amintirile altora, combinate cu părți din tinerețea lui Abraham, transmise odată cu genele lui. Stai liniștit și încearcă să faci ce-ar fi făcut el. Nu uita, ai ceva libertate de mișcare, însă, dacă acționezi ieșind prea tare din personaj, te poți desincroniza.*

— Ai noroc că-ți poartă Boss de grijă, zise Sfrijitu', dar în spatele cuvintelor lui se simți o amenințare subtilă.

— De ce? întrebă Abraham.

— Mâine-o să fie o zi urâtă pentru negri.

David nu știa cum să interpreteze o astfel de afirmație. Și domnul Tweed îl avertizase mai devreme de același pericol și, cu toate că nu era sigur că Abraham ar fi făcut-o, David întrebă.

— Și ți se pare drept să fie așa?

Joe Sfrijitu' se încruntă și simularea se distorsionă.

Încetează, se auzi vocea lui Monroe. *Ce ți-am spus adineauri? Nu ieși din personaj. Există puncte comune, unde trebuie să te întâlnești cu ceilalți, însă n-o să fie posibil dacă-l enervezi pe tipul ăsta destul de tare ca să-ți facă vreun rău.*

— Dacă mi se pare? se miră Sfrijitu'. Îmi pui tu mie întrebări, băiete?

— Am întrebat doar dacă ești de părere că noi suntem de vină.

— Nu știu dacă negrii sunt vinovații, dar, pentru Dumnezeu, se poartă un război din pricina lor, nu? Niște amărâți sunt înrolați ca să lupte și să moară tocmai pentru eliberarea negrilor care vor veni încoace să ne ia slujbele. Vocea i se înălță, pițigăiată de surescitare. Negrii sunt cauza nevinovată a tuturor acestor belele și, pentru Dumnezeu, mâine o să le tragem o bătaie.

David știa că Abraham n-ar fi răspuns la așa ceva și ar fi stat cât se poate de nemișcat, fiindcă, în ciuda poruncilor lui Retevei, nu se simțea deloc în siguranță în căruță. Dar rasismul acelui idiot îl umpluse de o furie cumplită, o furie care creștea în el încă din clipa în care intrase în simulare, și nu s-a putut împiedica să riposteze:

— Poate-o să încasați voi o bătaie…

Simularea deveni sunet ascuțit și se curbă, însă David avu senzația unei implozii, de parcă s-ar fi prăbușit în sine însuși, pierzându-se într-o singularitate a nonexistenței. Apăsarea puternică îi încovoie și îi răsuci mintea, apoi țipă, dar nu scoase niciun sunet. În clipa următoare, totul era

negru, nu mai exista nici simularea, nici altceva, și se întrebă dacă nu cumva murise...

— Liniștește-te, spuse Monroe. Ai făcut-o... Te-ai desincronizat.

Îi scoase casca și David se văzu înapoi, în depozit, cu lumina de deasupra capului arzându-i în spatele ochilor. Îl cuprinse brusc o amețeală, mai rea decât tot ce simțise vreodată până atunci. Stomacul îi tresăltă și băiatul se răsuci pe-o parte. Monroe ținea deja acolo o găleată și David vărsă în ea.

Pe urmă vomită a doua oară. Și a treia.

— Desincronizarea e brutală, spuse Monroe întinzându-i un prosop cu care să se șteargă la gură. Îți afectează lobii parietali, acea parte a creierului care te ține ancorat în timp și spațiu. O să treacă.

David nu mai avusese niciodată o asemenea senzație de rău. Părea cea mai cumplită amețeală pe care ți-o poate da cel mai înfricoșător *montagne russe* imaginabil. Icni pentru a patra oară, fără să mai verse nimic, apoi se lăsă pe spate pe fotoliu, gâfâind, cu plafonul și cu camera rotindu-i-se în jur și cu capul durându-l de parcă o menghină i-ar fi strivit țeasta. În jurul lui, ceilalți erau întinși în cușetele lor, fără să se afle întru totul acolo, fapt evident în cel mai năucitor mod cu putință.

Un nou val de durere îl cuprinse și gemu.

— Nu vreau să mai fac asta niciodată.

— Nu te pot învinui, spuse Monroe.

— Am stricat totul?

— Nu încă. Dar trebuie să te duc înapoi. Urmează joncțiuni cu ceilalți. Atâta vreme cât le faci, simularea va continua.

David nu era pregătit. Dar știa că n-are timp să se pregătească. Măcar nu-i mai rămăsese nimic în stomac, nu mai avea ce să verse.

— De fapt, o să te simți mai bine dacă te-ntorci în simulare, spuse Monroe. O parte din creierul tău crede că ești acolo.

— Hai s-o facem, spuse David, iar Monroe îl ajută să-și pună din nou casca.

Întunericul din spatele vizorului atenuă senzația de vertij.

— Te duc mai întâi în Coridor, apoi încarc simularea. Sigur ești pregătit?

— Are importanță?

— Nu chiar.

— Atunci fă-o.

Vizorul se luminează și, o clipă mai târziu, David stătea în spațiul gri și cețos al Coridorului Amintirilor, din nou în bătrânul, dar acum familiarul trup al lui Abraham. Monroe avusese dreptate; se simțea mai bine, așa cum te simți mai bine dacă te-ntorci în apă după ce ai înotat într-o zi friguroasă. Amețeala dispăruse, iar durerea de cap se domolise.

Ți-e mai bine? întrebă Monroe.

— Puțin mai bine.

Bun. Simularea e gata când ești pregătit. Animusul a recalibrat amintirea, l-a readus pe rasistul ăla în starea inițială. Fii mai prudent, OK?

— OK.

David nu mai avea nevoie de avertizări în privința desincronizării. O singură experimentare fusese suficientă ca să știe să nu mai provoace vreodată așa ceva.

Începem. Trei, doi, unu…

David era din nou în căruță și Joe Sfrijitu' mâna caii ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe drumul către casa domnului Tweed, David rămase tăcut și folosi liniștea pentru a se reîntoarce în mintea strămoșului său. Îl ascultă pe Abraham așa cum ascultă un copil un bătrân înțelept și, cu cât îl ascultă mai mult, cu atât se simți mai bine, până

ce amețeala și durerea îi dispărură cu desăvârșire și se încadră în simulare mult mai bine decât înainte de desincronizare.

Căruța hodorogi pe Bowery și grămezile de pământ din colțurile ei tresăltară ca prinse într-un dans la trecerea peste pietrele pavajului. Abraham observă pe străzi o vânzoleală care sugera că atât domnul Tweed, cât și Sfrijitu' aveau dreptate când spuneau că a doua zi urma să-nceapă o revoltă. Numai că „revoltă" nu era un cuvânt care să descrie corect calmul și ordinea cu care se făceau pregătirile. O revoltă adevărată însemna haos. Ceea ce vedea întâmplându-se vorbea despre strategie și planificare și îl făcea să se-ntrebe dacă războiul nu era cumva doar o revoltă la care se adăuga un strop de previziune.

De pe Bowery intrară pe Fourth Avenue și apoi merseră spre vest pe Fourteenth Street, trecând pe sub statuia imensă a lui George Washington de lângă Union Square, și printre copaci Abraham întrezări, în partea opusă a parcului, o încăierare îndepărtată, un polițist cât un Goliat care dobora câțiva mardeiași.

— Mâine sorții nu vor fi de partea găliganului ăluia, zise Joe Sfrijitu' hohotind răutăcios. Le-arătăm noi lor, eh?

Abraham păstră tăcerea, dar se întrebă cu cine își închipuia omul acela că vorbește.

Își continuară drumul și, odată ajunși pe Fifth Avenue, se îndreptară spre nord, pe o distanță de alte douăzeci și două de cvartale. Era destul de târziu când se văzură în sfârșit în fața casei domnului Tweed.

— Iată-te ajuns, spuse Sfrijitu'. Teafăr și nevătămat.

— Mulțumesc, zise Abraham coborând încet din căruță.

Deși fusese mai bine decât să meargă pe jos, căruța îl hurducase, pedepsindu-i trupul în felul ei, dar era o durere cu care David începuse să se obișnuiască.

Joe Sfrijitu' arătă cu capul către clădire.

— Mâine să nu ieși din casă.

— Așa o să fac, răspunse Abraham, cu toate că se întreba de ce ar fi fost el și Eliza în siguranță când alți negri, bărbați, femei și copii deopotrivă, evident n-aveau cum să fie.

Sfrijitu' și căruța lui dispărură în noapte, urmărindu-și scopurile diabolice, iar bătrânul se îndreptă spre ușă. O găsi încuiată, dar bătu și trase de pârghia clopotului.

Eliza nu apăru.

Abraham bătu și sună iarăși.

Și iarăși.

Așteptă.

Dar Eliza nu veni.

Abraham presupuse că fata a adormit, ca ucenicii lui Isus în grădina Ghetsimani. Ar fi putut fi vreo fereastră deschisă, prin care să intre, dar, într-un oraș cu spiritul atât de deformat de animozitate, nu îndrăznea să riște să fie luat drept spărgător.

Așa cum își făcea Abraham griji pentru Eliza, David își făcea acum griji pentru Grace. Se simțea neliniștit fără ea în apropiere, avea senzația că nu e pe deplin în siguranță și nu știa ce să facă. Nu voia să riște o desincronizare făcând vreo prostie, însă intenționa să intre în casă și să se asigure că sora lui e încă acolo.

Abraham se hotărî să se așeze pe verandă, exact așa cum îi spusese Elizei că va face. Vremea era caldă și umedă și, cu toate că probabil avea să se aleagă cu dureri care să-l chinuiască zile de-a rândul, nu-l aștepta nicidecum cea mai cumplită noapte pe care-o petrecuse vreodată.

Cea mai cumplită noapte nu era nici vreuna dintre cele pe care le petrecuse, cu mulți ani în urmă, ascunzându-se în mlaștini, ciupit de insecte, înfrigurat și ud, cu rănile supurându-i în nămol. Nici una dintre cele înăbușitoare, pe

care și le petrecuse într-un coșciug, alături de o bucată de carne putrezită, care să dea miros de hoit, în vreme ce un abolиționist îl trecea peste graniță, în Pennsylvania.

Abraham privi cerul nopții și își lăsă mintea să alunece spre un loc dinlăuntrul lui, departe, foarte departe în josul fluviului, în smârcurile unde rădăcinile vinovăției, furiei și urii le sufocau pe ale copacilor, iar apa sălcie curgea cu viteza suferinței.

Cea mai cumplită noapte din viața lui fusese cea în care prima soție i-a fost ucisă de un alt sclav, un bărbat abia venit pe plantație, deja confuz și cu ambele urechi lipsă, pe care Abraham îl omorâse în schimb.

Fugise mai întâi de frică, îngrozit de ceea ce urmau să-i facă stăpânii după descoperirea crimei, dar vinovăția îl făcuse apoi să-și continue fuga. În multe zile vinovăția fusese singura hrană care-i ținuse în viață trupul când ar fi trebuit să moară.

Cu atât de mulți ani mai târziu, încă știa exact unde să găsească vinovăția aceea. Și furia. Și ura. Se ducea acolo adesea, când călătorea pe așa-numita Rută Subterană, rețeaua de trasee ale sclavilor fugari, traversând Staten Island și anii educației primite la Biserica Metodistă Episcopală Africană din Zion. Dar abia când a doua sa soție o născuse pe Eliza înțelesese că nu trebuia să stea acolo. Putea să părăsească locul acela întunecat din josul fluviului și să-și construiască o casă sus, lângă apele limpezi ale izvorului. Putea să-și aleagă sălașul sufletului. Oamenii care dădeau de necaz, negri sau albi, sclavi sau liberi, erau cei care mergeau mai departe ca și cum n-ar fi avut de ales. Dar nu poți ocoli mlaștina ștergând-o de pe hartă.

În astfel de nopți, când i se părea că nimic nu se schimbase și că nimic n-avea să se schimbe vreodată, indiferent câți președinți s-ar fi perindat, cu tot cu proclamațiile lor,

și indiferent ce ar fi trâmbițat în ele, în astfel de nopți îl chinuia dorul de ambele sale soții și se lăsa să alunece în josul apei, pentru a-și reaminti unde fusese și ce hotărâri luase, și să le ia din nou.

Cineva țipă.

Abraham deschise ochii și văzu o grămadă de oameni în trecere. Încă nu se iviseră zorii și gloata viermuia deja, spre nord se îndreptau sălbatici cu înfățișări înspăimântătoare. La vederea lor, se îngrijoră și se întrebă cum putea domnul Tweed să fie atât de convins că el și Eliza se aflau în siguranță dacă nu ieșeau din casă. O gloată are o minte a ei, nu primește ordine nici măcar de la Tammany Hall.

În niciun loc din oraș nu puteau fi în siguranță. Abraham o știa și hotărî că trebuie s-o scoată pe Eliza din New York, să plece imediat ce apărea prima geană de lumină, înainte de izbucnirea revoltei. Și asta însemna să facă pregătiri, trebuia să intre în casă chiar cu riscul de a fi luat drept spărgător.

Se ridică în picioare cu greutate și ocoli clădirea, trecând peste gardurile vii și peste peluză pentru a ajunge la ușa pivniței, cel mai bun loc pe unde putea intra. Margaret le îngăduia adesea vânzătorilor care-o aprovizionau să-și lase acolo marfa și uita apoi să încuie ușa, ceea ce, din fericire, se întâmplase din nou în acea zi.

Abraham reuși să intre prin pivniță. Urcă în bucătărie, apoi se grăbi să treacă în holul principal.

— Eliza? strigă el.

Niciun răspuns. Dar fiica lui avea somnul greu.

Se uită în toate camerele de la parter, apoi în cele de la etaj și în cele de la mansardă, și trase concluzia că ea nu e în casă.

David împărtășea panica de care fusese cuprins Abraham la gândul că fiica lui se afla pe străzi. Bătrânul n-avea idee

de ce plecase Eliza, dar se năpusti în bibliotecă și-i scrise în grabă un bilet.

Eliza mea,
După ce citești asta, vreau să te-așezi și să m-aștepți aici, în casă, așa cum te-am rugat. Dacă nu ne găsim până după-amiază, la ora șase, vreau să vii să ne-ntâlnim la feribotul de pe Christopher Street. Orașul nu e un loc sigur și insist să te scot de-aici. Dacă nu apar la ora stabilită, vreau să pleci cu feribotul fără mine. O să vin și eu, cât de curând o să pot.

Tatăl tău iubitor, Abraham

Lăsă biletul pe masa din holul de la intrarea principală, unde Eliza avea să-l vadă cu siguranță dacă se întorcea acasă. Abraham credea acum că probabil plecase pe urmele lui, după ce trăsese cu urechea și auzise instrucțiunile domnului Tweed. Însemna că se îndreaptă spre Districtul Patru, un gând care îmboldi oasele lui fragile, hotărându-le să accepte s-alerge imediat ce puse piciorul pe trotuar.

Și David era îngrijorat. Știa că în Animus nu intri decât într-o simulare, dar, dacă Eliza trecea prin ceea ce se temea Abraham că i s-ar fi putut întâmpla, Grace ar fi trăit acea întreagă experiență.

După câteva cvartale, își încetini pașii. Omnibuzele și tramvaiele cu cai de pe Six Avenue încă nu începuseră să circule, așa că trebuia să facă tot drumul pe jos. Trecu pe lângă mai multe grupuri de oameni care se îndreptau în direcția opusă, și de fiecare dată se temu c-o să fie înșfăcat.

Când ajunse pe Fourteenth Street și o luă spre est, picioarele amenințară să cedeze cu totul și bărbatul se așeză sub statuia lui Washington, să se odihnească. Soarele încă nu se vedea, era tot sub pătura orizontului, dar se înălța.

David nu știa dacă bătrânul o să mai poată străbate încă un cvartal și cu atât mai puțin dacă o să ajungă până la Hole-in-the-Wall. Nu mai ascultă mintea lui Abraham, ci începu el să vorbească. Și să meargă. Se ridică și făcu un pas, dar, în clipa aceea, simularea se ondulă.

Stop, stop, stop! strigă Monroe. *Ce se-ntâmplă, David?*

— Scuze, răspunse băiatul. Am acționat fără să gândesc.

Se sili să se-ntoarcă la statuie și să se așeze, cu tot trupul încordat. Dar, ca răspuns, simularea își reveni.

Ei, uite, așa mai merge, zise Monroe. *E totul OK?*

— Îmi fac doar griji pentru Grace, spuse David.

Grace e bine. Simularea ei se derulează în forță. N-ai de ce să-ți faci griji.

David dădu din cap, simțindu-se ușurat, și, până ce se hotărî Abraham să se ridice, rămase o vreme cu propriile gânduri.

— Monroe, mai ești acolo?

Da.

— Treaba asta e dificilă.

De ce?

— Nu pot schimba nimic din cele prin câte-au trecut. S-a întâmplat. Totul s-a întâmplat deja.

Așa e.

— Dar acum mă simt ca și cum ar fi vorba și de viața mea și, pur și simplu, sunt… atât de furios.

Și e ceva nou?

— Nu știu. Cred că, într-un fel, tata și Grace m-au protejat întotdeauna.

Iar acum protecția a dispărut. Asta e problema?

— Poate.

Atunci poate e timpul să te protejezi singur.

— Probabil, răspunse David, însă imediat după aceea Abraham reîncepu să vorbească, cerând să fie auzit.

Se ridică și își continuă drumul, hotărât s-o găsească pe Eliza chiar și cu prețul transformării oaselor sale în pulbere. Durerea de genunchi era chinuitoare, iar David știa, deși, de la o anumită distanță, este greu să-ți reamintești cu adevărat de propria durere, după ce a încetat, oricât de puternică ar fi fost.

Abraham merse de-a lungul următoarelor trei cvartale de pe Fourth Avenue șchiopătând și împleticindu-se, apoi izbuti să se urce într-un binecuvântat omnibuz care mergea spre sud. Era aproape plin și spre bătrân se îndreptară din toate părțile priviri dușmănoase, dar el reuși să-și țină capul în jos și să călătorească în siguranță pe Bowery Street. Coborî pe Pearl Street și, când vehiculul se puse din nou în mișcare, unul dintre ceilalți pasageri, un băiat costeliv care n-avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani, se uită drept în ochii lui Abraham și-și trecu un deget de-a curmezișul gâtului.

Gestul îl șocă pe Abraham, încremenindu-l pe trotuar, cu sângele înghețându-i în vene, încă mult timp după ce omnibuzul îi dispăru din vedere.

Luau și copiii parte la revoltă? Ce speranță mai era pentru un oraș în care se întâmpla așa ceva?

Întunericul mlaștinii îl strigă, așa că Abraham se întoarse către lumina pură a fiicei sale și-și continuă drumul, silindu-se să înainteze pe Dover Street, cu umerii înainte.

Cârciuma Hole-in-the-Wall era aproape pustie, dar încă deschisă. Femeia uriașă care ținea în frâu hoardele de clienți luase locul lui Retevei în spatele barului și, când îl văzu pe Abraham intrând, se încruntă, cu flăcările părului roșu adunate în creștet.

— Iar tu?

Își propti pumnii pe tejghea și se aplecă, sprijinindu-se pe ei. Tejgheaua gemu.

— Da. Abraham se apropie de bar, deși acum nu-l mai proteja nicio scrisoare de la domnul Tweed. Îmi cer iertare, doamnă, dar…

— După cum vezi, nu mai am niciun barman pe care să-l iei, îl întrerupse ea.

— Nu pentru asta am venit.

— Boss n-a mai ordonat nimic?

— Nu direct, răspunse Abraham. Deși acum e vorba de una dintre servitoare. Fiica mea, Eliza.

— Oh, ea.

— Ați văzut-o?

— A fost aici cu puțin timp în urmă, ca să afle unde te-ai dus. Hohotul de râs în care izbucni femeia părea zgomotul cu care se rostogolește un bolovan din vârful unui deal. Ei, nu-i așa că e de-a dreptul ironic?

— Vă rog, doamnă, spuse Abraham, care nu înțelegea ce e amuzant. Ce i-ați spus?

— N-aveam de ce s-o mint, așa că i-am spus ce știam. I-ai adus lui Retevei un mesaj și Retevei te-a luat cu el.

— Și fata ce-a zis?

— Uf, cred că mi-a mulțumit. Iar eu i-am spus să se-ntoarcă acasă, la domnul Tweed, așa cum ar trebui să faci și tu.

Abraham speră că Eliza o ascultase. Dar era posibil și să fi plecat în căutarea lui Retevei, ca să-l găsească pe el, numai că n-avea idee încotro plecase barmanul după ce-l urcase în căruța lui Joe Sfrijitu'.

— Știți unde e Retevei?

— Cu siguranță nu.

— Înțeleg, zise Abraham. Vă mulțumesc. Mi-ați fost de mare ajutor.

— De ajutor, eu? se miră femeia, râzând din nou. N-aud asta prea des, dacă nu cumva ajut pe careva să se-mbete sau să încaseze o bătaie.

Abraham zări borcanul cu urechi de pe raftul din spatele tejghelei.

— Nu am nicio îndoială că-i ajutați să vadă cât de greșite le sunt căile.

— Întocmai. Sunt predicatoare, asta sunt. Își duse mâna la bâta care-i atârna de centură. Iar asta mi-e predica.

— Sunteți cu siguranță foarte elocventă, zise Abraham. Noapte bună, doamnă.

— Noapte bună, răspunse ea. Și Dumnezeu să te aibă în pază mâine.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Ești sigur c-o să fie o revoltă? întrebă Adelina, deși Natalyei nu-i plăcuse deloc cum arătau oamenii pe care-i văzuse mărșăluind pe stradă.

— Indivizii ăia păreau să meargă doar la un protest, răspunse Tommy, dar toți erau tâlhari și cuțitari. Cei mai mulți din banda Roach Guards, după cum arătau. Crede-mă, indiferent ce-ar pretinde acum că este, se va transforma în revoltă.

— O să fiu în siguranță la hotel?

Tommy își frecă falca.

— Mă tem că, dacă lucrurile ies prost, hotelul ar putea deveni o țintă.

— Atunci ce-mi sugerezi?

Polițistul se uită dincolo de piață, în direcția opusă hotelului.

— Casa fratelui meu, deocamdată. Când o să știm mai mult, o să te putem duce în altă parte.

— Perfect.

Adelina era obișnuită să viziteze casele străinilor în timpul turneelor. Și avea încredere în Tommy. Dacă el considera că era cea mai bună soluție, ea îl credea.

— Atunci să mergem deocamdată acolo.

— Mai întâi trebuie să-ți spun ceva, zise el privind-o cu cea mai mare seriozitate. Fratele meu și soția lui sunt la Boston.

— Înțeleg. Dar ai o cheie, putem intra?

— Da, dar...

— Dar ce?

— O să fim singuri în casă.

Adelina zâmbi; onestitatea lui era de-a dreptul adorabilă.

— Dacă asta te deranjează..., adăugă el.

— Nu mă deranjează.

El dădu din cap.

— Atunci... mergem?

Ea încuviință cu o înclinare a capului și traversară parcul către Fourth Avenue, apoi își continuară drumul pe Twenty-Fourth Street până la intersecția cu Lexington.

— E chiar aici, spuse Tommy și o conduse către o casă de piatră roșiatică, cu patru etaje, cu ramele ferestrelor din piatră cenușie și cu câteva trepte care duceau la ușa din față.

Apoi se chinui să nimerească broasca, ținând cheia în mâinile lui mari, evident tulburat.

Era atât de diferit de bărbații pe care Adelina îi întâlnea de obicei în călătoriile ei... În primul rând, mulți dintre cei pe care-i cunoștea n-ar fi avertizat-o că vor fi singuri. Dimpotrivă, nu doar o singură dată astfel de împrejurări fuseseră create intenționat, pentru că bărbații presupuneau anumite lucruri despre actrițe și cântărețe. Tommy nu era nici bogat, iar siguranța de sine cu care îi trata pe tâlharii de pe străzi dispărea când avea de-a face cu sexul opus.

Își puse o mână pe brațul lui, sperând să-l liniștească.

O clipă mai târziu, bărbatul reuși să descuie cu un zgomot de protest și intrară în hol.

Interiorul casei era la fel de încântător ca exteriorul. În antreu, parchetul de lemn înconjura porțiunea cu podeaua

din plăci de mozaic, pe care se afla o masă rotundă, înfrumusețată de o vază chinezească superbă. De acolo intrară într-un alt hol, cu o scară ce ducea la primul etaj. Singura lumină era a felinarelor din apropiere, pătrunsă prin ferestre, căci soarele încă nu se înălțase îndeajuns ca să ofere ceva valoros.

— Pe aici, spuse Tommy făcându-i semn să urce. La parter nu e mare lucru în afară de bucătărie.

Un covor gros acoperea treptele de lemn, așa că Adelina urcă neînsoțită de niciun alt zgomot în afară de foșnetul rochiei sale. Când ajunseră pe palier, zări un salonaș în dreapta și o sufragerie în stânga. Fără să aștepte vreo invitație, se întoarse spre salonaș și trecu dincolo de ușa lui dublă, de sticlă, care fusese lăsată deschisă.

Chiar și în lumina slabă, văzu că e bogat mobilat. Covorul gros, turcesc, de sub picioarele ei era o țesătură de lux, cu model ametitor. Canapele gemene se uitau una la alta din părți opuse ale încăperii și aveau câte un fotoliu la fiecare capăt. Într-un colț lucea un bufet în stil gotic, iar un tablou imens, cu o corabie azvârlită de valuri violente, atârna pe perete, deasupra unei pianine. Peretele din fața lui era împodobit cu o oglindă în ramă aurită; pe polița șemineului se afla un bust de marmură al unei femei, de dimensiuni impresionante.

— Da, cred că ne-am putea petrece ceva timp aici, zise Adelina ducându-se să se întindă pe o canapea. Nu ești de acord?

— Dacă-ți face plăcere, spuse Tommy, dar, în loc să se așeze, se apropie tiptil de o fereastră prin care se vedea Twenty-Fourth Street și trase cu ochiul printre perdele.

— Nu vrei să stai cu mine? întrebă ea.

El se întoarse s-o privească și, o clipă mai târziu, plecă de la fereastră către unul dintre fotoliile din partea opusă

canapelei pe care stătea ea și se așeză stânjenit, cu spatele țeapăn și cu brațele îndoite.

— Încă îți faci griji pentru noi, deși ne aflăm aici? întrebă ea.

— Nu, cred că acum suntem în siguranță.

— Nu te simți în largul tău în camera asta?

— De ce întrebi?

— Stai pe fotoliu de parcă ți-ar fi teamă că-l murdărești.

Bărbatul se uită în jur.

— E un salonaș destul de plăcut.

— Atunci, dacă nu încăperea asta, ce altceva te face să te simți atât de stânjenit? Casa?

Pauza care urmă îi spuse Adelinei că atinsese o coardă sensibilă, una pe care, dacă voia, ar fi putut-o urmări până în străfundurile ființei lui.

— E casa fratelui meu, răspunse Tommy. Nu a mea.

— El te face să simți că nu ești bine-venit?

— Nu, e foarte bun cu mine. La fel și Christine, soția lui.

— Atunci ce e?

Fotoliul pârâi când tânărul se foi.

— Presupun că să te simți bine-venit și să simți că aparții unui anumit loc sunt două lucruri diferite.

— Tu nu aparții?

Tommy își roti din nou privirea prin încăpere.

— În locul ăsta, nu. Pe urmă se uită iarăși la femeie. Dar tu da.

Adelina simți dincolo de cuvintele lui o acuzație subtilă, deși nu credea că el voise intenționat să sune așa. Însă n-avea de gând să-i ceară scuze pentru ceea ce era și pentru modul în care alesese să-și croiască drum prin lume. N-avea de ce să se rușineze.

— Eu am învățat cum să fac parte din orice loc, Tommy Greyling.

— Cred că e un talent minunat.

— Sunt norocoasă fiindcă îmi reușește cu atâta ușurință.

Adelina simțise cu siguranță că face parte din recepția care urmase după spectacolul ei din noaptea abia încheiată. Ceea ce nu o ajutase să se simtă acolo mai puțin singură.

— Dacă asta nu e pe gustul tău, ce fel de casă ți-ar plăcea să ai? îl întrebă.

— Mă gândesc sincer că mi-ar plăcea să părăsesc orașul într-o bună zi. Am trăit aici toată viața. Când am plecat la război cu rebelii, am mărșăluit printr-o țară frumoasă. Ferme și câmpuri. M-am gândit de multe ori că mi-ar plăcea să trăiesc așa.

— La… o fermă?

Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Pari dezamăgită.

Adelina nu intenționase să dea impresia asta. Ceea ce simțea nu era dezamăgire, se înrudea mult mai mult cu spaima.

— Nu, mă gândeam doar că ești făcut dintr-un material mai bun decât mine. Asta sună deopotrivă nobil și pur.

— Dar e nevoie de mai mulți bani decât am acum și decât am șanse să văd vreodată.

— Poate că fratele ar fi dispus să te-ajute.

Adelina putea ghici cât costa o cameră ca aceea în care se aflau și, prin extensie, toată casa; fratele lui Tommy era, evident, bogat.

— Probabil. Tommy clătină din cap. Dar nu vreau să-l rog.

— De ce nu?

— Știu de unde vin banii lui. E un alt motiv pentru care nu mă simt în largul meu în casa asta.

Cumva, cu cât săpa Adelina mai adânc, cu atât mai pur i se părea Tommy; integritatea lui nu era doar o spoială, izvora din profunzime. Simpla lui prezență, așezat în

partea opusă a camerei, uriaș și forțând cusăturile uniformei de polițist, părea s-o provoace. Voia să știe dacă e într-adevăr atât de bun cum o făcea să-l creadă și, pentru o singură și foarte scurtă clipă, se gândi să-l întrebe unde e dormitorul lui. Dar n-avea nicidecum de gând să-l ducă acolo și tachinându-l astfel n-ar fi reușit decât să-i sporească stânjeneala. Mai mult, nu dorea să-l compromită, ci să primească dovada că nu poate fi compromis.

Se ridică de pe canapea.

— Vrei să cânt pentru tine?

— Păi… ăă… asta…

Adelina nu-i dădu timp să-și găsească cuvintele, se îndreptă spre pianină și se așeză în fața clapelor. Nu fusese niciodată o pianistă extraordinară, dar cânta bine și alese cântecul pe care-l interpretase pentru președintele Lincoln și pentru soția lui. Înțelesese că e foarte popular printre soldații de pe front, iar versurile păreau să se potrivească foarte bine cu tot ce discutaseră ea și Tommy.

Într-un fel, ideea de a cânta în intimitatea acelui salon o îngrozea pe Natalya la fel de mult ca apariția pe scenă, în fața câtorva mii de spectatori. Dar se străduia din răsputeri să se destindă și s-o lase pe Adelina să facă exact ceea ce știa cel mai bine. În lumina firavă din încăpere, degetele i se împleticiră puțin pe clape, dar vocea ei nu falsă nicio notă.

Printre plăceri și prin palate oricât putem cutreiera,
Și-oricât de-umilă ne-ar fi casa, nu ne-or fi dragi cum ne e ea;
Numai acasă ne sfințește un farmec de cer dăruit,
Oricât l-am căuta prin lume, nu e niciunde de găsit.

Casă! Casă! Dulce, dulce casă!
Nicăieri în lume nu e ca acasă,
Nicăieri în lume nu e ca acasă.

Când sunt departe, în exil, splendori zadarnic strălucesc;
Eu am acoperiș de paie peste coliba-mi, și-l doresc;
Mi-e dor de păsările care vin la chemarea mea să cânte,
Pe-acelea dați-mi-le mie, cu pacea ce-mi așternîn minte.

Casă! Casă! Dulce, dulce casă!
Nicăieri în lume nu e ca acasă,
Nicăieri în lume nu e ca acasă.

La tine, casă, m-oi întoarce, de dorul tău împovărat.
O să-mi zâmbească alinarea turnată-n suflet ne-ncetat.
Și din coliba mea iubită n-o să mai plec, din nou, pribeag.
Oricât de-umil mi-ar fi sălașul, ca el nu-i altul și mi-e drag.

Cântă ultimele note la pian, apoi își ridică privirea. Tommy stătea în fotoliul lui, cu capul destul de aplecat cât să nu-i poată vedea fața. Rămase așa suficient de mult ca tânăra să se-ntrebe dacă nu cumva îl adormise. Dar, o clipă mai târziu, bărbatul își ridică privirea și își șterse o lacrimă cu degetul mare.

— Meriți fiecare penny din ceea ce câștigi, spuse cu voce blândă.

— Aiurea. Sunt plătită cu mult mai mult decât merit. Adelina se ridică de la pianină. Dar, dac-o să-mi repeți spusele în fața altcuiva, o să neg că-mi aparțin.

— Îți mulțumesc pentru că ai cântat melodia asta.

— Cu plăcere.

Fata traversă încăperea înapoi, către canapea.

— Am luptat alături de o mulțime de oameni. Toți adorau cântecul.

Adelina se așează.

— Știu.

— Mulți dintre ei… au plecat… acasă. În prima casă a sufletului.

— Știu. Îmi pare rău.

Între timp se ivise soarele. Tommy se ridică din fotoliu și își reluă pânda la fereastră.

— Continuă să se îndrepte spre nord, spuse întinzându-și gâtul ca să se uite în josul străzii, către parc. Dumnezeule, sunt o grămadă!

— O să fie nevoie de tine?

— O să fie. Dar mai întâi vreau să fiu sigur că te afli în siguranță.

— Nu-ți face griji pentru mine. Sunt sigură că aici n-o să pățesc nimic. Trebuie să faci ceea ce e necesar.

Tommy lăsă perdeaua să cadă și se îndreptă spre ușa dublă.

— O să ies s-arunc o privire în jur. Să văd ce pot afla. Ești sigură că nu te deranjează dacă te las singură aici?

— Nu mă deranjează nicidecum.

— Mai sus e o bibliotecă. Mă-ntorc cât de repede pot.

Tânărul coborî apoi scările și femeia îl auzi ieșind pe ușa din față. Îl privi pe fereastră mergând în josul străzii, până când trecu de un colț și dispăru.

Acum, știindu-se singură, Natalya se simți liberă să treacă în centrul scenei. În cea mai mare parte a nopții, se ținuse intenționat cât mai departe de acțiunea în desfășurare, lăsând-o să se deruleze exact așa cum spunea amintirea. În cea mai mare parte, voise pur și simplu s-o privească pe Adelina fiind Adelina, o tânără foarte diferită de ea însăși. Pe de altă parte, era conștientă că Tommy e Sean și nu voia să apară, după ce părăseau Animusul, vreo confuzie la capitolul cine de cine se simte atras. Însă era posibil să-și facă griji pentru nimic. Acea parte a situației din simulare părea pur și simplu bizară.

În timp ce Adelina aștepta întoarcerea lui Tommy, Natalya se hotărî s-arunce o privire prin casă, atât timp cât asta nu

amenința s-o desincronizeze. Îi plăceau orele de istorie de la școală și îi mai plăcea și designul. Cu toate că stilul epocii victoriene n-o interesase niciodată prea mult, era captivant să se afle acolo, aproape umblând printr-un muzeu.

Părăsi salonașul și intră în sufragerie, unde văzu o masă lungă superbă, cu sfeșnice de argint și un bufet imens, despre care presupuse că era ceva în așa-numitul stil Queen Anne. Sufrageria își avea propria cămară și propria scară ce ducea în bucătărie.

Natalya se întoarse în holul principal și urcă la etajul următor, unde exploră biblioteca și apoi dormitorul principal, pe a cărui măsuță de toaletă stăteau o mulțime de produse de înfrumusețare pe care nu le recunoscu. E drept că nici nu se farda prea mult în lumea reală. La următorul etaj se aflau un dormitor despre care presupuse că îi aparținea lui Tommy și, pe același coridor, o încăpere goală. De fapt, nu chiar goală. Cineva începuse s-o pregătească drept cameră pentru un nou-născut. Înăuntru erau un pătuț de copil și un cărucior de modă veche, acoperit cu dantele, ambele înghesuite într-un colț. O jumătate din încăpere avea tapet cu trandafiri, dar proiectul părea abandonat și Natalya se întrebă câte povești, majoritatea triste, spunea camera aceea.

Ultimul etaj era mai degrabă un pod plin cu obiecte depozitate, dar chiar sub streașină existau un spațiu îngust despre care își imagină că ar fi putut fi un dormitor confortabil și o ușă mică, prin care ajungeai pe acoperiș. Soarele se înălțase și la etajele de sus se simțea deja căldura în creștere.

Natalya se întoarse în salonaș și se așeză la pianină. Își puse degetele pe clape și făcu să se audă o înșiruire discordantă de note. Mama ei cânta la pian. Bunicii și părinții săi își doriseră ca ea să-nvețe să cânte la vioară și luase câțiva ani lecții de la domnul Krupin, un profesor rus costisitor. Însă acesta îi spuse clar familiei că fata are prea puține

aptitudini pentru muzică, așa că, în cele din urmă, i se îngăduise să renunțe la lecții. Moștenise amintirile Adelinei, dar cu siguranță nu și talentul ei.

Niciunul dintre ceasurile din casă nu arăta corect ora și nici măcar nu ticăia – Tommy evident uitase să le întoarcă –, dar se părea că plecase de o oră sau chiar două.

Când Natalya îl văzu pe Tommy întorcându-se, strada din fața casei era pe deplin scăldată în soare. Auzi ușa din față deschizându-se și se grăbi să se retragă în culise, împingând-o pe Adelina în lumină când pe scară se apropiară pași grei.

— În oraș e haos, spuse Tommy intrând în salon.

— Serios?

Adelina aruncă o privire pe fereastră, către strada care încă mai părea aproape pustie.

— Am luat legătura cu cineva din patrulele altei secții de poliție. Grupurile de oameni pe care le-am văzut azi-noapte și în zori s-au adunat pe un teren gol de lângă Central Park. De acolo au pornit spre sud, pe la opt dimineața. Sunt cel puțin zece mii.

— Zece… zece mii?

Tommy încuviință din cap.

— Au silit toate fabricile, turnătoriile și atelierele să se închidă și au luat muncitorii cu forța, amenințându-i. Au tăiat firele de telegraf și au smuls șinele de tren, ca să întrerupă comunicațiile și deplasările în oraș. Răstoarnă omnibuzele.

— Dumnezeule, șopti Adelina.

— Asta nu e revoltă, zise Tommy. E rebeliune. Grosul mulțimii atacă biroul comandantului poliției militare, unde se fac recrutările. Dar nu mă aștept să se mulțumească prea mult timp doar cu asta.

— Ce-ar trebui să facem?

— E periculos să ieșim și să umblăm pe străzi. Deocamdată rămânem aici.

— Au nevoie de tine?

— Rămân cu tine. O să am grijă să scapi cu bine din asta.

— Sunt sigură că n-o să mi se întâmple nimic, tu…

— Rămân cu tine, repetă el cu o hotărâre de fier. Până când mă conving că ești în siguranță.

Adelina dădu din cap, înțelegând că nu-l putea face să se răzgândească. Tommy se postă lângă ferestre și, în ciuda încercărilor ei de a-l atrage într-o conversație, păru hotărât să evite orice l-ar fi putut împiedica să stea de veghe. Adelina se duse în bibliotecă și se întoarse cu o carte de poezii, din care citi în tăcere.

Trecu o oră și ziua deveni mai fierbinte. Deschiseseră o fereastră, dar se vedea clar că nicio adiere nu mișca ramurile copacilor.

După încă o oră, Tommy își îndreptă spatele.

— O parte a mulțimii vine încoace. De pe Third Avenue.

— Ce face?

— Jefuiește.

Adelina se apropie în grabă de fereastră și se uită afară. Pe stradă, la câteva clădiri distanță de ei, înainta un val de oameni, oprindu-se la fiecare casă pentru a azvârli cu cărămizi și pietre de pavaj. Mai multe femei și copii fuseseră scoși din casele lor și siliți să-i privească pe jefuitorii care le furau agoniseala, aruncând pe ferestre în stradă mobilă, tablouri și vase.

— Unde e poliția? întrebă Adelina.

— Oprește grupuri mai mari decât ăsta, răspunse el.

— Vor ajunge aici curând. Cred că ar trebui să plecăm. Dar mai întâi trebuie să scapi de uniformă. Dacă te văd îmbrăcat cu ea, uită de jaf.

Bărbatul încuviință fără tragere de inimă și se duse în camera lui să se schimbe în timp ce Adelina rămase în dreptul ferestrei. Gloata ajunsese la numai trei case distanță. O

femeie în vârstă îngenunche în stradă plângând, iar un bărbat cu păr alb și rar stătea în picioare, lângă ea, cu o mână apăsată pe cap, acolo unde fusese lovit și sângera ușor. Adelina observă cu surprindere că mulțimea era alcătuită mai ales din femei în rochii și fuste murdare, cu părul neîngrijit răvășit și lipit de fețele asudate.

— Sunt gata, spuse Tommy din ușa salonașului.

Adelina se întoarse spre el. Purta pantaloni din stofă de lână ecosez, susținuți de bretele, și o cămașă albă, cu guler, cu mânecile rulate până foarte sus. Găsi că acea versiune a lui Tommy arăta mai bine decât polițistul.

— Așa e în ordine, încuviință ea.

— Putem ieși prin spate.

Coborâră în goană în holul de la intrare și tocmai se întorseseră spre bucătărie când o piatră de pavaj imensă sparse fereastra de lângă ușă, trimițând pe podea o ploaie de cioburi scânteietoare.

— Repede! strigă Tommy.

Adelina se năpusti în bucătărie, dar nu văzu nicio ușă care să dea în spatele casei.

— E jos, în pivniță, spuse tânărul din spatele ei.

Femeia văzu într-un colț o scară metalică în spirală și se repezi să se afunde în întuneric, la fiecare pas cu câte un zăngănit ce reverbera în urma ei. Ajunse jos și, cu ochii încă neobișnuiți cu lumina, nu știu încotro s-o ia.

— Pe aici, spuse Tommy strecurându-se pe lângă ea. Cred că sunt deja în casă, așa că nu trebuie să facem zgomot.

Înaintă în întuneric și Adelina îl auzi străduindu-se să descuie o ușă. Pe urmă o felie de lumină se lăți, făcându-l vizibil pe fundalul peluzei din spatele casei. Se îndreptă spre el și ieșiră împreună, lăsând casa de piatră roșiatică în mâinile jefuitorilor.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

De la Hole-in-the-Wall, Eliza se îndreptă spre vest, către Astor House. Irlandeza aceea, Gallus Mag, îi spusese că Retevei îi luase tatăl cu el. Eliza nu știa ce ar fi putut să vrea omul acela de la tatăl ei. Dar singurul mod în care îl putea găsi pe Abraham era să dea de urma lui Retevei, iar în mesajul citit de ea în biblioteca domnului Tweed scria că Retevei trebuie să-și îndeplinească misiunea la Astor House. Mai trăsese și concluzia că scrisoarea a cărei predare voise ea s-o împiedice ajunsese la destinatar.

Plecă de pe Pearl către Park Row pe Frankfort, sperând că strada pe al cărei colț se afla Tammany Hall era mai puțin periculoasă. Vânzoleala din oraș îi confirmă avertizarea domnului Tweed. Răzvrătiții se pregăteau și se adunau, mulți dintre ei fiind membri ai bandelor din mahalale și de pe docuri.

Un grup o văzu trecând și toate privirile o fixară cu ură nedisimulată și dezgust.

— Unde te duci? o întrebă cineva, înaintând spre ea și aproape tăindu-i calea.

— Mă duc unde m-a trimis domnul Tweed. Sunt servitoarea lui.

Speră că spunând asta îl descuraja pe individ.

Bărbatul se opri, însă nu se retrase.

— Așa să fie?

— Așa e, răspunse Eliza, cu bărbia sus, trecând pe lângă el.

— Și dacă minți? auzi în urma ei.

Eliza se răsuci pe călcâie și se uită drept în ochii celui care întrebase.

— Ești dispus să riști?

Îi văzu mărul proeminent al lui Adam tresăltând.

— S-ar părea că nu, zise tânăra și își continuă drumul cu tot calmul de care se simțea în stare, deși ar fi vrut s-o rupă la fugă.

Apoi merse mai ales prin întunericul de pe marginile străzilor sau amestecându-se în câte un grup de trecători care nu păreau periculoși. Se pricepuse întotdeauna să se-ascundă, de aceea, în copilărie, tatăl ei îi spunea, cu afecțiune, „hoțoaica Tiptil".

După ce ajunse pe Park Row și traversă calea ferată ca să intre în parcul din jurul Primăriei, descoperi că îi e chiar mai ușor să se-ascundă printre copaci. Furișându-se, înaintă către sud-vest și se îndreptă spre Fântâna Croton din colțul parcului, unde rămase ascunsă în întuneric, studiind Hotelul Astor House, aflat pe partea opusă a Broadwayului.

Nu după multă vreme, întrezări o siluetă printre pietrele de mormânt din curtea Capelei St. Paul. Și, la scurt timp, văzu o a doua, ieșind pe o fereastră de la etajul patru, de pe fațada dinspre sud a hotelului. Silueta din curtea bisericuței trase în cealaltă cu ceva, cu prea puțin zgomot ca să fie vorba de o pușcă; silueta de la fereastră dispăru.

Pe urmă, omul din curtea capelei păru să zboare în susul copacului și apoi peste gard, în stradă. Cât ai clipi, se cățără pe zidul hotelului de parcă i-ar fi aruncat cineva o scară pe fereastră. Eliza nu mai văzuse niciodată o astfel de acrobație.

Se ghemui, trăgându-se și mai mult în întuneric, și așteptă să vadă ce urma să se întâmple. Trecură câteva minute până când a doua siluetă ieși pe fereastră și se urcă pe acoperișul hotelului, urmată de omul din curtea bisericii. După alte câteva minute, unul dintre bărbați căzu de pe acoperiș, însă cu întreruperi, fiindcă părea să se agațe din când în când de zid, încetinindu-și căderea. Eliza se gândi c-o să-și frângă gâtul, dar, după ce se izbi cu putere de caldarâm, el se săltă cu trudă în picioare.

Pe urmă traversă Broadwayul clătinându-se și intră pe Ann Street. La scurt timp după aceea, omul din curtea bisericuței coborî pe zidul lateral al hotelului cu aceeași ușurință cu care urcase și se îndreptă în direcția în care îi fugise prada. La un moment dat, se opri și scoase din haină un ochean ciudat, cu care cercetă străzile.

Eliza ar fi vrut să se poată ghemui și mai mult, dar el nu se uită deloc în direcția ei. Când păru să privească spre Ann Street, lăsă ocheanul deoparte și luă pușca pe care-o ținea agățată de umăr, o încărcă și trase cu un pocnet surd. Apoi se îndepărtă cu pași mari și dispăru pe strada către care țintise.

Tânăra era sigură că unul dintre cei doi e Retevei, dar nu știa care. În scrisoarea domnului Tweed apărea și un bărbat pe nume Varius. Din câte văzuse ea, cei doi păreau la fel de periculoși și de capabili de lucruri incredibile, precum cățăratul pe ziduri și supraviețuirea după căderi pentru alții letale.

Când bărbatul din curtea capelei ieși de pe Ann Street, Eliza avu de ales. Ar fi putut să-l urmărească și să-ncerce să discute cu el, presupunând că e Retevei, dar la fel de posibil era ca bărbatul de pe Ann Street să fie el, poate în clipa aceea pe moarte sau deja mort.

Înainte de a reuși să ia o hotărâre, bărbatul din curtea bisericii se urcă pe zidul celei mai apropiate clădiri, ajunse

pe acoperiș și dispăru, așa că nu mai avea nicio șansă să-l urmărească. Doar cealaltă opțiune mai era valabilă, așa că ieși din parc și porni grăbită pe Broadway, îndreptându-se spre Ann Street.

Nu-l văzu imediat. Merse de două ori în susul și în josul străzii înainte de a-l zări căzut în întuneric, pe o alee. La o primă privire, crezu că e mort și, într-un colț al propriei sale minți, Grace îl recunoscu pe strămoșul lui Owen. Însă panica îi dispăru repede, imediat ce ajunse lângă el și îi văzu pieptul ridicându-se și coborând. Era doar inconștient, otrăvit într-un fel sau altul.

Fata încercă să-l trezească pălmuindu-l, dar nu reuși. Grace se hotărî să-și asume riscul desincronizării și o exilă pe Eliza într-un colț al minții. Pe urmă șopti:

— Monroe?

Nimic.

Se întrebă dacă o putea auzi.

— Monroe? întrebă ceva mai tare.

Da, auzi apoi în ureche răspunsul lui. *Sunt aici. Scuze, sunt pur și simplu foarte ocupat urmărind pe toată lumea.*

— Owen e OK?

Se simte perfect, acum e doar în suspensie.

— Atunci eu ce fac?

Ce face și el. Aștepți. Atât timp cât așteaptă Eliza, oricum.

— Dar Owen nu e Retevei, nu-i așa?

Nu, nu este. Dar Eliza nu știe asta.

— David ce face?

Și el e bine.

— Unde e?

Te caută pe tine. Cred că s-ar putea să se îndrepte chiar spre Hole-in-the-Wall. Dar Eliza nu știe nici asta. Dacă pleci de-acolo…

— Știu, îl întrerupse Grace. O să mă desincronizez.

Exact. Așa că rămâi unde ești și dă-ți toată silința s-o lași pe Eliza să conducă spectacolul. Suntem aproape de țintă. Partea din Eden e acum la Javier. Nu mai trebuie decât să ne lăsăm duși de valul ăsta până la capăt.

— OK, răspunse Grace, deși îi era foarte greu să lase pe altcineva să conducă, chiar și dacă era vorba de persoana ale cărei amintiri le trăia.

Își impuse totuși s-o lase pe Eliza să revină la suprafață și îi cedă accesul la întreaga sa minte.

Eliza se întrebă dacă să cheme un doctor, dar decise să n-o facă. Asta ar fi putut implica poliția sau alte autorități care ar fi împiedicat-o să-și găsească tatăl. Prin urmare, se așeză pe alee lângă bărbat și veghe asupra lui, asigurându-se că respiră și că nimeni nu-i poate descoperi.

Trecu astfel o oră, apoi încă una. Prima geană de lumină a zorilor se pogorî asupra străzii, cu promisiunea unei zile fierbinți.

Necunoscutul se mișcă.

— Hei, spuse Eliza. Hei, trezește-te.

Pleoapele străinului fluturară și el gemu.

— Mă auzi? întrebă Eliza.

Bărbatul deschise ochii, ceva cam prea larg, și fata își dădu seama că nu-și putea focaliza bine privirea. Părea un bețiv care se trezește după o noapte grea.

— Cine… cine ești? o întrebă.

— Eliza, răspunse ea. Te rog, spune-mi că ești Retevei.

El clătină din cap.

— Nu… Dar mi-ar plăcea să-l ucid.

Prin urmare, Retevei fusese celălalt, cel pe care ea oricum nu l-ar fi putut urmări pe acoperișuri. Dar asta însemna și că știa cine era cel de lângă ea.

— Ești Varius, spuse.

Uimirea luă locul dezorientării din privirea lui.

— Da. Tu cine spuneai că ești?

— Eliza. Retevei l-a dus pe tatăl meu undeva.

— Unde e Retevei? întrebă Varius.

Ochii Elizei se îndreptară spre acoperișuri.

— A plecat demult. S-a suit pe ziduri. La fel ca tine.

— Vezi multe, domnișoară Eliza. Varius își frecă țeasta. De ce-ar fi vrut Retevei să-ți ia tatăl?

— Nu știu, răspunse ea, încă neavând încredere în omul acela. De ce-a vrut să tragă în tine?

El ezită.

— Să spunem că… suntem dușmani vechi, foarte vechi.

Nici Retevei, nici celălalt bărbat nu păreau foarte bătrâni.

— Știi cum să-l găsești?

— O să-ncerc, răspunse Varius. Între timp, ce-ar fi să-mi spui de unde-mi știi numele?

Eliza încă nu voia, sau nu era pregătită să aibă încredere în el, așa că nu-i răspunse.

Varius închise ochii.

— Uite ce e, domnișoară Eliza. Amândoi vrem același lucru. Dar Retevei e un individ foarte periculos…

— Tu nu ești?

— Sunt și eu. E adevărat. Dar, dacă mă ajuți, jur că te-ajut și eu și că n-o să-ți fac niciun rău. Tu ai fi putut să-mi faci mie cât am fost inconștient, dar asta nu s-a-ntâmplat.

— Numai fiindcă n-am știut cine ești.

— Dar acum știi. Cum mi-ai aflat numele?

Eliza își mări ochii, analizându-l. Își aduse aminte de conținutul scrisorii, de ceea ce sugera. Domnul Tweed și Retevei aveau de gând să distrugă orașul și națiunea, iar bărbatul care zăcea acolo era dușmanul lor, ceea ce l-ar fi putut face prietenul ei. Dar, dincolo de asta, vederea ei, aceeași vedere care îi permisese să citească biletul, o ajută să-i citească intențiile. Știu, fără dubiu, că nu-i dorește răul și că o să-și țină cuvântul.

— L-am citit, spuse. Așa l-am aflat.

— Unde l-ai citit?

— Într-o scrisoare semnată de domnul Tweed.

— Tweed? întrebă Varius înviorându-se brusc. „Boss" Tweed?

— Da. Sunt servitoare în casa lui. L-a trimis pe tatăl meu să-i ducă un mesaj lui Retevei, apoi Retevei l-a luat undeva pe tata.

— Ai citit mesajul?

— Într-un fel, da. Am văzut urmele lăsate pe foaia de dedesubt.

— Vederea ta e remarcabilă.

Tânăra îl măsură ostentativ cu privirea.

— Ai de gând să mai zaci mult acolo?

— M-aș ridica, dar nu pot fără ajutor. Toxina încă nu-mi lasă picioarele să se miște.

— Atunci dă-mi voie să te-ajut.

Eliza se apropie, astfel încât Varius să-și poată sprijini un braț pe umerii ei, în jurul gâtului. Se ridică mulțumită eforturilor lor comune, dar nu era nicidecum sigur pe picioare.

— Ce altceva mai scria în mesaj? întrebă bărbatul.

— În primul rând, că ești un Asasin. Că te duci la hotel după ceva important și că revoltele de azi vor înclina balanța războiului.

— Să sperăm că nu.

Varius se sprijini de Eliza și, șchiopătând și târșâindu-și picioarele, ieșiră împreună de pe alee în Ann Street și în lumina unui soare fierbinte. Se îndreptară către Broadway.

— În mesaj mai scria și altceva?

— Că Retevei trebuie să te oprească sau să te omoare și s-aducă obiectul pe care-l ai asupra ta acasă la domnul Tweed, în seara asta.

— În seara asta. Varius dădu din cap. Înseamnă că mai există speranță.

— Speranță pentru ce?

— Să salvăm țara.

Ajunseră pe Broadway, se întoarseră spre nord și văzură gloata.

— Oh, nu, spuse Eliza.

— A început, zise Varius.

Două cvartale mai încolo, către Park Row, în mica piață din fața clădirii ziarului *New York Tribune* unduia o mare de agitatori. Erau sute, poate chiar mii, blocau străzile și calea ferată. Ziarul era de partea lui Lincoln, avea vederi abolиționiste, ceea ce îl făcea o țintă pentru mulțimea înfuriată de recrutări și de eliberarea celor de culoare. Un bărbat cu haina într-o nuanță deschisă și cu pălărie de panama stătea în fața tuturor, într-o căruță, agitându-și pumnii în aer și strigând ceva, dar, din locul în care se afla, Eliza nu putea să-l audă.

— Nu trebuie să fii văzută, spuse Varius, care încă nu reușea să se țină pe picioare fără ajutor. Negrii nu vor fi în siguranță astăzi.

— Unde-ar trebui să mergem?

— Într-un loc în care să mă pot odihni. Nu sunt de folos pentru niciunul dintre noi până nu-mi recapăt controlul picioarelor.

În apropiere, pe colțul dintre Ann Street și Park Row, era un restaurant numit Windust, care tocmai se deschidea. Eliza îl ajută pe Varius să intre, iar ospătarul-șef, cu toate că părea oarecum uluit de apariția lor – o servitoare de culoare împreună cu un bărbat alb care șchiopăta –, le arătă o masă și le oferi meniuri. În momentul acela, erau singurii clienți. Eliza îl ajută pe Varius să se așeze pe un scaun înainte de a se așeza ea.

— Vă simțiți bine, domnule? întrebă ospătarul-șef.

— O să mă simt, răspunse Varius. După ce mă odihnesc puțin.

— Afară e agitație, nu glumă, zise ospătarul.

Varius dădu din cap.

— Protestează împotriva înrolărilor, nu-i așa?

— Printre altele.

— Democrații cu siguranță nu se dau în vânt după *Tribune*, spuse ospătarul. Domnul Greeley, editorul ziarului, mănâncă aici foarte des. Sper că e în siguranță, la adăpost de protestatari.

— Dacă e inteligent, probabil a plecat deja din oraș, zise Varius.

Pe urmă alese din meniu cafea și ouă Benedict și insistă să i se aducă o porție și Elizei. Fata nu știa sigur ce are de făcut în situația în care se găsea. Tatăl îi fusese dus undeva de un om în stare să se cațere pe ziduri abrupte, iar ea tocmai ajutase un bărbat care recunoștea că e Asasin să se țină pe picioare și s-ajungă într-un restaurant, unde erau pe punctul să ia micul dejun împreună.

Mâncarea sosi și, odată ce o gustă, Eliza își dădu seama că e moartă de foame și începu să mănânce cu poftă. Îl simțea pe Varius uitându-se la ea și mâncându-și porția pe îndelete și încercă să nu se simtă stângace din cauza asta.

— Mai vorbește-mi despre vederea ta, o îndemnă Varius.

— Nu știu ce altceva să spun. Eliza își lăsă furculița jos și se șterse la gură cu șervetul. Uneori văd ceva și știu că e important. Alteori văd un om, ca tine, și pot spune dacă intențiile lui sunt bune sau rele. Uneori, cum s-a întâmplat cu mesajul, pot vedea urmele lăsate de obiecte, ca și cum ar fi luminoase.

— Tatăl tău are vederea asta?

— Nu. Dar mi s-a spus că mama o avea.

— Îmi pare rău. Câți ani aveai când a murit mama ta?

— Opt.

— Ea te-a învățat să vezi așa?

— Nu, răspunse Eliza, cu spațiul dintre sprâncene încrețindu-i-se. De ce te interesează atât de mult?

Bărbatul nu răspunse, în schimb luă o înghițitură din mâncare, apoi sorbi din cafea.

— Dacă la asta nu-mi răspunzi, atunci spune-mi ce-a luat Retevei de la tine.

Eliza nu uitase că Varius scosese din Astor House ceva de o mare valoare.

— E complicat, începu Varius. Poate...

Ușa restaurantului se deschise și intră un bărbat în vârstă. Purta un pardesiu lung, alb spălăcit, ca un pastor de la țară, o pălărie cu boruri moi, cizme de fermier și ochelari.

— Domnule Greeley! exclamă ospătarul. Sunteți bine, domnule?

— Atât de bine cât e de așteptat, răspunse nou-venitul.

Așadar, era editorul ziarului *Tribune*. Eliza nu putea să nu-i admire curajul de a se afla acolo.

— Afară e o gloată numeroasă, știai? adăugă domnul Greeley. Sunt convins că le-ar plăcea să mă spânzure de-un copac, în parc. Dar, dacă nu pot lua micul dejun când mi-e foame, viața mea nu valorează nimic pentru mine.

— Trebuie s-aveți grijă de dumneavoastră, domnule Greeley, spuse ospătarul. Fiți prudent.

— Prudent? Fără s-aștepte să fie invitat, domnul Greeley se îndreptă cu pași apăsați spre o masă și se așeză ca și cum și-ar fi respectat un obicei. Acum nu e momentul potrivit pentru prudență. Soarta națiunii e în balanță. O să las prudența în mâinile democraților pacifiști și ale rebelilor. Aș fi candidat eu însumi la președinție dacă aș fi crezut că e necesar.

Păru să observe pentru prima oară prezența Elizei și a lui Varius și dădu din cap către ei.

Varius îi răspunse cu același gest, apoi se întoarse spre Eliza.

— Picioarele mele și-au revenit. Aș prefera să nu fii aici când vine gloata să-l caute pe el.

Eliza se declară de acord și el plăti mâncarea. Pe urmă se strecurară în stradă. Părând să-și fi revenit pe deplin, Varius o conduse de cealaltă parte a Broadwayului, apoi pe Vesey Street, între hotel și Capela St. Paul. După numai câțiva pași, căldura izbi pielea Elizei, umedă și necruțătoare. Când ajunseră pe Church Street, se îndreptară către nord.

— Unde e casa lui „Boss" Tweed? întrebă Varius.

— Pe Thirty-Sixth Street. Între Fifth Avenue și Sixth Avenue.

— Într-un oraș în plină revoltă, e o distanță considerabilă. Varius se uită la Eliza cu ochi mijiți, ca și cum ar fi cântărit o idee. Am putea merge pe sus, spuse.

— Pe sus? Sper că nu vrei să spui c-ar trebui să ne cățărăm pe ziduri!

— Ba da, exact asta vreau să spun. Varius zâmbi. Crede-mă, e un talent pe care-l ai în sânge.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Abraham ieși din Hole-in-the-Wall neștiind nici ce să facă, nici încotro să meargă. Era extenuat, corpul lui ajunsese în punctul în care știa că poate ceda oricând, fără avertisment. Își forțase oasele până în pragul unei fracturi, apoi umblase toată noaptea fără să doarmă și știa că durerea îl așteaptă la distanță de un cvartal sau cel mult două, iar pe Eliza n-ar fi ajutat-o cu nimic dacă pica lat pe stradă.

Acum te afli într-un gol destul de mare, spuse Monroe. *Simularea o să fie extrapolată o bună bucată de timp, pe baza datelor istorice. S-ar putea să nu mai pară la fel de... reală.*

— Și ce-ar trebui să fac? întrebă David.

Ai grijă să fii în siguranță și pregătit s-ajungi la timp la următoarea intersectare. O să te-ntâlnești cu Sean și cu Natalya mâine după-amiază.

— Unde aș putea fi în siguranță?

Poate știe Abraham. Ascultă-l.

David știa că lui Abraham i-ar fi fost imposibil să ajungă înapoi, acasă la domnul Tweed, dacă nu se odihnea mai întâi, dar, chiar și odihnit fiind, n-avea nicio certitudine. Străzile erau tăcute, părăsite de bandele care se duseseră să protesteze în nordul orașului. Nu putea ști ce fel de pericole sau tulburări se aflau între el și Eliza, dar imaginea

băiatului acela, care-și trecuse degetul peste gât, era o avertizare ce-i înghețase sângele în vene.

Sperând că Eliza o ascultase pe Gallus Mag și se întorsese în casa domnului Tweed, Abraham o luă pe Dover Street și, la un cvartal distanță, găsi Casa Marinarilor de Culoare. Nu mai fusese niciodată acolo, dar auzise de locul acela și spera că-i poate oferi adăpost.

Era o clădire mare, de cărămidă, cu cinci etaje și cu o firmă modestă la intrare. Abraham bătu la ușă, însă la acea oră se văzu nevoit să insiste de câteva ori înainte de a-l auzi cineva.

Când ușa se deschise în sfârșit, un negru îndesat, de înălțime medie și vârstă mijlocie, desculț, în pantaloni peste care cămașa îi atârna liberă, apăru în cadrul ei, privind strada cu mai multă atenție decât pe Abraham.

— Da? Te pot ajuta cu ceva?

— Mă întrebam dacă pot găsi adăpost aici, zise bătrânul.

— Oh. Firește. Bărbatul își frecă fața și se trase deoparte, făcându-i loc. Desigur, intră, te rog. Oricine vine cu pace e primit cu dragă inimă.

Abraham intră într-un hol flancat de două camere. Un coridor larg se adâncea în clădire, vizibil în parte datorită luminii care cădea în josul unei scări.

Gazda închise ușa în spatele lor și o încuie.

— Pot întreba cum te numești?

— Abraham.

Dintr-una dintre camerele care dădeau în hol ieși, în cămașă de noapte, o indiancă, cam de aceeași vârstă cu bărbatul care deschise ușa.

— Bine-ai venit, Abraham, spuse ea.

— Eu sunt William Powell, se prezentă bărbatul. Ea e soția mea; ne ocupăm împreună de casa asta.

— Vă sunt recunoscător pentru ospitalitate, domnule Powell, răspunse Abraham. Îmi cer scuze fiindcă v-am deranjat la ora asta. Am nevoie doar de un loc sigur, unde să mă pot odihni. Am umblat pe străzi aproape toată noaptea.

— Desigur, zise domnul Powell. Sunt paturi la etaj.

El și soția lui îl conduseră pe Abraham către scara pe care o zărise și apoi în susul ei, pe lângă o fereastră ce dădea spre stradă.

— Cum e afară? se interesă domnul Powell.

— De rău augur, răspunse Abraham. Toți răzvrătiții se îndreaptă spre nord, cine știe ce-or fi pus la cale.

— Mâine va fi o zi sumbră, zise domnul Powell. O zi de a cărei sosire am fost avertizat.

— Ce faceți de fapt aici? întrebă Abraham.

— Le oferim marinarilor negri aflați pe țărm un cămin care respectă regulile moralei, îl lămuri doamna Powell. Un loc unde sunt feriți de capcanele și de tentațiile care îi asaltează. Nu îngăduim alcoolul și le oferim oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, o bibliotecă și mijloace de a deveni mai buni. Când e nevoie, le găsim și o muncă cinstită.

Ajunseră în capul scărilor și Abraham văzu că se aflau pe un coridor lung, cu multe dormitoare libere, toate cu ușile larg deschise.

— Găzduim și adunări ale aboliționiștilor, adăugă domnul Powell. Sunt membru fondator al Societății Antisclavie. Împreună cu Albro Lyons, de pe Vandewater Street, am adăpostit și am ajutat să evadeze mulți sclavi.

— Înfăptuiți lucrarea Domnului, zise Abraham. Eu am venit prin Staten Island.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse doamna Powell.

— Acolo sunt oameni buni, remarcă domnul Powell.

— Așa e. Abraham aruncă o privire într-o cameră din apropiere, unde văzu un pat simplu și o Biblie pe masă. S-ar părea că acum n-aveți aici pe nimeni.

Doamna Powell dădu din cap.

— Aproape toți oamenii noștri au plecat ieri, imediat ce am fost avertizați de începerea protestelor. Unii dintre ei s-au urcat pe feribotul care merge spre Brooklyn, însă câțiva s-au îndreptat spre New Jersey.

— Și voi ați rămas aici?

— Asta e casa mea, răspunse domnul Powell. Nu mă las izgonit.

Abraham îi admiră curajul.

— Camera asta e curată și te așteaptă. Doamna Powell arătă cu mâna către una dintre ușile deschise. Te rog, odihnește-te. Ești bine-venit, poți sta la noi până trece pericolul.

— N-o să profit prea mult de ospitalitatea voastră. Trebuie să-mi găsesc fiica. Am plănuit să plecăm în seara asta împreună, către Hoboken.

— Atunci odihnește-te cât îți poți permite, spuse domnul Powell.

Cei doi erau oameni buni. Poate chiar prea buni. Poate la asta se referise Monroe când spusese că simularea n-o să pară pe de-a-ntregul reală.

Îl lăsară singur în cameră, dar bătrânul nu închise ușa și se întinse în pat peste cuvertură, ba chiar și fără să-și scoată pantofii. Deși subțire și veche, salteaua îl primi cu toată grija și tandrețea de care era în stare, iar trupul lui îi mulțumi. Durerea de genunchi se domoli, ca și cea de spate, și el suspină și închise ochii.

Simularea se înnegri, imaginile apărând și dispărând ca atunci când ții în mână o lanternă într-o cameră întunecată și vezi numai ceea ce intră în conul ei de lumină la un moment dat. Străzile orașului, luna deasupra unei mlaștini,

Gallus Mag râzând cu Joe Sfrijitu'. Era aproape ca și cum s-ar fi desincronizat.

— Ce se-ntâmplă? întrebă David cu glas tare. Monroe?

Abraham visează, veni răspunsul. *N-ai de ce să-ți faci griji.*

— Visează? Dar e atât de întuneric!

Animusul îi extrapolează visele ca să umple golul. Stai liniștit și relaxează-te.

Lui David îi venea greu să se relaxeze. Eliza se afla în oraș, ceea ce însemna că și Grace era tot acolo. Pentru ea era de fapt îngrijorat. Ea era cea care se asigura întotdeauna că lui nu i se întâmplă nimic rău, cea care nu-l făcuse niciodată să simtă că îi e dator pentru asta.

Dar simularea le influențase relația. Trăind grijile pe care și le făcea Abraham pentru Eliza, David simțea, din motive noi, o neliniște cumplită în legătură cu sora lui. Nu mai aștepta protecția ei. Se străduia s-o protejeze el pe ea.

— Când mă întâlnesc cu Grace? întrebă.

Te intersectezi cu ea după ce te întâlnești cu Sean și cu Natalya.

— Ce fel de intersectare?

Urmă o scurtă pauză.

Nu știu sigur, răspunse Monroe, dar lui David i se păru că-i ascunde ceva.

Starea de vis se prelungi o vreme, dar, în cele din urmă, Abraham se trezi și, în timp ce se dădea jos din pat, David se pregăti să-i asculte mintea. Pe bătrân îl dureau genunchii și spatele, totuși era mai degrabă o amintire a suferinței, nu o neplăcere din prezent. Se uită la ceas și descoperi că dormise toată dimineața; era deja trecut de ora 13.00.

Pe coridor auzi voci și, urmărindu-le, ajunse în bibliotecă. Acolo o găsi pe doamna Powell citindu-le celor trei copii, două fete și un băiat. Băiatul avea probabil vreo doisprezece ani. Una dintre fete părea de vârsta Elizei, iar cealaltă, mult mai mică, stătea în poala mamei sale, cu picioarele diforme.

Doamna Powell își ridică privirea spre Abraham, care se oprise în prag.

— Te rog, intră.

— Nu vreau să deranjez, spuse el.

— Prostii, intră, așază-te. Te-ai odihnit bine?

— Da. Unde e domnul Powell?

— Deși eu n-aș fi vrut, a ieșit să vadă ce se-ntâmplă.

— Nu v-a deranjat nimeni?

— Absolut nimeni, răspunse ea, cu veselie în glas, privindu-și copiii.

— Nu e nevoie să te prefaci, mamă, spuse fata mai mare.

Abraham își drese glasul.

— Vă mulțumesc încă o dată pentru ospitalitatea voastră. Cred că acum o să mă-ndrept spre casă.

— Oh, te rog, Abraham, spuse doamna Powell. Așteaptă măcar până se-ntoarce William. Ca să aflăm ce se-ntâmplă în oraș.

Abraham se gândi la sugestia ei și ajunse la concluzia că e probabil cel mai înțelept lucru. Dacă domnul Powell îi oferea informații despre agitatori și acțiunile lor, își putea alege cel mai sigur drum către casă.

— Bine, spuse și se așeză pe un fotoliu.

Biblioteca marinarilor nu semăna cu a domnului Tweed. N-aveai de ales dintre atât de multe cărți și volumele păreau să fi fost deschise mult mai des. Dar locul avea ceva care te făcea să-i simți sinceritatea și deplinătatea, în vreme ce biblioteca domnului Tweed, în ciuda numeroaselor sale rafturi, părea pustie. Încăperea aceea era folosită pentru a-și îndeplini menirea. Abraham simțea conversațiile instructive care vibraseră în aer, de parcă le-ar fi absorbit rafturile de lemn uzate și podeaua.

Doamna Powell reîncepu să citească o poveste de Hans Christian Andersen, despre o prințesă care, pare-se, putea

să simtă un bob de mazăre prin mai multe saltele și perne. Cei doi copii mai mici chicoteau ascultând-o, pe când fata mai mare dădea ocol camerei, uitându-se pe ferestre.

— Aș vrea să fi fost Billy aici, spuse ea oftând.

— Cine e Billy? întrebă Abraham.

— Fiul nostru mai mare, răspunse doamna Powell. Lucrează pentru armată, tocmai a fost numit chirurg-șef. A vrut să contribuie la eforturile de război.

— Probabil ești mândră de el, zise Abraham.

— Sunt. Deși aș fi vrut să primească la fel de mulți bani și tot atât respect ca un chirurg alb.

— *Eu* aș vrea să fi fost *aici*, repetă fiica mai mare.

Sub ei, la parter, se deschise o ușă și, câteva clipe mai târziu, se auziră pași pe scări. Pe urmă domnul Powell intră în încăpere cu gura deschisă, părând gata să spună ceva, dar și-o închise imediat ce-și văzu copiii.

— Mercy, pot vorbi cu tine între patru ochi?

— Bineînțeles, răspunse soția lui. Mary, vrei s-o iei pe Sarah?

Fata mai mare veni să-și ia în brațe sora invalidă, iar doamna Powell se ridică din fotoliu.

— Abraham, zise domnul Powell, pot vorbi și cu tine?

— Desigur.

Abraham sperase măcar atâta lucru.

Ieșiră toți trei și se îndreptară spre capătul opus al coridorului, de unde nu puteau fi auziți de copii.

— Afară e cumplit, începu domnul Powell. Douăzeci de familii de negri de pe străzile Baxter și Leonard au fost izgonite din casele lor în flăcări. Răzvrătiții au distrus restaurantul lui Crook și pe cel al lui Duff. Acum incendiază Arsenalul de Stat de pe Twenty-First. Au atacat clădirea ziarului *Tribune*. Sunt în tot orașul, jefuiesc prăvălii și case și le dau foc, iar toți negrii întâlniți încasează o bătaie soră

cu moartea. Poliția nu-i poate opri. Patrulele sunt depășite numeric, fiecare om ar trebui să lupte cu câteva sute, iar dacă undeva reușesc să respingă gloata, fie se-ntoarce înapoi mai puternică, fie pur și simplu se duce-n altă parte.

— Cerul să ne aibă în pază, spuse doamna Powell.

— Clădirea ziarului *Tribune* nu e departe de-aici, zise Abraham.

Domnul Powell dădu din cap.

— Am dat jos firma clădirii noastre, dar suntem destul de cunoscuți chiar și fără ea. Mă tem c-ar fi foarte periculos să te-aventurezi acum afară.

Abraham nu putea să nu fie de aceeași părere, dar asta îl umplea de disperare. Spera, mai presus de orice, că Eliza se află în siguranță între zidurile casei domnului Tweed, însă nu putea fi sigur. Dacă ar fi știut unde era, ar fi fost mulțumit să rămână și el unde se găsea.

— Dar fiica mea…

— Sunt convinsă că vrea să fii în siguranță, îl întrerupse doamna Powell. Așa cum și tu vrei același lucru pentru ea.

Asta avea sens pentru rațiunea lui Abraham, dar nu și pentru bătrâna lui inimă.

— Poți rămâne cu noi, zise domnul Powell. Până când se termină toată povestea asta urâtă.

— Dar cine-i poate pune capăt? întrebă soția lui.

— În momentul ăsta, răspunse el, numai armata ar putea reinstaura ordinea. Nu e o revoltă, e rebeliune, și mă tem că orașul va fi pierdut.

Se întoarseră în bibliotecă și doamna Powell reîncepu să citească, dar, după cum îi suna vocea, părea absentă.

La scurt timp după ora două, Mary, cea mai mare dintre fiice, care stătea tot lângă geam, își strigă tatăl.

— Vin!

Abraham se grăbi să se ducă la fereastră, alături de domnul Powell, și văzu că fata avea dreptate. Un grup mare,

poate de douăzeci sau chiar treizeci de oameni, se apropia scandând și agitându-și armele rudimentare. Părea să se îndrepte chiar spre Casa Marinarilor.

— Grăbiți-vă, spuse domnul Powell cu voce calmă, dar insistentă. Vreau să mergeți pe acoperiș și să treceți apoi pe cel al vecinilor. Încercați să nu fiți văzuți. O luă pe Sarah, fiica sa mai mică, din brațele mamei. Acum să mergem, dar fără zgomot.

Abraham urmă familia pe scările care duceau la al treilea etaj, apoi la al patrulea și la al cincilea, până ce ajunseră la o scară mai îngustă, către podul de pe care puteai ieși pe acoperiș printr-o ușă joasă. Abraham văzu o punte de lemn, ușor de îndepărtat, care, fără a fi vizibilă din stradă, făcea legătura între Casa Marinarilor și clădirea de alături. Era clar că domnul Powell se pregătise pentru așa ceva. Își trecu pe rând membrii familiei pe punte până când ajunseră toți de cealaltă parte, apoi i-o dădu pe Sarah soției sale și îl invită pe Abraham să traverseze.

— Trage și puntea, îi ceru bătrânului domnul Powell, de pe celălalt acoperiș.

Zgomotele făcute de rebeli ajungeau până la ei, pline de vorbe veninoase și de amenințări pe care Abraham nu le mai auzise de când plecase de pe plantație, cuvinte care-l făcură să tremure fără să vrea.

— Nu vii cu noi? îl întrebă pe domnul Powell.

— N-o să mă las izgonit din casa mea. Acum, când familia mea e în siguranță, o să-nfrunt gloata asta dacă va îndrăzni să intre.

Doamna Powell își înălță vocea într-un șuierat.

— William, te rog…

— Mercy, spuse el, n-o să mă supun Regelui Gloată. N-o să cedez în fața urii sale. Nu pot. Nu stă în firea mea.

Abraham descoperi din nou că-l admiră.

— Vrei să rămân cu tine? îl întrebă, dispus s-o facă, dar îngrozit și știind că, într-o confruntare fizică, el era aproape inutil.

— Nu-i cer nimănui să rămână cu mine, răspunse domnul Powell. Acum fii te rog bun și trage puntea.

Abraham se uită în jos, la pasarela de lemn, apoi se aplecă și o prinse cu ambele mâini. Băiatul familiei Powell veni să-l ajute și împreună traseră puntea pe acoperișul pe care se aflau. Abraham se uită din nou la domnul Powell, care stătea în picioare, hotărât.

— Îți mulțumesc, fiule, spuse el. Vă iubesc pe toți. Stați acolo și nu faceți zgomot. O să fiți în siguranță.

— Te iubesc, William, zise doamna Powell, iar copiii ei își exprimară același sentiment, ca niște ecouri.

Domnul Powell se întoarse cu spatele și dispăru pe ușa podului.

Familia se așeză pe rând, să aștepte și să spere. Mary avea lacrimi în ochi, la fel și doamna Powell. Băiatul stătea stoic, însă Sarah se ghemui în brațele mamei sale de parcă ele ar fi fost orașul ei. Atâta vreme cât putea rămâne acolo, în lume era pace, chiar dacă, jur-împrejur, New Yorkul ardea.

Mirosul de fum umplea aerul și, când se uită spre nord, Abraham văzu o procesiune de coloane întunecate înălțându-se spre cer, unele în apropiere și altele în depărtare, unele groase și alte subțiri, însă toate amenințătoare.

Zbieretele și chiotele mulțimii se întețiră, dar cel puțin deocamdată gloata rămase în stradă, nu pătrunse în casă. Poate agitatorii se temeau de marinarii duri care i-ar fi întâmpinat dacă dădeau buzna pe ușă. Timpul continuă să se scurgă fără să-ncerce nimeni să intre și cerul se înnoră, însă asta nu spulberă căldura, ci doar împiedică soarele să-l ardă pe Abraham pe umeri.

— Poate vor pleca pur și simplu, spuse Mary.

— Să ne rugăm, răspunse doamna Powell. Chiar acum, împreună. Haideți, copii, luați-vă de mâini.

Copiii se adunară în jurul ei și, când femeia își începu rugăciunea, Abraham își plecă fruntea. Cu ochii închiși, și-o imagină pe Eliza prinsă în cursă în casa domnului Tweed, cu gloata afară și cu iadul dezlănțuit în camerele din spatele ei. Îl striga, dar el n-o auzea din cauza flăcărilor. Nu putea decât să-i vadă groaza de pe chip și gura deschisă într-un țipăt mut.

OK, David, zise Monroe. *E timpul să mergi la următoarea intersectare.*

David se îndepărtă de grup.

— Nu puteai să-mi spui asta *înainte* de-a mă urca aici?

Scuze. Dar trebuie să te grăbești.

David știa că Abraham o să se simtă vinovat fiindcă îi abandona pe acoperiș pe doamna Powell și pe copiii ei. Când își încheiară rugăciunea, se întoarse, vrând să-i spună că pleacă, dar descoperi că femeia îl privea zâmbind, de parcă ar fi știut deja.

— Du-te, îi spuse. Du-te la fiica ta.

— Dar…

— Totul va fi bine. Ne-am rugat și sunt sigură că Dumnezeu ne-a auzit. O să ne apere, fiindcă aici înfăptuim lucrarea Lui.

Abraham își dorea să aibă credința ei, dar, după viața pe care o dusese, avea prea multe întrebări pentru Dumnezeu și ar fi fost nevoie de o discuție îndelungată. Însă își păstră îndoielile pentru sine și își luă rămas-bun de la doamna Powell și de la copiii ei.

— Să treci pe la noi când se vor sfârși toate astea, îl invită ea. Înțelepciunea bărbaților cumsecade le poate fi întotdeauna de ajutor marinarilor noștri.

— O să vin să vă văd, promise Abraham.

Găsi un copac în spatele clădirii și coborî în stradă, cu mușchii deja obosiți înainte de a atinge pământul. Se afla pe o alee care dădea în Water Street. O porni pe strada aceea către nord, îndepărtându-se de gloata adunată lângă Casa Marinarilor de pe Dover.

Ești pe drumul bun, spuse Monroe. *Continuă să mergi spre nord.*

— Acolo o să mă-ntâlnesc cu Sean și cu Natalya?

Monroe răspunse tot după o pauză.

Exact.

— Vin, Eliza, șopti Abraham pentru sine.

— Vin, Grace, zise David.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Tommy o conduse pe Adelina spre vest, sărind peste garduri și traversând peluzele din spate ale vecinilor. Pe drum se întâlniră cu alți oameni, probabil tot fugiți din casele lor pe ușile din dos. Tommy citea în ochii lor că nu știau ce să facă, unde să se ducă. Gloata părea să se afle pretutindeni în același timp.

— Mergeți la secția de poliție, le șopti tuturor celor pe lângă care trecură. Acolo o să fiți în siguranță.

El și Adelina ajunseră în cele din urmă pe o alee care dădea în Fourth Avenue. Intrară pe Twenty-Sixth și apoi se îndreptară spre Madison Square, evitând întâlnirea cu alte grupuri răzvrătite.

— Simți mirosul? întrebă Adelina. E fum.

Tommy se răsuci în loc, inspectând cerul de deasupra clădirilor din jur, și observă un nor de fum către sud-est.

— Cred că e Arsenalul Statului, spuse. Dumnezeule, i-au dat foc.

— Arsenalul? Asta-nseamnă că gloata are acum pușți?

— Mă rog cerului să nu fie așa.

În condițiile date, Tommy n-avea idee cum ar fi putut poliția înăbuși revolta. În oraș se aflau probabil o mie cinci sute de polițiști disponibili, dacă se prezentau toți la secțiile lor, însă în momentul acela de serviciu erau mult mai

puțini. Împotriva unei gloate de zece mii de oameni, al căror număr era în creștere. Dacă agitatorii se echipau cu arme de foc, ar fi fost imposibil de înfrânt.

Traversară Madison Square și intrară în parc, trecând pe lângă banca pe care stătuseră de vorbă în timpul nopții.

— Oh! exclamă Tommy. Fir-aș să fiu de prost!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Adelina.

— Aurul tău. Am uitat aurul tău în casa fratelui meu.

— Ei, la drept vorbind, aurul rămas acolo e al tău, nu al meu. Și, oricât aș detesta gândul că o să umple buzunarele hoților și ale brutelor, nu cred că merită să ne-ntoarcem după el.

Tommy nu se gândise să se-ntoarcă după aur, dar asta nu-l împiedică să-și tragă o palmă peste cap.

— Încetează, spuse Adelina. În lumea asta sunt lucruri mult mai importante decât aurul. Aș prefera să-ți petreci timpul întrebându-te ce-o să facem acum. Mai crezi că hotelul meu nu e un loc sigur?

Tommy se uită peste umăr. Grosul mulțimii se îndrepta către sud pe bulevardele largi, dar grupuri mici se desprinseseră și se răspândiseră pe străzile laterale. Instinctul îi spuse că aveau să devasteze totul, de la East River la fluviul Hudson, fiecare cvartal, fiecare stradă. În cele din urmă, aveau s-ajungă la hotel.

— Nu cred că e sigur, spuse.

— Atunci unde ar trebui să mergem? La o secție de poliție?

— Gloata aia ar putea pătrunde cu ușurință într-o secție de poliție dacă s-ar hotărî s-o facă. Dar trebuia să le spun ceva oamenilor.

— Atunci unde?

— Regimentul Șaptezeci și Unu de Infanterie își are arsenalul la intersecția dintre Thirty-Fifth și Seventh Avenue.

Mulțimea îi poate învinge pe polițiști, dar nu cred că se va împotrivi soldaților.

— Parcă spuneai că armata nu e în oraș.

— Arsenalul trebuie să aibă o garnizoană. E singurul loc destul de sigur din New York la care mă pot gândi.

O altă opțiune ar fi fost s-o scoată pe Adelina afară din oraș, presupunând că revolta nu se întinsese și în localitățile din jur.

— Ai prieteni sau rude în Brooklyn? Sau în New Jersey?

— Am o mătușă în Hoboken, răspunse femeia.

— E bine, încuviință tânărul. Dacă va fi nevoie, feribotul de pe Christopher Street te poate duce acolo.

Tommy știa că la intersecția dintre Broadway și Twenty-Ninth Street e un sediu al poliției militare; ca să treacă pe acolo, o conduse pe Adelina spre vest, pe Twenty-Sixth Street, urmând să se îndrepte spre nord abia după ce intrau pe Seventh Avenue. Aveau de mers aproape zece cvartale, ceea ce n-ar fi însemnat mult în împrejurări obișnuite. Dar nu lăsaseră în urmă decât trei când de după un colț apăru o bandă de răzvrătiți. Tommy o trase în grabă pe Adelina pe o alee din apropiere, apoi în spatele unei căruțe stricate, cu osia din spate lipsă. Pentru a nu fi identificat drept polițist, nu mai luase cu el bastonul din lemn de salcâm, așa că nu era echipat pentru o încăierare.

— Îți mulțumesc, șopti Adelina după ce grupul se îndepărtă.

Tommy se uită la ea.

— Pentru ce?

— Pentru toate astea. Fiindcă ai grijă de mine. De fapt, nu mă cunoști. Nici măcar nu știi dacă merit atâta grijă.

— Meriți, răspunse el. Toată lumea merită.

— Ești un om bun, Tommy Greyling, zise ea oftând. S-ar putea să fii cel mai bun pe care l-am întâlnit vreodată.

— Adelina…

Ea îl amuți cu un sărut prelung pe obraz, iar bărbatul își simți pielea înfierbântându-se acolo unde îl binecuvântase răsuflarea ei și unde buzele ei îl onoraseră. Se bâlbâi.

— Asta nu e… Tu nu…

— Sst. Să mergem.

Ieșiră de pe alee și-și continuară drumul în susul străzii. Tommy era încă ametit de cele abia întâmplate, cu toate că știa că Adelina nu e genul de femeie care să pună mare preț pe un astfel de gest. Probabil sărutase mulți bărbați pe obraz, așa că, deși pentru el faptul era neobișnuit, pentru ea probabil că nu însemna mare lucru.

Învolburarea din mintea lui Tommy îl derută și pe Sean. Știa că Adelina era cea care îl sărutase, dar mai știa și că Natalya trăise acea experiență și se întreba ce ar fi putut însemna în afara simulării.

Însă continuară să înainteze. Dâre de fum marcau locurile unor incendii îndepărtate, căci agitatorii păreau hotărâți să distrugă. Pe drum, Tommy și Adelina reușiră să se ferească de multe alte grupuri, ascunzându-se și așteptând, și ajunseră la arsenal după ora 13. Era o clădire ca o fortăreață, cu trei etaje de piatră albă, turnuri octogonale la trei dintre colțuri, cu un turn masiv, cu clopot, la al patrulea. În fața intrării stăteau soldați cu puști încărcate și baionete.

Apariția uniformelor în fața ochilor amenință să-l tragă pe Tommy înapoi pe câmpul de luptă încă dezlănțuită în ascunzișurile îndepărtate ale memoriei sale. Mâinile începură să-i transpire, respirația i se acceleră și pașii i se încetiniră.

— Ce e? îl întrebă Adelina.

— Nimic, murmură el, dar fumul din aer păru dintr-odată să arate sau să miroasă ca praful de pușcă și își simți picioarele zvâcnind.

— Tommy, spuse Adelina luându-l de braț. Tommy, ce s-a-ntâmplat?

El îi simți atingerea mâinii, dar nu părea de-ajuns ca să-l tragă înapoi, iar vocea ei era acoperită de ecourile focurilor de armă și de nechezatul cailor.

— Tommy, uită-te la mine, spuse Adelina zgâlțâindu-l.

Se uită în jos și o privi în ochi. Femeia întinse mâna și i-o puse pe obraz, pe același pe care-l sărutase mai devreme, și un tremur undui pe spatele tânărului, amuțind vuietul bătăliei și domolindu-i durerea rănii.

— Iată-te, spuse ea. Ai pălit atât de tare…

— Îmi pare rău. Eu…

— Nu te scuza. N-ai de ce să te rușinezi. Te simți bine?

— Cred că da.

— Bun. Adelina îi luă mâna și i-o strânse. Apoi arătă cu capul către arsenal. Planul nostru a rămas același?

— Da, răspunse Tommy.

Nu mai avusese o astfel de criză de multă vreme, iar acum îl luase prin surprindere. Dar de data asta era pregătit.

Se îndreptară către intrarea principală a arsenalului, însă, înainte de a ajunge acolo, le ieși în întâmpinare un soldat bătrân, cu bărbie proeminentă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă. Ai venit ca voluntar, tinere?

— Voluntar? întrebă Adelina.

— S-a dat un anunț, răspunse soldatul. Toți veteranii buni de luptă trebuie să se prezinte aici. Am adunat o forță impresionantă.

— Nu pentru asta am venit, zise Tommy. Mă-ntreb dacă o puteți primi în arsenal pe această femeie, ca să fie în siguranță până trece pericolul.

— O clipă, tu nu vii cu mine? se miră Adelina.

— Aștept până ce mă conving că aici ești în siguranță.

Bătrânul se uită la camarazii săi, care ridicară din umeri.

— Nu știu ce să spun, n-am primit ordine în privința civililor.

— Atunci înseamnă că nu există nicio interdicție, zise Tommy.

— Nu, nimic explicit. Soldatul își îngustă ochii și-și supse o falcă. Pe aici, spuse, apoi îi însoți dincolo de ușa de la intrarea principală.

Pătrunseră într-un antreu nemobilat și cavernos, de unde bătrânul veteran îi conduse într-o anticameră cu bănci, unde îi invită să se așeze și s-aștepte.

— O să aflu amănunte.

— Vă rămân îndatorată, domnule ofițer, spuse Adelina zâmbind grațios.

Omul își înclină capul spre umăr.

— Mulțumesc, domnișoară, dar n-am fost niciodată ofițer.

Și se îndepărtă zâmbind.

— Știam că nu e ofițer, șopti Adelina după plecarea lui și îi făcu lui Tommy cu ochiul.

Așteptară mai bine de o oră.

Soldații intrau și treceau prin încăpere, însoțiți de voluntari care răspunseseră chemării și veniseră să se înroleze. Pentru Tommy deveni clar că adunaseră o forță modestă, alcătuită din veterani care luaseră parte la lupte. Bine înarmați, ar fi fost totuși un inamic redutabil pentru rebeli, dar nu păreau deloc grăbiți să iasă și să-i înfrunte.

Când se întoarse în sfârșit, bătrânul soldat clătină din cap.

— Mă tem că trebuie să vă cer să plecați, spuse. Ni s-a ordonat să trimitem civilii la secțiile Poliției Metropolitane.

— Dar secțiile nu sunt sigure. Tommy se străduia să vorbească rezonabil și calm, deși ordinul duhnea a idioțenie

birocratică. În cele mai multe nu găseşti decât o mână de poliţişti. Vor fi copleşiţi.

— Îmi pare rău, răspunse soldatul. Din ordinul generalului Sanford, acum în arsenal nu e admisă prezenţa niciunui civil.

Oricât de absurdă ar fi fost situaţia, Tommy ştia că n-avea rost să insiste, aşa că se ridică, iar Adelina făcu acelaşi lucru. Îl urmară pe bătrân şi ieşiră în stradă, unde orizontul era mai întunecat decât în momentul în care intraseră în clădire. Tommy se întoarse spre soldat.

— Uită-te acolo. Îi arătă fumul care se înălţa, gros, în depărtare. Cu oamenii pe care i-aţi înrolat, de ce nu ieşiţi să potoliţi mulţimea?

Bătrânul îşi îndreptă spatele gârbovit.

— Aşteptăm ordinele generalului Sanford.

— Asta nu vă înfurie? întrebă Tommy întărâtându-l. *Eu* m-aş înfuria dacă n-aş fi lăsat să acţionez.

Bătrânul îşi înghiţi cuvintele şi rămase tăcut.

Tommy clătină din cap şi o trase pe Adelina la câţiva metri depărtare, pe Seventh Avenue.

— Asta duhneşte a politică, spuse.

— Ce vrei să zici? întrebă Adelina.

— Sanford e democrat şi îi e subordonat guvernatorului Seymour, democrat şi el.

— Şi ce dacă?

— E foarte probabil ca democraţii să considere că revolta asta le e folositoare împotriva lui Lincoln şi a războiului. Dacă pot împiedica înrolările, au mai multe şanse să-l silească pe Lincoln să încheie pacea.

— Vrei să zici că ei doresc să continue revolta?

— Vreau să spun că Sanford a mai înăbuşit până acum revolte în New York, aşa că de ce n-ar reprima-o şi pe asta?

N-are motiv să-și țină soldații deoparte. Totuși, el și voluntarii lui nu fac nimic.

Dar acum, când erau din nou pe stradă, Tommy trebuia s-o ducă pe Adelina într-un loc sigur.

— Trebuie să mergem la feribotul de pe Christopher Street, adăugă el. O să te ducă la Hoboken.

— Bine, încuviință ea. Dar simt că încă vrei să mă lași singură.

— Am o datorie față de orașul ăsta. Odată ce-o să te știu în siguranță, vreau să le declar război acestor agitatori. Și nu-mi propun nici să-i arestez, nici să-i iau prizonieri.

Adelina nu avu nicio replică și își continuară drumul către sud pe același traseu pe care merseseră mai devreme spre nord, străduindu-se să nu fie văzuți sau măcar să nu atragă în niciun fel atenția. Când se apropiară de Thirtieth Street, zăriră în fața lor jefuitori și case în flăcări, așa că ocoliră locul mergând pe distanță de un cvartal spre est, către una dintre cele mai groase coloane de fum. Intrară pe Sixth Avenue și, când ajunseră la Twenty-Ninth Street, văzură fumul înălțându-se din ruinele carbonizate sau încă arzând mocnit ale sediului poliției militare. Din fericire, odată ce-și terminase treaba, gloata părăsise locul, așa că ei doi se îndreptară spre clădirea distrusă.

Fumul arse ochii lui Tommy, iar în aer pluteau fărâme de cenușă. Adelina tuși și-și acoperi gura cu mâneca în timp ce trecură pe lângă clădire, acum doar o ruină înnegrită, cu bucăți de lemn și fier, de cărămizi și pietre de caldarâm împrăștiate în jur.

Ajunseră pe Broadway și se îndreptară spre sud, către Hotelul Fifth Avenue. Tommy nu știa ce vor găsi acolo, dar își făcuse planul să revină pe Sixth Avenue când avea să simtă că o pot face în siguranță și să-și continue drumul către Christopher Street.

— Tommy, uite, spuse Adelina.

El întrezări prin fum, chiar în fața lor, un grup de patru bătăuși care loveau cu sălbăticie un om căzut la pământ, după toate aparențele un bătrân de culoare.

— Stai deoparte, șopti.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea.

— Să sparg niște capete, răspunse el.

Se furișă către ruinele sediului poliției militare și înșfăcă o rangă și o țeavă de fier, câte o armă pentru fiecare mână. Apoi se întoarse tot pe furiș și se apropie de cele patru brute făcând cât mai puțin zgomot cu putință.

— Negru împuțit! strigă unul dintre cei patru, lovind cu piciorul în stomacul victimei. O să omor toți blestemații de negri din orașul ăsta!

— Trage-i un picior să-i sară ochii! strigă altul.

Când crezu că ajunse suficient de aproape cât să nu-i alerteze, Tommy se năpusti asupra lor cu toată viteza. Brutele își ridicară privirile spre el, dar prea târziu. Tommy se avântă punându-și toată greutatea în spatele bucăților de fier din mâinile sale și trecu printre ei în goană. Ranga îl nimeri pe unul în maxilar. Țeava îl pocni pe altul în țeastă. Inerția îl duse pe Tommy la trei-patru metri distanță înainte de a se opri și de a se întoarce către cei doi adversari rămași.

Stăteau amândoi locului, șocați, holbându-se la prietenii lor căzuți, care nu le mai erau acum de niciun ajutor, dar se pregătiră să se apere înainte de a ajunge Tommy la ei. Unul scoase un cuțit, iar celălalt luă o bucată de cărămidă.

Tommy îl atacă mai întâi pe cel cu cărămida, dezarmându-l, și se răsuci imediat către celălalt. Dar cuțitul i se înfipse în coastă înainte de a-și încheia mișcarea. Durerea răbufni, arzătoare, însă el și-o înăbuși și o ignoră, își propti ranga în ceafa potrivnicului său și-l împinse înainte în vreme ce-l pocnea cu țeava peste față.

Cărămida îl lovi în umăr, azvârlindu-l cu un pas înainte. Dar huliganul își irosise singura aruncare și îi ratase capul, așa că Tommy se întoarse spre el cu ușurință și, cu o succesiune de lovituri, îi rupse brațul și umărul.

Odată doborâte la pământ cele patru brute, Tommy își aruncă armele, care căzură zăngănind, și își examină în grabă rana de cuțit. Sângera abundent, dar nu atât de mult încât să-i pună viața în pericol. Lama îi străpunsese mușchiul din talie, dar nu-i perforase cavitatea abdominală.

Victima gemea pe caldarâm și Tommy îngenunche să vadă ce pățise. Bietul om era conștient, dar aproape zdrobit. Avea maxilarul rupt, la fel și oasele obrajilor și o orbită, o ureche sângera. Tommy era sigur că are mai multe coaste rupte și probabil organe interne vătămate.

— Trăiește? întrebă Adelina alergând spre ei.

— Cu greu, răspunse Tommy.

Bătrânul șopti ceva, dar nu reuși să-l audă. Se aplecă mai mult către el.

— Ce anume, prietene?

— Tweed, repetă omul gâfâind. Lucrez… pentru Tweed.

— Tweed? întrebă Tommy. William Tweed?

Omul dădu din cap aproape imperceptibil.

— Thirty-Sixth Street, spuse. Fifth și Sixth.

— Fifth Avenue și Sixth Avenue? întrebă Adelina.

— Așa cred, răspunse Tommy. Cred că e o adresă.

— Ar trebui să-l ducem acolo.

— Trebuie s-ajungă la spital. Cât mai repede.

— Nu, clătină din cap Adelina. Cred c-ar trebui să-i dăm ascultare. Cred că știe ce-i trebuie.

Tommy se uită din nou la bătrân și se gândi că Adelina are probabil dreptate. Cu rănile acelea și la vârsta lui, avea puține șanse să-i supraviețuiască nopții, indiferent ce-ar fi putut face pentru el doctorii de la spital.

— Bine, spuse, apoi i se adresă din nou rănitului. Cum te cheamă, prietene?

— Abraham, șopti bărbatul.

— Abraham, o să te ridic în capul oaselor. Tommy își trecu mâinile pe sub axilele bătrânului. Probabil c-o să te doară. Ești pregătit?

Abraham dădu iarăși din cap.

Tommy îl săltă cu toată delicatețea de care era în stare, iar Abraham scânci încontinuu până ce ajunse cu spatele drept.

— Ține-l așa, îi ceru Tommy Adelinei.

Femeia îngenunche, îl cuprinse pe Abraham cu brațele și îl ținu nemișcat, în timp ce Tommy se întoarse cu spinarea spre el.

— Acum, Adelina, ridică-i încet brațele, pe rând, și pune-i-le pe umerii mei.

Unul dintre brațele bătrânului care gemea în spatele lui îi trecu peste cap și pe lângă o ureche. Își ridică mâna să-l prindă ca să nu alunece și observă că încheieturile degetelor lui Abraham erau învinețite și sângerau. Se luptase.

Bătrânul gemu din nou și Adelina îi puse brațul liber pe celălalt umăr al lui Tommy. El îl prinse și pe acesta, apoi trase ușor de ambele mâini până ce ajunse să le țină de coate și putu să le îndoaie în jurul gâtului.

— Nu te teme că mă sufoci, spuse. Ține-te strâns. Pe urmă clătină din cap și îi vorbi Adelinei. Hristoase, dacă are coastele rupte, acum o să-l doară.

Dar, când se săltă, ridicându-se în picioare cu Abraham atârnându-i în spate, simți o durere ascuțită în rana de cuțit, ca și cum ar fi fost înjunghiat iarăși. Scoase un mormăit și tresări, iar Adelina observă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă. Ai… Dumnezeule, ești rănit!

— O să-mi treacă, spuse el printre dinții scrâșniți.

Trebuia totuși să-l care pe bătrân în spate pe o distanță de șapte cvartale.

— Dar sângerezi!

— O să-mi treacă, repetă Tommy. Crede-mă. Sunt obișnuit cu rănile.

Se îndoi foarte mult din talie, sperând să preia efortul brațelor lui Abraham și să-i ușureze durerea. Pe urmă se puse în mișcare, din nou pe Broadway, până la Sixth Avenue, apoi spre nord, luptându-se cu fiecare pas. Știa că e puternic, dar mai știa și că are niște limite. Două încăierări în două zile consecutive, o noapte fără somn și o rană de cuțit.

Avea să afle cât de curând care-i erau limitele.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Cocoțat pe turla Bisericii Fifth Avenue, Retevei privea orașul arzând. După ce-l înfrânsese pe Asasin, venise cu relicva furată acolo, în așteptarea apusului soarelui, când trebuia să i-o predea Marelui Maestru. Retevei plănuise să se implice pe deplin în freamătul zilei, dar, după ce-și dobândise trofeul, nu îndrăznea să-și asume nici cel mai mic risc de a-l pierde.

Din punctul lui de observare avantajos, aflat la șaizeci de metri deasupra solului, fusese martor când gloata desfășurase deasupra orașului o tapiserie roșie, țesută din foc, sânge și frică.

În tot acel timp, Javier se simțise complet neajutorat. Își dorea să oprească totul, dar nu îndrăznea să părăsească turla bisericii, fiindcă își aducea aminte de avertismentele lui Monroe în privința desincronizării. Motivul pentru care intraseră în simulare era localizarea Părții din Eden și Javier nu voia să riște să strice totul tocmai acum, când Retevei se afla în posesia ei. Așa că, în schimb, se vedea nevoit să privească și să simtă cât de satisfăcut era strămoșul său de haosul și de distrugerile la a căror provocare contribuise.

În mare parte, strategia și execuția respectau planul. Ambele sedii ale poliției militare, cel de pe Broadway și cel de pe Third, fuseseră incendiate înainte de începerea

înrolărilor. La urma urmelor, acesta era pretextul protestului transformat în revoltă mai repede decât se așteptase Retevei.

Restul nu mergea conform planului. Încercarea de a lua în stăpânire Arsenalul de pe Second Avenue eșuase, poate fiindcă nu fusese el acolo ca să conducă atacul. În schimb, privise de la distanță cum ardea clădirea, cum erau distruse mii de pușți, carabine și alte arme, fiind conștient că focul fusese probabil provocat de rebeli fără minte, care-și anulaseră astfel singura șansă de obține cu adevărat o victorie. Fără arme de foc, mulțimea nu putea prelua controlul orașului, indiferent cât de mult timp ținea Sanford armata în afara conflictului.

Dar poate că gloata nu trebuia să ia orașul în stăpânire.

Retevei se uită la pumnalul din mâna lui. Dacă arma era ceea ce credea el că este, adică o relicvă a Precursorilor, atunci Marele Maestru nu mai avea nevoie de mulțime.

Totuși, agitatorii își făcuseră bine treaba. Când se apropie seara, flăcările și fumul se înălțau din toate părțile orașului. Asta nu-l deranja pe Retevei. Fusese ceva necesar. Orașul devenise prea greu de stăpânit, iar în joc se aflau lucruri de mai mare amploare decât războiul. Câteva vieți pierdute și câteva clădiri arse nu puteau fi puse în balanță cu pacea și prosperitatea națiunii.

Departe de câmpul de luptă, Javier nu știa ce să creadă despre certitudinea absolută a lui Retevei. Pătrunsese în mintea Templierului, așa că nu se putea împiedica să vadă, măcar în parte, situația prin prisma lui, deși, în același timp, deplângea ceea ce făcuseră Templierii.

Se înserase, ceea ce însemna că sosise timpul să-i ducă Marelui Maestru pumnalul. Îl înfășură, și-l puse în buzunarul hainei și se pregăti să coboare în stradă când observă un incendiu nou în nord. Crezuse că răzvrătiții se

îndreptaseră spre sud, așa că-și scoase ocheanul Herschel și-l folosi drept lunetă ca să vadă pârjolul.

Ardea orfelinatul copiilor de culoare. Gloata îi dăduse foc.

Retevei lăsă ocheanul jos, cu gura uscată, îngrețoșat. Credea în cauză și în Ordin și era gata să facă orice i se cerea, dar ideea uciderii copiilor îl puse pe gânduri, umplându-l de îndoieli și, în clipa aceea, Javier simți că mintea lui și a lui Retevei nu mai erau în conflict.

Coborî în goană din clopotniță, alunecând și căzând din bordură în bordură până ce ajunse pe caldarâm. După ce își croi cu greu drum spre nord pe o distanță de un cvartal și jumătate, Retevei urcă pe o clădire ca să scape de gloata îmbulzită pe străzi, apoi merse pe acoperișuri.

Orfelinatul nu fusese nicidecum o țintă. Lăsând deoparte obiecțiile lui personale, nici n-avea sens să fie. Marele Maestru spusese clar: revolta avea să-și atingă scopul doar dacă evolua ca o răscoală a populației și avea să eșueze dacă era apreciată drept diabolică și barbară. Jafurile erau de așteptat și de acceptat într-o anumită măsură, dar cu incendierea orfelinatului se mersese prea departe. Retevei trebuia să facă neapărat ceva, și asta cât mai repede.

Coborî din nou în stradă când ajunse la Apeductul Croton, dar numai ca să urce pe zidul lui și să alerge pe digul lat, de cărămidă, cu lacul artificial în stânga și cu straniile ruine ale Palatului de Cristal către vest.

Coloana de fum din fața lui se umflă, hrănită de festinul cu flăcări, și, când ajunse la orfelinat, clădirea era complet învăluită de vâlvătăi și distrusă. Vreo zece pompieri priveau neajutorați, împiedicați să-și facă datoria de gloata care înjura.

— Ardeți-le cuibul împuțit!

— Omorâți maimuțele!

Scena îl îngrozi pe Javier și îl înfurie pe Retevei. Amândoi sperară că toți copiii reușiseră să scape.

Jefuitorii se agitau pe stradă, cu brațele pline de așternuturi, mobilă și alte obiecte pe care reușiseră să le scoată înainte ca focul să ia totul în stăpânire. Retevei se îndreptă spre nord pe Fifth Avenue, făcându-și loc prin mulțime în căutarea copiilor, și intră pe Forty-Fourth Street exact când orfanii ieșeau de pe o alee, probabil după ce părăsiseră clădirea în flăcări pe o ușă din spate.

Pe măsură ce apăreau în stradă, Retevei număra vreo trei sute de copii; se îndreptau direct spre grosul mulțimii care îi aștepta. Înainte de a fi atacați, Retevei trebuia să creeze o diversiune, ceva care să atragă furia gloatei, și singurul lucru despre care știa că i-ar fi înnebunit pe agitatori mai mult decât negrii era un simpatizant alb.

— Dacă printre voi e un om cu inimă, strigă, să vină să-i ajute pe copiii ăștia amărâți!

Reacția apăru instant, exact cum se așteptase. Mulțimea îl înșfăcă, blestemându-l și numindu-l abolиționist și lincolnist, iar el se lăsă târât de acolo, ținându-și bine pușca, în timp ce personalul orfelinatului ducea copiii spre vest, departe de pericol.

Retevei suportă câteva lovituri dureroase de picior și de pumn, dar așteptă să se îndepărteze copiii destul de mult înainte de a se întoarce împotriva celor care-l capturaseră. Unii erau idioți și niciunul nu știa să se bată. Cu câțiva pumni în gât și câteva coate în rinichi, reuși să se strecoare printre ei și se urcă pe cea mai apropiată clădire. De acolo alergă pe lângă copii, veghind de sus asupra lor în timp ce-și continuau drumul spre vest, probabil către Secția de Poliție Douăzeci. Când un grup de cel puțin douăzeci de copii se trezi separat de grup, Retevei coborî din nou în stradă.

— Veniți cu mine, le spuse apropiindu-se cu brațele larg depărtate. Nu vă fac niciun rău. Haideți pe-aici.

Își ridicară privirile spre el, cu obrajii mânjiți de lacrimi și de funingine. O parte aveau cam zece sau unsprezece ani. Îi țineau de mână pe alții, mai mici, unii doar de trei-patru ani.

— Totul va fi bine, le spuse. O să vă apăr. Dar trebuie să ne grăbim.

Îi conduse pe Seventh Avenue, pe o distanță de două cvartale, printr-o mulțime care mârâia și îi privea cu ochi de pisică sălbatică. Strada era o cutie cu chibrituri, n-ar fi fost nevoie decât de o scânteie ca să moară toți copiii. Retevei văzu la o oarecare distanță, oprite lângă bordură, câteva omnibuze de pe linia care mergea pe Forty-Second Street. Majoritatea vizitiilor din oraș nu îndrăzniseră să plece în cursă în ziua aceea, temându-se pentru animalele și vehiculele lor, însă Retevei îl cunoștea pe unul dintre ei, un informator al Societății Tammany.

— Paddy McCaffrey! strigă el.

Omul își ridică privirea.

— Boss vrea să-i scape pe copiii ăștia! spuse Retevei conducându-i pe orfani către omnibuz.

— Serios? întrebă Paddy.

— Foarte serios, răspunse Retevei. Urcă-i în omnibuze și du-i la Secția de Poliție Douăzeci. Imediat.

Paddy se albi la față.

— Gloata mă jupoaie de viu dacă fac așa ceva!

— A, da? Retevei se apropie de el și-și învenină vocea, făcând-o amenințătoare. Iar eu te spintec chiar aici, în stradă, dacă n-o faci. Ai priceput? Acum grăbește-te.

Paddy se încruntă, dar încuviință dând din cap, și Retevei conduse copiii, urcându-i într-un omnibuz care se umplu, apoi în următorul, și tot așa, până când îi îmbarcă pe toți.

Mulțimea văzu când Paddy își îmboldi caii și omnibuzele se puseră în mișcare prin mijlocul ei. Unii începură să strige, agitându-și pumnii în aer.

— Lăsați-mă să trec! strigă Paddy.

— Haideți, băieți! Un bărbier rumen la față înaintă spre omnibuz agitând o secure. Să dăm un spectacol! Să distrugem omnibuzul și să sucim niște gâturi!

Retevei își desprinse de centură un cuțit subțire și îi tăie calea. Când bărbierul își ridică arma deasupra capului, gata să lovească, îi înfipse cuțitul în ficat cu o mișcare rapidă și securea căzu pe caldarâm. Totul trecu aproape neobservat de gloata din jur până când se prăbuși bărbierul, dar Retevei se trăsese deja deoparte, iar omnibuzele reușiră să se îndepărteze.

Violența acelei amintiri nu-l deranjă pe Javier, ceea ce-l puse pe gânduri. Începuse să devină tot mai apropiat de Retevei, care însoți vehiculele pe o distanță de mai multe cvartale, până se convinse că părăsesc zona în care revolta luase amploare, apoi se îndreptă spre casa Marelui Maestru. Rămase cu toate simțurile în alertă în timp ce mergea pe Broadway cu relicva asupra lui, ca și cum ar fi înaintat pipăind drumul cu vârful unei săbii.

Se îndoia că Asasinul ar mai fi putut să-l împiedice. Se dovedise că-l putea înfrânge cu ușurință, dar se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l omoare pur și simplu. Hotărârea de a-l lăsa să trăiască fusese strategică și, fără dubiu, plină de aroganță. Dorise ca Frăția să afle că în New York e un nou Vânător, un Cormac. Dar, atâta vreme cât avea o relicvă asupra lui, ar fi fost de preferat să nu riște.

Când ajunse pe Thirty-Sixth Street, o luă spre est. Soarele apunea abia vizibil prin perdeaua groasă de nori de culoarea cărbunelui. Căldura zilei încă nu se risipise, dar aerul nu mai era la fel de înăbușitor. Cerul amenința cu

ploaia, care ar fi ajutat orașul și poliția să stăvilească incendiile, reprezentând altă întorsătură nefavorabilă a planurilor atacatorilor.

Retevei zări casa din piatră roșiatică a Marelui Maestru și, de la o anume distanță, simți ceva. Iar când se apropie destul de mult ca să vadă ușa din față deschisă, după toate aparențele cu o lovitură de picior, se urcă imediat pe acoperișul unei case învecinate. De acolo descoperi o fereastră a podului casei Marelui Maestru și o folosi ca să se strecoare înăuntru.

În podul plin de umbre și de praf, aerul era sufocant. Retevei înaintă tiptil, cu capul aplecat, având grijă să nu-i scârțâie sub tălpi podeaua de lemn. Găsi ușa, o întredeschise și văzu coridorul pustiu, dar auzi voci venind de dedesubt. O femeie plângea.

Din câte știa el, Marele Maestru nu locuia acolo, păstra casa doar pentru întâlniri. Singurii oameni prezenți ar fi trebuit să fie servitorii și, pentru o clipă, Retevei se întrebă dacă nu cumva cineva din mulțime făcuse inimaginabilul, adică invadase proprietatea Marelui Maestru.

Se furișă către scară și se uită în jos prin spirala pătrată a balustradei. Vocile păreau să vină de la parter, așa că Retevei coborî două șiruri de trepte și rămase în întuneric, la primul etaj.

— Îmi pare atât de rău..., spunea o femeie în timp ce o alta plângea.

— A vrut să fie adus aici, spuse o voce de bărbat. A vrut să te vadă.

Retevei nu recunoscu niciunul dintre glasuri, dar nu păreau să fie ale unor răzvrătiți intrați să jefuiască.

Țipătul femeii care plângea sfâșie aerul în întreaga casă și-i îngheță lui Retevei inima în adâncul pieptului. Îl făcu chiar să se retragă cu o treaptă mai sus și îi distrase atenția

într-o asemenea măsură, încât observă cu întârziere o umbră în mișcare către el.

Se lăsă în jos exact în clipa în care cuțitul aruncat își înfipse lama în perete, chiar în locul unde fusese capul lui. Pe urmă Asasinul se năpusti. Cu o lovitură de umăr, îl trimise pe Retevei în josul treptelor, dar se prinse de balustradă și se azvârli peste ea, aterizând cu ușurință la parter, cu aproape patru metri mai jos.

Fără îndoială atrași de zgomot, în ușa bibliotecii apărură ceilalți trei: Eliza, servitoarea Marelui Maestru, o altă femeie într-o rochie superbă și un bărbat uriaș, cu ținuta unui polițist. Javier știa că erau Grace, Natalya și Sean.

Însă Retevei nu îi cunoștea. Nu știa nici unde se afla Marele Maestru, dar casa lui nu mai era un loc sigur, trebuia să pună relicva la adăpost altundeva.

Se avântă spre ușa deschisă și auzi în spatele lui zgomotul cuțitelor aruncate, care loveau podeaua. Unul îi străpunse brațul în partea de sus, lângă umăr, chiar în momentul în care ieși afară. Cu o grimasă de durere, își smulse cuțitul și-l lăsă să cadă, în timp ce alerga în josul străzii. Nu era sigur că, rănit fiind, se poate cățăra, dar încercă și, în ciuda durerii, ajunse pe acoperișurile luminate de focurile din apropiere și măturate de cenușa și de fumul ce pluteau în aer.

Nu așteptă să vadă dacă e sau nu urmărit. Cu brațul rănit și fără prea multe informații, nu era cazul să lupte. Se gândi că cele mai mari șanse să scape de Asasin și de aliații lui le avea amestecându-se în mulțimea de lângă orfelinatul care ardea, așa că alergă într-acolo.

Pe Thirty-Ninth Street reuși s-arunce o privire peste umăr și văzu umbra Asasinului zburând către el, câștigând teren și micșorând distanța. Era posibil să-l ajungă înainte de a se amesteca în mulțime.

Pe Fortieth, coborî în stradă și se repezi spre ruinele Palatului de Cristal, care fusese distrus de un incendiu cu aproape cinci ani în urmă. Acum, cu soarele coborât sub orizont și cu acoperământul de nori grei care adusese întunericul mai devreme, îi oferea lui Retevei o mulțime de locuri unde să se-ascundă.

Dădu buzna înăuntru și alergă, strecurându-se prin golurile scheletului metalic în descompunere, cu piele de sticlă atârnând ici-colo de oasele sale și reflectând spre el frânturi de imagini. Construcția strălucitoare avusese o înălțime de peste treizeci de metri și o parte din structură încă se înălța spre cer. Retevei trecu pe sub mai multe statui impunătoare de luptători greci și romani, de nimfe și de regine, care rămăseseră în clădirea distrusă, carbonizate și date uitării.

Odată ce se afundă destul de mult printre ruine, se întoarse să arunce o privire înapoi și cercetă împrejurimile timp de câteva secunde, căutând orice mișcare. Nu zări nici urmă de Asasin, dar asta nu însemna nimic.

Își alese o poziție bine protejată, în spatele unui morman de grinzi metalice deformate, și dădu pușca jos de pe umăr. N-avea suficient timp pentru grenadele fumigene, așa că scoase săgețile cu somnifer de care se folosise mai devreme, încărcă arma și rămase în așteptare, blestemându-se fiindcă-l lăsase pe Asasin în viață.

Acolo, zgomotele din orașul devastat erau cumva atenuate. Retevei închise ochii, concentrându-se din nou ca să nu scape niciun sunet care ar fi anunțat apropierea Asasinului. O fluturare din dreapta lui îl făcu să pună mâna pe pușcă, dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, își dădu seama că fusese un liliac.

Tocmai lăsa în jos țeava armei când auzi un foșnet ușor în spatele lui și nu avu timp să reacționeze înainte ca o mână

înmănușată să-l înșface de bărbie, smucindu-i capul pe spate, pentru ca imediat să simtă pe gât apăsarea lamei ascunse a Asasinului.

Însă armura lui mascată își făcu treaba, oferindu-i fracțiunea de secundă de care avea nevoie ca să devieze lovitura, după care urmă lupta corp la corp.

Retevei aruncă pușca, scoase instantaneu două cuțite și atacă disperat, încercând să reteze și să înjunghie la întâmplare, dar Asasinul se răsuci în loc și îi pară loviturile. Durerea din umărul lui Retevei răbufni și el înțelese că acest dezavantaj se poate dovedi letal într-o luptă corp la corp prelungită. Se îndepărtă rotindu-se și o rupse la fugă printre ruine, însă îl auzi pe Asasin alergând pe urmele lui.

Disimulă o căzătură și se ghemui, strângându-și degetele în jurul boxului. Asasinul îl ajunse repede și, odată ce-l văzu la mai puțin de un braț distanță, Retevei se răsuci și îi trase un upercut aproape fără să se ridice. Boxul îl nimeri în falcă și Retevei speră că îi spărsese dinții.

Lovitura îl azvârli pe Asasin înapoi, prin aer, dar Retevei nu așteptă să cadă, ci o rupse iarăși la fugă. Alergase deja în salturi pe o distanță de câțiva metri când un al doilea cuțit aruncat i se implântă cu putere în spate și se împletici, alunecând pe podeaua plină de resturi carbonizate și de sticlă.

Cuțitul era prea sus ca să-l poată scoate, cu lama înțepenită între coaste, și probabil că-i perforase partea superioară a plămânului, fiindcă durerea îi însoțea deja fiecare răsuflare. Nu mai putea nici să lupte, nici să fugă.

Întinse mâna către ultima armă care-i mai rămăsese. Nu știa ce putere avea relicva, până atunci nici măcar nu făcuse vreo încercare, lăsând asta în seama Marelui Maestru. Dar, în disperarea lui, o scoase din buzunar în timp ce Asasinul se apropia.

Simți pumnalul cald în mână. Îl strânse cu putere și se sili să se salte în picioare, țeapăn și strângând din ochi de durere.

— Măcar ai idee ce ții în mână? îl întrebă Asasinul.

— E o relicvă a Precursorilor. Mă crezi tâmpit?

— Cred că ești o unealtă fără minte. Dar probabil una utilă.

— Prefer să fiu o unealtă utilă a păcii decât un agent al haosului.

Asasinul își deschise larg brațele.

— Uită-te în jur! Ai impresia că ăsta nu e haos?

— Ăsta e focul purificator, răspunse Retevei încleștând mâna în care ținea pumnalul. E necesar să scăpăm orașul de cei care-i împiedică progresul. Tuși, iar sângele îi țâșni din gură. Revoltele vor înceta în câteva zile și, în final, vor înlătura tot ce ni se opune. Ordinul își va îndeplini în sfârșit pe de-a-ntregul scopul în privința acestei națiuni. Tu ești idiot, fiindcă opui rezistență. Pentru că nu înțelegi.

În timp ce vorbea, Retevei simți o vibrație, un soi de energie care radia din relicvă în susul brațului.

Asasinul se oprise locului. Părea derutat, ca și cum chiar i-ar fi ascultat cu atenție spusele. Oricare ar fi fost puterea pumnalului, părea să-și facă simțită influența.

Dar Javier știa ce se petrece. Mai experimentase o dată așa ceva, în amintirile lui Chimalpopoca. Asta făcea Partea din Eden.

Retevei profită de confuzia inamicului său și-și scoase unul dintre cuțite. Îi răsuci lama între degete și-l azvârli.

Cuțitul se implântă adânc în stomacul Asasinului, care îl privi încruntându-se, de parcă ar fi fost uluit, și Javier se întrebă cine se uita astfel, Owen, sau Asasinul? Pe urmă genunchii lui Varius se îndoiră și el căzu pe spate.

Retevei răsuflă ușurat, însă durerea din plămân îl făcu să regrete asta. Nu știa dacă lama înfiptă în spatele lui o să-i fie sau nu fatală, dar, înainte de a muri, trebuia să-i ducă relicva Marelui Maestru, într-un fel sau altul.

Era un Cormac și avea să slujească Ordinul până în ultima clipă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Eliza stătea pe cornișă, la o înălțime de șase etaje deasupra aleii, respirând cu o frenezie care-i făcea pieptul să tresalte, inima răsunându-i în urechi ca o locomotivă îndepărtată. Grace se retrăsese în cel mai îndepărtat colț al celei mai îndepărtate încăperi din palatul minții sale. Nu se împăcase niciodată bine cu înălțimile, iar amintirea aceea, fie ea o simulare sau nu, o îngrozea.

Varius stătea de cealaltă parte a aleii, după ce tocmai sărise peste spațiul dintre clădiri.

— Poți s-o faci, spuse el. Azi ai sărit deja peste goluri mai largi.

— Dar nu la o asemenea înălțime.

Celelalte sărituri îi reușiseră, însă niciodată nu se temuse că eșecul ar fi putut să-i aducă moartea.

— Eliza, ascultă-mă. Ți-e teamă și crezi că frica îți spune că nu poți sări. Dar e o minciună. Frica nu-ți spune nimic. Tu îți spui că nu poți, ca să scapi de spaimă.

— Și cum mă poate ajuta asta? întrebă ea, mulțumită că măcar nu bătea vântul, fiindcă altminteri nu s-ar fi apropiat de margine nici în ruptul capului.

— Îmbrățișează-ți frica, o sfătui Varius. Trage-o în brațele tale și dansează cu ea…

— Să dansez cu ea? Elizei îi venea greu să-și ia ochii de la golul dintre clădiri. Cum adică să dansez cu ea?

— Frica e o flacără rece. Te poate alimenta. Dacă ignori minciunile pe care ți le spui singură și o îmbrățișezi, o poți folosi ca să înfăptuiești lucruri despre care nu ți-ai fi imaginat vreodată că sunt posibile.

— Cum?

— Las-o să ardă prin tine. Străduiește-te s-o simți în fiecare parte a corpului, în fiecare mușchi, în fiecare tendon, în fiecare os. Extinde această conștientizare către lumea din jurul tău. Aceeași viziune care ți-a permis să citești mesajul acela îți va spune că poți face săritura asta.

Eliza închise ochii.

— Simte, spuse Varius. Și sari.

Tânăra făcu ce i se ceruse. Se concentră asupra focului de gheață care îi ardea în trup, din centrul pieptului către extremitățile brațelor și picioarelor. Simți energia și puterea pe care i le oferea și pe care nu le remarcase niciodată până atunci. Ignoră minciunile care-i spuneau că nu poate sări și, când deschise ochii și se uită la golul dintre clădiri, știu, cu o absolută certitudine, că putea s-o facă.

Și reuși, sărind cu ușurință peste abis.

— Ei, vezi? spuse Varius. Ai fost născută pentru așa ceva.

— Îmi tot spui asta. Ce-nseamnă, de fapt?

Bărbatul o privi intens.

— Te-am studiat de când ne-am întâlnit azi-dimineață. Te-am testat. Acum știu că te-ai născut să fii Asasină.

— O, serios? Eliza se abținu să izbucnească în râs. Apropo, ce-a vrut domnul Tweed să spună când te-a numit pe tine astfel? Omori oameni?

— Le aduc pacea.

Acum Eliza râse.

— Ce ți se pare amuzant?

— Nu vreau să fiu lipsită de respect, dar cum să spui că le aduci pacea?

— E adevărat. Scopurile mele sunt măreţe şi sanctificate.

— Sanctificate? De un soi de preot?

— De niciun preot, răspunse el. De liberul-arbitru al omenirii.

— Şi de unde ştii că eu m-am născut pentru aşa ceva?

— Datorită vederii tale. Se numeşte Vedere de Vultur şi e adesea moştenită. Eu am primit-o de la tatăl meu. Suntem o Frăţie şi avem un Crez după care trăim. Ne opunem tiraniei şi celor care vor să-i înrobească şi să-i oprime pe alţii.

— Şi sunteţi împotriva domnului Tweed?

— „Boss" Tweed e ceea ce numim Templier. Ordinul lui caută să impună pacea cu forţa şi cu preţul renunţării la liberul-arbitru. Cele două grupări ale noastre sunt în război şi aşa au fost de la începuturile istoriei. Ei se străduiesc acum să ia controlul acestei naţiuni.

— Şi crezi că eu sunt o Asasină? Cum eşti tu?

— Nu, cred doar că prin vene îţi curge sânge de Asasin. Ca să devii Asasină, va trebui să fii mai întâi antrenată şi apoi să le juri credinţă Frăţiei şi Crezului.

Varius părea să sugereze că acest lucru era cu putinţă pentru ea. Însă Eliza clătină din cap.

— Nu sunt decât o servitoare. Nu sunt…

— Frăţia nu ţine cont nici de ocupaţia ta, nici de poziţia ta în societate, nici de culoarea pielii tale. Sub Crez, toţi oamenii sunt egali. Dar putem lăsa discuţia asta pe altă dată. Acum ne presează alte probleme.

Eliza nu ştia ce să creadă despre tot ce îi spusese. Latura ei raţională respingea totul. Şi chiar dacă era adevărat, şi putea să-şi dea seama că Varius nu mintea, se gândea că ar fi fost greşit să vrea să ia parte la aşa ceva. Şi totuşi voia. Asasinul îi sugera o altă viaţă dincolo de cea de servitoare.

O viață în care să lupte pentru libertate. O viață care putea să schimbe ceva.

— Dar te descurci extraordinar de bine, adăugă Varius.

O strălucire caldă a bunei dispoziții și a mândriei înlocui flacăra rece a fricii.

— Mulțumesc, spuse fata.

— Și îți stă bine în pantaloni, zise Asasinul făcându-i cu ochiul.

Eliza șovăise înainte de a accepta să poarte haine bărbătești, dar nu era nicidecum prima femeie care îmbrăca o pereche de pantaloni. Auzise chiar și de femei care se deghizau în bărbați ca să poată merge la luptă împotriva rebelilor. Iar acum, după ce purtase pantaloni în cea mai mare parte a zilei, trebuia să admită că erau practici, chiar dacă făceau arșița ceva mai greu de suportat.

— După-amiaza e pe sfârșite, spuse ea. Cred c-ar trebui să ne îndreptăm spre casa domnului Tweed dacă vrem s-ajungem înaintea lui Retevei.

Asta o făcu pe Grace să se bucure, simțindu-se ușurată, fiindcă, deși Monroe îi spusese că David era în siguranță, ea tot nu știa unde se află acesta.

— Ai dreptate, încuviință Varius, dar pe față i se lăți un zâmbet care avea o tentă poznașă. Facem o cursă până acolo?

— O cursă?

— O alergare liberă, așa cum te-am învățat.

Eliza nu știa dacă era pregătită pentru asta.

— Dar eu…

— Dar nimic! spuse Varius luând-o la fugă. Alergăm!

Până când își reveni Eliza și începu s-alerge după el, Varius părăsise deja clădirea pe care stătuseră; și rămase în frunte o bună bucată de drum, sărind de pe un acoperiș pe altul și cățărându-se pe crestele lor, pe coșuri de fum și pe frontoane.

Odată cu pantalonii, Varius îi cumpărase și o pereche de mănuși pentru care Eliza îi era recunoscătoare, pentru că alergarea liberă pe care o învățase de la el îți solicita nu doar picioarele, ci și mâinile, iar piatra și lemnul acoperișurilor i-ar fi jupuit pielea.

Își petrecuseră cea mai mare parte a zilei printre culmile și pantele abrupte ale acoperișurilor din Five Points și Bowery, unde domnea o liniște surprinzătoare, iar ea se concentrase doar ca să nu cadă și să-și frângă gâtul. Acum, când alergau către nord, putu să vadă cât de mult distrusese gloata orașul.

— Ține-te după mine! strigă Varius.

Coborî pe stradă, apoi alergă spre zidul unei capele, Biserica Înălțării, pe care se cățără.

Eliza îl urmă, dar începea să obosească. Îi tremurau mușchii brațelor și, când ajunse la înălțime foarte mare, se temu din nou că o să cadă. Însă, în loc să asculte frica, se concentră asupra ei, îmbrățișă flacăra rece care i se scurgea prin brațe și nu numai că își recăpătă forța, ci se simți chiar mai puternică decât înainte.

Ajunse în vârful clopotniței pătrate, cu parapet și patru turle mai mici în colțuri, și se opri lângă Varius.

— Uită-te acolo, spuse el. Exersând, o parte dintre Asasini își pot extinde vederea și conștientizarea asupra întregului oraș.

Eliza își plimbă privirea pe toată lungimea insulei, dar nu văzu nimic altceva decât fum.

— Orașul arde, spuse. Ar trebui să facem ceva.

— Nu, o contrazise el. Indiferent ce-am face noi, revoltele își vor urma cursul. Am o misiune mai importantă.

— Are legătură cu pumnalul? Cel pe care ți l-a furat Retevei?

— Da. Chiar dacă pierdem orașul, relicva aia ne poate ajuta să câștigăm războiul.

Eliza nu înțelegea cum.

— Să mergem, spuse el înainte ca tânăra să-l mai întrebe ceva.

Coborâră de pe clopotniță și de pe biserică și își continuară drumul spre nord, fără să mai alerge și mergând în același ritm, unul lângă altul. Eliza avea impresia că tot trupul îi e în schimbare. Reușind să treacă de toate provocările lui Varius, avea impresia că soarbe din ceva aflat în adâncul ei, dintr-un izvor cu ape cunoscute. Poate chiar *avea* totul în sânge.

Iar Grace, trebuia să recunoască, simțea și ea același lucru.

Ajunseră în fața casei domnului Tweed cu mult înainte de a se înnopta și, când urcară treptele către ușa din față și Eliza potrivi cheia în broască, tânăra speră, clipă de clipă, că tatăl ei e acasă.

Însă, după ce intrară, descoperi că locuința e pustie.

— Tată? Tati?

Dar nu-i răspunse nimeni.

Eliza se întoarse să-ncuie ușa, ca să nu dea buzna jefuitorii.

— Uite un bilet, spuse Varius arătând către masa aflată lângă peretele dinspre vest.

Eliza alergă într-acolo, înșfăcă hârtia și citi.

Varius se apropie de ea.

— Ce scrie?

— E de la tata. A fost aici. Îmi cere să-l aștept, fiindcă o să se-ntoarcă. Dacă nu se-ntoarce, trebuie să mă duc, la ora șase, la feribotul de pe Christopher Street.

— Ar trebui să te duci, o sfătui Varius. Înainte de sosirea lui Retevei.

— Și dacă se-ntoarce tata? Aș vrea să fiu aici.

— Tu hotărăști. Dar ți-a oferit un plan. Pentru siguranța ta, ar fi bine să te conformezi. Iar după ce se termină revolta… dacă te-ntorci în oraș…

— Da?

— Ți s-a deschis o cale. Dacă vrei, o poți urma.

— Adică pot deveni Asasină.

— Ești împotriva unei asemenea idei?

— Nu sunt împotrivă. Dar nu sunt nici pentru.

— Gândește-te, spuse Varius. Misiunea mea o să mă țină o vreme departe de oraș, dar o să revin curând și, dacă vrei, o să te caut. Putem continua antrenamentul tău.

— O să mă gândesc, promise Eliza. Unde pleci?

— Trebuie să-i duc generalului Grant pumnalul.

— Lui Ulysses Grant? De ce?

— O să-l ajute să câștige războiul.

— Dar cum…

În spatele lor, ușa principală se deschise, forțată, și Eliza se întoarse tocmai când o brută masivă intra mișcându-se cu greutate. Grace îl identifică pe Sean, dar Eliza nu-l cunoștea și, în prima clipă, se gândi că e un hoț. Pe urmă observă că pe o parte era mânjit de sânge și că în jurul gâtului avea înfășurate brațele cuiva.

Făcu un pas spre el.

— Ce-nseamnă…

— Domnișoară, spuse bărbatul gâfâind, am venit cu Abraham.

— Ce? întrebă Eliza.

Trecu în spatele lui și scoase un suspin înfiorător când văzu că-l adusese pe tatăl ei, pe care aproape nu-l recunoscu. Avea ochii atât de umflați, încât nu-i putea deschide, iar fața îi era o masă moale, plină de vânătăi. Grace trebui să-și aducă aminte că nu e David, ci strămoșul lor, dar simți totuși toată durerea Elizei.

— Unde-l pot așeza? întrebă bărbatul.

— În bibliotecă, răspunse tânăra. Pe aici.

Îi arătă drumul și îl urmă, cu mâna pe spatele tatălui ei, rece la atingere, în ciuda căldurii de afară. Varius îl ajută pe străin să-l întindă pe Abraham pe una dintre canapelele de piele. Odată eliberat de povară, străinul se împletici, înclinându-se ca un copac gata să cadă, dar o femeie se repezi să-l sprijine.

Eliza dădu din cap către ei, însă își îndreptă imediat atenția către tatăl său. Nu știa de unde să-nceapă să-l îngrijească. Trebuia s-ajungă la spital.

Varius îngenunche lângă canapea.

— Dă-mi voie să-l examinez, spuse. Am ceva experiență cu așa ceva.

Atinse și apăsă, cu delicatețe, dar, după cum se părea, cu hotărâre și cu un scop, trecând de la pleoape și față la piept, apoi de-a lungul brațelor și al picioarelor, îndoindu-le încheieturile și pipăind în căutarea oaselor rupte. Când termină, se trase înapoi cu un pas și se uită la bătrân cu dosul palmei peste buze.

— Eliza…

— Spune-mi, îi ceru ea.

— Încă trăiește, dar nu pentru mult timp. Cred că are craniul fracturat. Oasele feței sunt zdrobite, are cel puțin patru coaste rupte, dintre care una trebuie să-i fi străpuns un plămân, fiindcă pare să aibă hemoragie internă.

Eliza suspină din nou, icni și își acoperi gura când începură să-i curgă lacrimile.

— Oh, tati, spuse. Tati!

În mintea ei, Grace aproape că-și pierdu mințile. Dacă Monroe îi lăsase fratele mai mic să treacă prin toată durerea, avea să-și dezlănțuie furia asupra lui.

Varius se întoarse spre cei doi străini.

— Ce s-a-ntâmplat? Cine-a făcut asta?

— Niște brute, răspunse bărbatul. Niște răzvrătiți. I-am oprit când i-am văzut, dar era deja prea târziu.

— Mulțumesc, spuse Eliza simțindu-se de parcă pieptul i-ar fi devenit coajă de ou. Vă mulțumesc că l-ați salvat.

— Și dumneavoastră sunteți rănit, spuse Varius arătând spre coastele bărbatului.

— Nu e grav, spuse acesta, deși, o clipă mai târziu, se lăsă să cadă într-un fotoliu din bibliotecă.

— Cum vă numiți? întrebă Eliza.

— Tommy Greyling, răspunse el. Ea e Adelina Patti.

Femeia dădu din cap către Eliza, care văzu că și ochii ei erau înlăcrimați. Pe urmă se întoarse spre tatăl său și îngenunche cât de aproape de fața lui se putea. Îl mângâie pe frunte, temându-se să-i atingă orice altă parte a trupului. Nu vedea dacă pieptul i se mișcă sau nu, așa că-și puse capul pe el și ascultă.

Îi auzi inima bătând o dată, slab. Pe urmă amuți. Apoi bătu din nou. Și iar se opri, ca și cum pentru fiecare bătaie ar fi fost nevoie să-și adune aproape toate puterile rămase.

— Am vrut să-l duc la un spital, spuse Tommy. Dar a cerut să fie adus aici.

— Tati, șopti Eliza, cu lacrimile curgându-i pe cămașa îmbibată de sânge a tatălui ei. Nu mă părăsi. Nu te pot pierde și pe tine.

Varius își ridică brusc privirea spre tavan, apoi ieși din cameră fără niciun cuvânt.

— Unde se duce? întrebă Tommy.

Dar Eliza îl ignoră.

— Tati, șopti ea. Tati, te rog.

Și pe urmă coaja de ou a pieptului ei se sparse și începu să plângă fără reținere pe pieptul bătrânului, strângând din ochi atât de tare, încât vedea stele. Trecură astfel câteva clipe,

apoi simți în el o schimbare, ceva trecându-i în susul trupului, și-și apăsă din nou urechea pe inima lui, ascultând.

O bătaie.

Apoi tăcere.

Tăcerea se prelungi și fata își apăsă urechea mai tare.

Încă o bătaie, la fel de firavă ca fluturarea unei frunze în bătaia zefirului.

Pe urmă inima amuți din nou, pentru prea mult timp, iar Abraham expiră prelung, hârâit, și nu mai trase aer înapoi. Deveni nemișcare și tăcere.

Se stinsese.

Eliza nu mai putea să respire. Pieptul îi înțepenise. Își încleștă mâinile de el, gâfâind, iar când reuși în sfârșit să-l umple cu puțin aer, țipă. Fără cuvinte în spatele sunetului, fără gânduri, doar cu durere, furie, jale, singurătate și teamă, iar Grace le simți pe toate odată cu ea.

În afara bibliotecii, pe hol, ceva căzu cu o bufnitură, apoi Eliza auzi zgomote puternice, de tălpi de ghete lovind podeaua. Varius nu era în încăpere și știa că Retevei trebuia să apară în orice clipă.

Se ridică și se repezi în cadrul ușii, flancată de Tommy și de Adelina, și îl văzu pe Retevei pe hol, cu uimirea întipărită pe chip. Varius cobora în goană pe scările din spatele lui, dar, înainte de a avea cineva timp să reacționeze, Retevei se repezi spre ușa din față.

Varius aruncă după el mai multe cuțite, cu o viteză uimitoare, cinci sau șase fiind în zbor în același timp. Unul îl nimeri pe Retevei chiar înainte de a ieși. Varius țâșni în direcția lui, iar Eliza îi urmă.

— Așteaptă, spuse Adelina. Nu…

Însă amuți când Eliza se întoarse și îi întâlni privirea.

— Omul ăsta e responsabil pentru moartea tatălui meu, spuse ea, apoi se năpusti în stradă.

Nu-i văzu nici pe Retevei, nici pe Varius, dar știa că, dacă dispăruseră din stradă, alergau pe acoperișuri, unde se urcă și ea. Odată ce ajunse sus, îl zări pe Varius în depărtare, în alergare liberă spre nord, și se avântă pe urmele lui.

Înainte de a ajunge prea departe, își dădu seama cât de mult se reținuse Varius în vreme ce îi dăduse ei lecții. Încă nu putea ține pasul cu el, dar continuă să alerge, cu fumul incendiilor închizându-i-se în jur, arzându-i plămânii și ochii. Traversă un cvartal, apoi încă unul și încă unul, coborând pe străzi când știa că nu poate face saltul. Pe tot timpul urmăririi, n-avu nevoie să-și îmbrățișeze frica. Furia era cea care o mâna.

Când ajunse la Palatul de Cristal, auzi zgomote din interior și înțelese că acolo se duseseră Retevei și Varius. Intră în ruinele de metal și de sticlă, înaintând numai prin umbră și devenind astfel invizibilă.

Auzi în urechi glasul tatălui ei. *Hoțoaica Tiptil.*

Cu cât se afunda mai mult în clădirea distrusă, cu atât mai clare deveneau zgomotele: gemete, pași, bufnetul unui pumn lovind în os. Călăuzită de vuietele luptei, trecu printre statuile ca niște fantome la pândă în ruine și printre încâlceli de metal deformat de foc și de propria greutate.

Pe urmă se auzi vocea lui Varius.

— Măcar ai idee ce ții în mână?

Eliza înaintă în direcția sunetului și piciorul i se izbi de ceva. Se uită în jos. Era pușca lui Retevei.

— E o relicvă a Precursorilor, răspunse o altă voce, care trebuia să fi fost a lui Retevei. Mă crezi tâmpit?

Eliza luă pușca. Mai pusese și altă dată mâna pe o armă, dar de-atunci trecuse mult timp și fusese o carabină cu țeava mult mai scurtă. Și-o fixă sub braț, cu degetul pe trăgaci, și continuă să se furișeze printre ruine.

— Uită-te în jur! spuse Varius. Ai impresia că ăsta nu e haos?

— Ăsta e focul purificator, ripostă Retevei. E necesar să scăpăm orașul de cei care-i împiedică progresul.

Eliza îl auzi tușind – un sunet de tuse umedă –, apoi dădu cu ochii de cei doi bărbați.

Grace îi recunoscu drept Owen și Javier, prieteni care se înfruntau din nou unul pe altul. Javier ținea în mână Partea din Eden, iar Owen se oprise la numai câțiva pași distanță de el.

— Revoltele vor înceta în câteva zile, spuse Retevei, și, în final, vor înlătura tot ce ni se opune. Ordinul își va îndeplini în sfârșit pe de-a-ntregul scopul în privința acestei națiuni. Tu ești idiot, fiindcă opui rezistență. Pentru că nu înțelegi.

Eliza nu pricepea de ce stă Varius pur și simplu locului. Asasinul părea confuz, împietrit. Apoi, pe neașteptate, în mâna lui Retevei apăru un cuțit pe care-l aruncă, iar lama îl nimeri pe Varius drept în stomac. După o clipă de uluire tăcută, trupul Asasinului căzu la pământ. Însă Eliza nu se clinti, rămase ascunsă în întuneric și-și îndreptă pușca spre țintă.

Retevei oftă, scoțând un sunet gâlgâitor, și, când se răsuci pe călcâie, Eliza văzu un cuțit ieșindu-i din spate.

Se încredea prea puțin în abilitățile ei de țintaș, așa că avea la dispoziție doar câteva clipe în care să tragă înainte ca Templierul să ajungă prea departe. Înălță țeava și se uită de-a lungul ei, exact către spatele bărbatului, apoi își calmă răsuflarea. Apăsă pe trăgaci și simți patul puștii izbind-o în umăr în aceeași secundă în care îi auzi pocnetul înăbușit.

Pe Retevei nu-l lovi un glonț, ci un soi de săgeată. El nu se întoarse, continuă să meargă clătinându-se, apoi începu să alerge împleticit, târșâindu-și picioarele. Eliza îl urmă, dar păstră distanța în vreme ce goana lui încetinea treptat

și picioarele i se poticneau. Înainte de a apuca să iasă din Palatul de Cristal, Retevei se prăbuși.

Eliza grăbi pasul și se apropie de el cu prudență. Bărbatul întoarse capul spre ea, cu un firicel de sânge prelingându-i-se din gură. Grace știa că e Javier, dar trebuia să stea deoparte și să lase momentul să se deruleze pentru Eliza. Era răzbunarea fetei.

— Ești servitoarea lui Tweed, spuse Retevei. Fiica lui Abraham?

Eliza își dădu seama că e paralizat de propria lui toxină, exact cum fusese Varius, și veni lângă el. Totul se petrecuse din vina lui. A lui și a Marelui său Maestru. Frumosul ei tată o părăsise. Iubitorul, statornicul și pașnicul ei tată îi fusese luat de diavolul ascuns sub înfățișare omenească.

— Tu l-ai ucis.

— Pe cine?

— Pe Abraham!

Bărbatul încercă să clatine din cap, dar gestul nu păru cu mult mai mult decât un tremur.

— Nu eu… Joe Sfrijitu'…

— E mort, zise Eliza. L-au bătut. Era un bătrân cumsecade, inofensiv, și ei…

— Nu ți-am bătut eu tatăl, o întrerupse Retevei.

— Poate că nu. Dar ai hrănit câinii care-au făcut-o și le-ai dat drumul în libertate.

La aceste acuzații nu mai avu niciun răspuns.

Eliza îi remarcă pumnalul din mână. Se întinse spre armă și văzu groaza din ochii bărbatului, care n-o putu împiedica să i-l ia. Era un obiect bizar, îți venea greu să-ți imaginezi că merita prețul care fusese plătit pentru el. Dar tăișul era foarte ascuțit.

— Ai făcut ceva cu ăsta, spuse. Cu pumnalul ăsta. L-ai oprit pe Varius cu el. L-ai derutat cumva. La asta se referea

el când spunea că generalul Grant ar putea folosi pumnalul ca să câștige războiul, nu-i așa?

Retevei nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Lacrimile care-i luceau în ochi spuneau tot ce voia Eliza s-audă de la el.

— Mi s-a deschis o cale, continuă ea. Nu eram sigură c-o voi urma. Dar acum sunt.

Lipi lama de gâtul lui Retevei, care clipi și făcu ochii mari.

— O să devin Asasină, spuse ea. Iar noi doi ne vom mai întâlni.

Ochii lui Retevei se închiseră și bărbatul își pierdu cunoștința. Eliza se ridică și îl lăsă să viseze despre propriul lui eșec.

///

Când se întoarse lângă el, Varius era inconștient, dar, cu ajutorul Adelinei și al lui Tommy Greyling, Eliza reuși să-l ducă la un spital, iar o oră mai târziu stătea, împreună cu cei doi, lângă feribotul din Christopher Street. Însoțitorii ei lăsau impresia că sunt foarte atașați unul de altul, însă, în privința feribotului, ideile lui Tommy păreau să difere de ale Adelinei.

— Vino cu mine, zise ea.

— Nu. N-o să las orașul în mâinile gloatei.

— Dar ești rănit, interveni Eliza, venind în ajutorul Adelinei.

— O să trec pe la infirmerie. O să-mi fie cusută rana și-o să mă-ntorc în prima linie. Tommy se uită în jos, spre Adelina. Du-te la mătușa ta. Rămâi acolo până se termină revoltele.

— Dar trebuie să te revăd, spuse ea. Când…

— O să te revăd, o întrerupse el. De fiecare dată când o să cânți în New York, o să fiu în public, aclamându-te.

— Nu la asta mă referream, zise ea.

— Știu. Dar asta e singura variantă. Poate că sunt doar un polițist care-și dorește o fermă, dar știu atâta lucru.

Adelina se uită în jos.

— Nu spune asta.

— Ce să nu spun?

— Nu vorbi așa despre tine. Ești…

Adelina nu termină ce avusese de gând să spună. În schimb, clătină din cap, tot cu ochii în pământ, aproape ca și cum ar fi fost furioasă, și, când își ridică privirea, plângea.

— Cred că te iubesc, Tommy Greyling.

— Și eu cred că te iubesc, domnișoară Adelina, spuse el zâmbind. Dar feribotul e gata de plecare și acum e timpul să urci la bord. Trebuie să mă asigur că ești în siguranță.

— Sunt. Lângă tine am fost întotdeauna în siguranță.

Îl cuprinse cu brațele și, o clipă mai târziu, Tommy răspunse gestului Adelinei, aproape acoperind-o, și rămaseră o vreme îmbrățișați. Pe urmă tânăra se desprinse, își șterse ochii și porni pe chei, către feribot, fără să privească înapoi.

Tommy o urmări cum se îndepărtează, apoi îi vorbi Elizei:

— Dacă poți, ai grijă s-ajungă cu bine la mătușa ei.

— O să am, promise Eliza.

— Și-apoi ce-o să faci? întrebă el.

— Am o misiune de îndeplinit, răspunse ea strângând în palmă pumnalul din buzunarul pantalonilor pe care încă îi purta. Dacă avea de gând să meargă la război, trebuia să fie îmbrăcată ca atare. Pe urmă cred c-o să mă-ntorc la New York. Am de încheiat o socoteală cu Retevei și cu domnul Tweed.

Tommy dădu din cap, părând ușor nedumerit, dar Eliza își luă rămas-bun. Se îmbarcă pe feribotul plin până la refuz cu bărbați, femei și copii de culoare. Stăteau îngrămădiți unii în alții, goniți din casele lor de ură și de violență, cu sufletele îndurerate și cu un „De ce?" nerostit pe buze. Răspunsul era unul singur: orașul și țara nu aveau parte de libertate. Nu încă.

Motorul cu abur al vasului pufăi, îndepărtându-i de chei și purtându-i pe fluviul Hudson către New Jersey și, pe măsură ce se îndepărtau de insulă, întreg orașul părea să strălucească, roșu, sub un munte de cărbune.

— Pare c-o să plouă, spuse o mamă tânără, privind norii în vreme ce fetița încă în scutece îi dormea în poală. Ar fi o binecuvântare.

— Atunci roagă-te pentru binecuvântare, îi răspunse Eliza. Și șopti, doar pentru sine: Însă eu voi lupta pentru libertate.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Simularea lui Owen se întunecă, dar nu ca atunci când Varius era inconștient. Negrul de acum însemna că simularea se încheiase și se văzu deodată în griul Coridorului Amintirilor, sub propria sa înfățișare.

Te simți bine, Owen?

— Am murit? întrebă el. Am simțit…

Simțise cuțitul perforându-i stomacul, inima pompându-i sângele afară din trup, iar corpul cuprins de o răceală și de o amorțeală care îi porniseră din tălpi până în creștetul capului.

Nu, n-ai murit. Ai fost aproape, dar Eliza te-a salvat. Te-a durut?

— Nu a fost chiar atât de rău.

Nu-și amintea durerea, ci spaima. Spaima lui Varius.

Creierul este construit să nu păstreze amintirea durerii fizice. De fapt, e de așteptat s-o uităm în cea mai mare măsură, fiindcă altminteri n-am mai putea să funcționăm.

— Atunci mă bucur pentru David. Gloata îl atacase cu o violență și cu o ură ajunse la un nivel pe care Owen totuși nu-l putea înțelege. E OK?

N-aș spune. S-ar putea să nu-și amintească durerea fizică, dar o ține minte pe cea emoțională. Pe asta creierul o stochează.

— Pot vorbi cu el?

Owen îl examinase pe David, adică pe strămoșul lui, și i se făcea rău când se gândea prin ce trecuse bietul puști.

Curând, spuse Monroe. *Trebuie să mai rămâi puțin în Coridorul Amintirilor.*

— De ce?

Gândește-te la scufundările la mare adâncime. Nu poți urca înapoi prea repede, ca să nu suferi de rău de decompresiune. În cazul ăsta, un sindrom similar afectează creierul. Mici bule din conștiința strămoșului tău pot fi cauza unor probleme de multe tipuri. În momentul de față, trebuie să te concentrezi asupra lăsării tuturor acestor amintiri în urmă. Trebuie să ți-l scoți din minte pe strămoșul tău.

Urma să fie dificil. Owen trăise în mintea şi în amintirile lui Varius vreme de două zile. Avea impresia că-l cunoaște la fel de bine ca pe sine însuși. Era aproape ca și cum ei doi ar fi fost una și aceeași persoană. Dar știa că nu erau și mai știa și că, în realitate, nu fuseseră două zile.

— Cât e ceasul?

Aproape patru și jumătate dimineața. Ați stat în Animus două ore.

— Două ore?

Owen clătină din cap. I se părea imposibil.

Ar fi mers mai repede dacă n-ai fi fost decât tu. A trebuit să-ncetinesc puțin lucrurile ca să vă pot ține pe toți integrați în simulare. În felul ăsta… Așteaptă. Vine Javier.

Owen se uită în jur, cuprins brusc de furie și de ură la auzul numelui lui Javier. Dar asta n-avea sens. Nu era furios pe Javier; Retevei îi trezea furia. Numai că, într-un fel, Javier era Retevei.

Înainte de a reuși să lămurească lucrurile, Javier apăru lângă el și Owen aproape că se pregăti să-l lovească înainte de a se controla. Se uitară țintă unul la altul.

— În clipa asta vreau să te ucid, spuse Javier.

— Aproape că m-ai ucis, ripostă Owen.

— Știu. E o porcărie.

Liniștiți-vă, băieți! Ați ieșit din simulare. Sunteți Owen și Javier, nu strămoșii voștri.

— Vorbești de parcă ar exista un comutator, zise Javier. Ca și cum l-am putea cupla și decupla.

Știu că e mai ușor de zis decât de făcut. Concentrați-vă pur și simplu asupra vieților voastre. Asupra prietenilor, asupra familiei, asupra casei, cartierului. Asupra amintirilor voastre, asupra tuturor lucrurilor care vă fac să fiți cine sunteți. Nu uitați, vă aflați într-un depozit, cu un vizor fixat de cap cu niște curele. Unii dintre voi salivează.

— Mulțumiri pentru asta, spuse Javier.

Hei, încerc doar să vă țin ancorați în realitate.

Pe măsură ce timpul petrecut în Coridorul Amintirilor se prelungea, Owen observă că apăsarea conștiinței lui Varius asupra conștiinței sale se diminua. Ca și cum ar fi avut mai mult loc să respire în propria minte. Se gândi la atelierul bunicului său și la grădina imaculată a bunicii. Se gândi la cămășile polo cu care mergea mama lui la muncă și la camera lui. Se gândi la tatăl său.

Singurul motiv pentru care intrase Owen în Animus fusese dorința de a profita de ajutorul lui Monroe ca să afle ce se petrecuse de fapt în noaptea jafului de la bancă. Dar Animusul influențase cumva motivația lui. Pe când Varius se temea că n-o să poată trăi pe măsura moștenirii primite de la tatăl său, bunicii lui Owen și mama lui se temeau că el o să poată.

Owen nu știa nici cum să interpreteze asta, nici ce sentimente îi trezea. Ceea ce știa era că își respecta tatăl, exact așa cum Varius îl respecta pe al său, și că experiența oferită de Animus îi conferise mai multă forță acelui sentiment de respect.

— Acum nici măcar nu știu ce să cred, îi spuse Javier lui Owen. Ar fi putut să-mi taie gâtul.

— Ce? întrebă Owen. Cine?

— Grace, răspunse Javier. Nu, nu Grace. Eliza. Avea Partea din Eden.

Owen zâmbi, fiindcă știa că asta i-ar fi oferit lui Varius o mare satisfacție.

— Ai impresia că e amuzant? întrebă Javier.

— Nu. Nu e vorba de asta.

— Atunci de ce zâmbești?

— E o nimica toată. Strămoșul meu…

— Ce-i cu strămoșul tău?

— Ei, haide, omule, spuse Owen. Tu ai aruncat cu un cuțit în mine. Chiar te înfurii pentru atâta lucru?

Javier se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

Să vă scoatem de-acolo, spuse Monroe. *Dacă sunteți pregătiți.*

— Eu sunt, răspunse Owen.

— Și eu, confirmă Javier.

Coridorul Amintirilor dispăru, înlocuit de ecranul negru al vizorului căștii. Owen și-o scoase pe a lui, clipind în lumina din ascunzătoarea lui Monroe. Se săltă în capul oaselor, cu amorțeala omului care a dormit îndelung, și se uită la Javier, care se ridica din fotoliul său rabatabil. Sean, Natalya și Grace păreau să fie încă în Animus. Monroe stătea în mijlocul tuturor, în fața unui terminal de computer, uitându-se la mai multe monitoare care păreau să-i ofere imagini și informații despre simulare. Javier se apropie de el ca să privească ecranele.

— Ce fac? întrebă.

— Se îndreaptă spre feribot, răspunse Monroe.

— Unde e David? se interesă Owen.

Monroe își ridică privirea și arătă cu capul către un cerc de canapele aflat în următoarea insulă de lumină, din partea opusă a încăperii.

— E acolo.

Owen se întoarse în direcția indicată și îl văzu pe David gârbovit pe o canapea, cu capul în piept. Așa că îi lăsă singuri pe Javier și pe Monroe și se duse să se așeze lângă el. David se uita fix, drept înainte, de-a lungul pieptului pe care i se odihneau ochelarii, cu fața inexpresivă. Avea ochii roșii, ca și cum ar fi plâns.

— A fost o barbarie, zise Owen.

David nu răspunse.

— Îmi pare rău, omule. Aș vrea să nu se fi întâmplat.

David continuă să rămână tăcut. Nici măcar nu observase că nu mai era singur și, după câteva minute de liniște stânjenitoare, Owen era pe punctul să se întoarcă la ceilalți.

— Dar s-a întâmplat. David își puse din nou ochelarii. Asta e exact ce s-a întâmplat.

— Știu. Îmi pare rău. Te-a durut?

— Bineînțeles că m-a durut, răspunse David îngropându-și umerii în pernele canapelei când se împinse în sus. Tu ce crezi?

— Îmi pare rău, omule. Owen își ridică mâinile. A fost doar o întrebare.

David se uită către stația Animus.

— Dar asta nici măcar n-a fost partea cea mai rea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci când m-au bătut, când m-au lovit cu picioarele, am simțit, într-un fel. Dar mă gândeam întruna doar la fiica mea. E atât de straniu s-o spun… Fiica mea. Nu știam unde e, dacă nu cumva e rănită sau cine știe ce, și știam c-o să mor și că n-o s-o mai pot ajuta în niciun fel… Asta a fost partea cea mai rea.

— Uau. Owen ridică din sprâncene. E ca și cum… Dar cel puțin acum nu trebuie să-ți mai faci griji, nu? Așadar, a devenit Asasină.

— Da, mi-a spus Monroe. Asta te-ar putea face pe tine să te simți mai bine, dar Abraham s-ar simți mai rău.

— Serios? De ce?

— Nu acolo dorea să trăiască sufletul fiicei sale.

— Ce?

David se mulțumi să clatine din cap.

— N-are importanță. E prea complicat.

Owen se lăsă pe spătarul canapelei, se uită la puștiul din fața lui și înțelese că se schimbase ceva, că nu despre tulburarea lui era vorba. Animusul îl schimbase. David intrase în simulare părând de o vârstă foarte fragedă, poate chiar naiv, și în ultimele două ore se maturizase foarte mult.

— Băieți! Javier le făcea cu mâna. Sean și Natalya ies.

— Dar sora mea? întrebă David.

— Nu încă, răspunse Monroe.

Owen se ridică și plecă, însă David rămase pe canapea. Când Owen ajunse lângă stația Animus, Natalya își scosese casca și, cu părul încâlcit lipit de cap, se freca la ochi. Sean se uita la ea și, pentru Owen, era clar că o place. Nu era sigur dacă simularea lor avea vreo legătură cu asta. Fuseseră împreună când îl aduseseră pe David în casa Marelui Maestru.

— Cum vă simțiți? îi întrebă Javier.

— Foarte bine, răspunse Natalya. Așa cred.

— Și eu la fel, răspunse Sean examinându-și coastele.

Pe urmă vru să se ridice, dar picioarele i se înmuiară și se prăbuși cu forță, dând peste aparatură și peste fire, căzând lat pe podea.

Owen se aplecă să-l ajute.

— Ești teafăr, omule?

— Da, răspunse Sean, roșu la față, cu voce înceată și calmă. N-am pățit nimic.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mă descurc.

Întinse mâna după scaunul său cu rotile, îl prinse cu vârfurile degetelor de platforma pentru picioare și îl trase destul de aproape ca să se poată sălta în el.

— Am uitat, se scuză cu un zâmbet trist.

— Îmi imaginez că se poate întâmpla cu ușurință, zise Javier. După Animus.

— Mai ales când te gândești cine a fost strămoșul tău, adăugă Monroe.

— Da, dădu Sean din cap, dar umerii i se gârboviră ușor. Aveți dreptate.

— Grace când iese? întrebă Owen.

Voia să stea de vorbă cu ea. După timpul pe care și-l petrecuseră împreună în simulare, se simțea cumva apropiat de ea, deși abia se cunoscuseră.

— Acum e pe cont propriu, răspunse Monroe. Pentru această parte a amintirii nu mai există concordanță între ea și niciunul dintre voi. Dar strămoașa ei are Partea din Eden și Grace duce simularea până la capăt. Își roti scaunul pivotant, ca să-i privească pe toți. Cât așteptăm, vreau să discut cu voi.

Owen și ceilalți se adunară în jurul fotoliilor rabatabile, unii așezându-se și alții rămânând în picioare.

— David, vrei să vii aici? strigă Monroe și, în timp ce băiatul se apropia, își dădu părul după urechi, se lăsă pe spătarul scaunului și își încrucișă brațele. E vorba de ceva ce trebuie să știți toți, așa cum știți că există gravitație.

— Ce anume? întrebă Javier.

— Voi… sunteți… voi. Ăsta vă e centrul. Ăsta e adevărul la care vă întoarceți, adevărul de care nu puteți scăpa.

— Cine altcineva am putea fi? se miră Sean.

— Folosirea Animusului poate avea efecte secundare. Se numesc Efecte de Sângerare.

— Sângerare? zise David. Ca atunci când îți sângerează urechile, sau cam așa ceva?

— Nu, răspunse Monroe. De fapt, nu e vorba de sânge. E transfer. Anumite aspecte din Animus se preling, ca o scurgere de sânge, în lumea reală. În voi. De fapt, sunt deja în voi, în ADN-ul vostru. E mai degrabă ca și cum Animusul v-ar muta ADN-ul din genotip în fenotip.

— Asta ce înseamnă? întrebă David.

— Genotipul tău e tot codul genetic pe care-l porți cu tine, îi răspunse Javier. Totul, chiar și ceea ce nu se vede, însușirile recesive. Fenotipul e ceea ce vedem. E motivul pentru care Sean are ochi albaștri și Natalya e scundă.

— Exact, confirmă Monroe. Toți avem gene care nu se manifestă. Animusul le poate activa.

— De exemplu? întrebă Owen.

— Păi… Monroe își împreună mâinile la ceafă. Dacă strămoșii tăi au avut Vedere de Vultur, s-ar putea să descoperi că acum o ai și tu.

— Ce e Vederea de Vultur? întrebă David.

— E un fel de percepție îmbunătățită, îl lămuri Owen, apoi se uită la Grace, care continua să stea întinsă, purtându-și casca. Ea o are.

— Dar mai sunt și alte Efecte de Sângerare, adăugă Monroe. Efecte mentale. Efecte comportamentale. S-ar putea să vă descoperiți abilități pe care nu le aveați înainte, dacă le-au avut strămoșii voștri. Alteori s-ar putea să fiți derutați, să nu mai știți ce e real și ce nu. Ați putea avea flashbackuri.

— Și ne spui asta acum? întrebă Javier schimbându-și poziția.

— Ați fi decis altfel dacă știați? ripostă Monroe.

Owen ar fi luat aceeași hotărâre și, rotindu-și privirea, nu avu deloc impresia că vreunul dintre ceilalți s-ar fi răzgândit.

Monroe se uită pe rând la fiecare.

— Deci, cum spuneam, voi sunteți voi. Nu sunteți strămoșii voștri, ceea ce au fost ei nu înseamnă nimic pentru ceea ce sunteți voi acum. Ce dacă au fost Asasini? Cui îi pasă dacă au fost Templieri? Mergeți pe propria voastră cale, luați propriile voastre decizii. Nu sunteți ostaticii ADN-ului vostru. OK?

Încuviințară toți din cap, unii cu mai puțin entuziasm decât alții. Owen nu accepta în totalitate ceea ce i se spunea. În Animus, pentru Varius fusese foarte important să facă exact ceea ce făcuse tatăl lui, să-i ducă mai departe moștenirea. Fusese un motiv de mândrie, îi oferise un scop. Monroe voia să-i ia asta?

IT-istul se uită din nou la terminalul computerului și studie monitoarele.

— Cred că amintirea se încheie, spuse punându-și o cască cu microfon. O să încarc Coridorul Amintirilor. Ce-ar fi să vă duceți să stați pe canapele? O să dureze câteva minute.

Făcură ceea ce li se ceruse, îndepărtându-se agale ca să-și ocupe fiecare câte un loc. Owen și Javier sfârșiră la capetele opuse ale aceleiași canapele. Natalya se instală într-un fotoliu, iar Sean își aduse scaunul cu rotile lângă ea. Lui David îi rămase cealaltă canapea, în întregime. Nimeni nu vorbi timp de mai multe minute, până când Natalya oftă.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse. Părinții mei își vor ieși din fire.

— Și ai mei, zise Sean. Își fac o grămadă de griji pentru mine de la accident încoace.

— Când s-a întâmplat? întrebă Javier.

Și Owen își pusese întrebarea asta.

— Acum doi ani. Din cauza unui șofer beat.

Owen se întoarse spre David.

— Dar părinții tăi?

— Tata o să fie foarte supărat dac-o să afle. Dar mai întâi o să-ntrebe dacă Grace a fost cu mine. Pe urmă o să dea toată vina pe ea. Mama o să fie pur și simplu de acord cu tot ce spune el.

— Și dacă Grace n-ar fi fost cu tine? întrebă Owen.

David ridică din umeri.

— Pe mine nu mă ceartă cu adevărat niciodată.

— Ei, spuse Javier, și mama mea o să fie înnebunită. Tata o să fie dezamăgit de mine.

— Și ce-ai prefera? întrebă Sean.

Owen și-ar fi dorit mult să mai aibă un tată pe care să-l dezamăgească.

Javier clătină din cap.

— Nu știu. Nu-i niciunul mai bun.

— Mama și bunicii mei vor crede pur și simplu că am fugit, zise Owen. Cred că de o vreme se așteaptă s-o fac.

— Hei, îi strigă Monroe. Grace a ieșit.

Se ridicară de la locurile lor, David mai repede decât ceilalți, și se apropiară în grabă de stația Animus. Monroe tocmai o ajuta pe Grace să-și scoată casca, când David veni și o luă în brațe. Păru să plângă puțin și Owen îl întrezări pe băiatul mai mic, de dinainte de experiența din Animus. Grace închise ochii și îl îmbrățișă la rândul ei.

— Gata, sunt OK, îi spuse. E OK.

David o mai strânse în brațe câteva clipe, apoi dădu din cap și se retrase, ștergându-și obrajii cu încheietura palmei.

Monroe se uită la Grace.

— Ce-ai văzut?

— Războiul Civil, zise ea, cu ochii mari și părând plini de reflexii ale unor lucruri de dincolo de ceea ce se afla în încăpere. Chiar am luptat.

— Și ai văzut ce s-a-ntâmplat cu Partea din Eden? întrebă Monroe.

Grace dădu din cap și înghiți în sec.

— Am dus-o până în Vicksburg, pe fluviul Mississippi. L-am găsit pe generalul Grant și i-am predat-o. A recunoscut-o de la Clubul Aztec. Între timp, mi-am dat seama cum s-o folosesc. De fapt, pe drumul către el m-a ajutat să fac față câtorva situații dificile. Așa că am putut să-i arăt cum funcționează. Ei, nu în totalitate. Dar într-o destul de mare măsură ca să cred c-a înțeles că nu e un simplu suvenir din Mexic.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă David.

Grace ridică din umeri.

— Habar n-am. Amintirea s-a încheiat imediat ce i-am înmânat-o.

— Lincoln l-a făcut pe Grant generalul tuturor forțelor armate ale Uniunii, interveni Monroe. El câștigat războiul, iar în cele din urmă a fost ales președinte pentru două mandate. Cred că putem spune, fără dubiu, că a păstrat Partea din Eden asupra lui în tot acel timp, poate chiar până la moarte.

— Unde-a murit? întrebă Natalya.

— După ce-a aflat că are cancer la gât, s-a mutat din New York într-o cabană de pe muntele McGregor, ca să-și scrie memoriile. Acolo a murit. Cabana încă există, e un soi de muzeu.

— Prin urmare, pumnalul se află acolo? întrebă Javier. Serios? N-am fi putut pur și simplu să deducem asta?

— Poate că da, răspunse Monroe. Dar pumnalul s-ar mai fi putut afla într-o serie de alte locuri, iar acum știm destul de bine unde să-l căutăm. Nu-i pot mulțumi niciunuia dintre voi îndeajuns pentru ceea ce ați făcut ca să mă ajutați. Ați avut încredere în mine, iar asta înseamnă foarte mult.

N-o să vă dezamăgesc. Vă promit că, imediat ce se va încheia totul, veți fi în siguranță.

— Înseamnă că putem pleca? întrebă Natalya.

— Da, zise Monroe. Da, desigur. Mergem toți cu autobuzul.

Se aplecă, trase de două manete și scoase din Animus ceva care semăna cu o unitate centrală de procesare foarte grea.

— Ce e asta? întrebă Javier.

— Nucleul Animusului, răspunse Monroe. Încerc să nu-l scap din vedere. Haideți, să mergem.

Deci se terminase. Părăsiră încăperea în grup, străbătură coridorul și se întoarseră în depozitul principal, unde își parcase Monroe autobuzul și motocicleta. Owen și Javier îl ajutară pe Sean să coboare scările în scaunul lui cu rotile, apoi se îndreptară toți spre autobuz.

Owen se întrebă dacă, în afară de Javier, o să-l revadă vreodată pe vreunul dintre ei. Erau cu adevărat străini. Nici măcar nu știa la ce școli învățau ceilalți. Și totuși, nu se simțeau străini, ceea ce reprezenta, probabil, unul dintre acele Efecte de Sângerare despre care vorbise Monroe.

— Bun, spuse IT-istul, cu cheile zăngănindu-i când deschise ușa laterală și puse nucleul Animusului înăuntru. Cred c-o s-o duc acasă mai întâi pe Natalya…

Ferestrele de sus explodară către interior, potopindu-i cu o ploaie de sticlă, și un roi de siluete îmbrăcate în negru năvăli coborând pe funii subțiri ca un tăiș de brici.

—Templierii! strigă Monroe. Fugiți!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Javier fugi către autobuz în timp ce agenții atingeau podeaua. Toți ceilalți se împrăștiaseră la întâmplare, dar Javier observă că Owen alerga spre motocicleta lui Monroe. Motorul autobuzului porni pe neașteptate, cu Monroe la volan. Javier se îndepărtă de vehiculul care demară clătinându-se, pentru a se îndrepta spre ușa rulantă a depozitului.

— Javier! strigă Owen încălecând pe motocicletă. Urcă!

Agenții Abstergo se răspândiseră în evantai, în întreaga încăpere. Erau cel puțin zece. Îl prinseseră deja pe Sean, care n-avea cum să fugă. Chiar în clipa aceea, unul trase în David cu un pistol cu electroșocuri, și Grace țipă. În timp ce fratele ei se prăbușea zvârcolindu-se, ea se aruncă asupra agentului, dar Javier nu văzu ce i se mai întâmplă.

Simți că vine cineva spre el și se răsuci exact când agentul trase cu un taser. Dar, dintr-un reflex care îl surprinse, se aruncă într-o parte. Când agentul azvârli pistolul și se repezi la el, Javier se luptă corp la corp, parând atacurile și lovind cu pumnii, dar adversarul purta o armură paramilitară, care îl ferea de vătămări grave.

O bufnitură ca un sunet asurzitor de chimval își trimise ecourile în întregul depozit când Monroe trecu cu autobuzul prin ușă, rupând-o și deschizând o cale de ieșire.

— Javier, acum! strigă Owen întinzându-i o cască.

Javier trase o ultimă lovitură de cot în gâtul agentului și alergă spre motocicletă.

— Ai cheia? întrebă urcându-se în spatele lui Owen și punându-și casca.

Owen nu răspunse, dar motorul porni și motocicleta se puse în mișcare.

Agenții Abstergo se repeziră din ambele părți și, încercând să-i oprească, traseră cu taserele, ratându-și însă ținta. Câțiva se puseră în calea motocicletei, dar Owen făcu slalom printre ei și, câteva clipe mai târziu, ieși din depozit în stradă. Departe, în dreapta, cei doi băieți văzură autobuzul lui Monroe accelerând.

— Ia-o-n partea cealaltă, spuse Javier.

Se gândea că e mai bine să se despartă și că probabil agenților le era mai ușor s-ajungă din urmă un autobuz vechi, iar el nu voia să fie prezent la prinderea lui Monroe.

Owen acceleră și motocicleta se repezi de-a lungul cheiului, trecând în viteză pe lângă depozite și alte clădiri, în timp ce soarele se înălță deasupra orizontului.

— Ne urmăresc? strigă Owen.

Javier aruncă o privire în urmă și văzu două berline negre gonind în spatele lor.

— Sunt două mașini, strigă la rândul său. Trebuie să ne îndepărtăm.

Owen dădu din cap și acceleră. Prinseră și mai multă viteză, dar Javier nu credea că e de ajuns ca să scape de urmăritori. Privi cu atenție drumul din fața lor, strângând din ochi sub vântul orbitor, și zări o alee îngustă.

— Acolo! spuse arătând cu degetul. Nu vor avea loc să treacă.

Owen încetini atât cât era nevoie pentru viraj și se avântă pe alee. Era un coridor aproape prea îngust și pentru ei. Ghidonul motocicletei aproape că răzuia zidurile, ceea ce

ar fi însemnat să fie striviți. Owen conducea cât de repede putea fără să facă accident. Când ieșiră în partea opusă, nu mai observară nicio mașină neagră, doar furgonete venite pentru aprovizionare și alte vehicule parcate printre depozite.

— Acum încotro? întrebă Owen.

Nu se puteau întoarce acasă, fiindcă agenții i-ar fi urmărit. De fapt, nu exista niciun loc unde ar fi putut merge.

— Ieși din oraș, spuse Javier. Poate reușim să ne-ascundem pe dealuri.

Owen părăsi cheiul și intră pe autostradă, îndreptându-se spre rampa dinspre nord, și, în scurt timp, îi lăsară pe agenți cu mult în urmă. Nu mai scoaseră nicio vorbă până ce nu trecură de centrul orașului și prin cartierele suburbane. Pe urmă, pavajul se termină și intrară pe drumurile de țară, pline de hârtoape, care duceau către dealuri.

— În căștile astea e încorporată o tehnologie de-a dreptul extraordinară, spuse Owen. Dar nu știu cum s-o folosesc.

— Mulțumește-te să găsești un loc umbros, spuse Javier.

Soarele urcă deasupra celei mai înalte dintre culmile rotunjite înainte ca ei să părăsească drumul ca să parcheze la umbra unui sicomor, lângă un pâlc des de sumaci. Cineva încropise o vatră, iar pietrele înnegrite de foc înconjurau un morman de cenușă și de cutii de bere arse.

Javier își scoase casca și Owen îi urmă exemplul.

— Și acum? întrebă Owen.

Javier n-avea idee. Intrarea în simulare ar fi trebuit să-i pună la adăpost de astfel de probleme. Monroe le spusese că Animusul nu e cuplat la Internet și e nedetectabil. Dar fusese cumva descoperit de Abstergo – sau de Templieri – și asta era o bucurie pentru mica parte din Retevei rămasă în Javier. Dar, cu toate că, în esență, *fusese* Templier, cea mai

mare parte din Javier încă se simțea îndemnată să fugă la vederea agenților.

— Crezi că i-au prins pe ceilalți? întrebă Owen.

— E posibil. Se pare că noi suntem singurii care au scăpat. În afară de Monroe. Nu-mi vine să cred c-a fugit pur și simplu.

— Probabil a încercat să ne ofere o cale de ieșire, spuse Owen. Cel puțin sper că asta a făcut.

— Poate că l-au prins și pe el în idioțenia aia de autobuz.

Owen lovi o piatră cu piciorul, care ricoșă de copac și ateriză în tufișuri.

— E o nebunie! strigă. Pentru ce-am trecut prin toate astea?

Javier se gândi la cele prin care tocmai trecuse el. Își aminti apăsarea pătrunzătoare a cuțitelor care îl înjunghiau. Spaima lui Retevei și amărăciunea indusă de gândul că a eșuat și că o să moară. Își aminti secundele scurse înainte de a-și pierde cunoștința, gustul de sânge și durerea pe care i-o provoca la fiecare răsuflare lama înfiptă în spate.

— Hei, spuse Owen. Acum suntem în relații bune?

Javier se uită la el. Îl văzu în cea mai mare parte pe Owen, și într-o foarte mică măsură pe Asasin. Totuși nu era convins că totul era bine între ei, dar își dorea să fie.

— Da. Cred că da.

— Te-am văzut luptându-te cu agentul ăla. Owen clătină din cap. A fost incredibil.

— Nu știu cum am făcut-o. Nu m-am gândit la asta. Am acționat pur și simplu.

— Trebuie să fie unul dintre Efectele de Sângerare. Strămoșul tău știa să lupte și acum știi și tu.

— Cred că da.

Owen aruncă o privire în direcția orașului.

— Serios, ce facem acum?

— Ne vor căuta, răspunse Javier. Cred că trebuie să rămânem o vreme aici.

— Dar nu crezi c-ar trebui să-i ajutăm pe ceilalți?

— Cum? întrebă Javier. Adică, da, sigur, mi-ar plăcea să-i ajut pe ceilalți. Dar nu suntem decât noi doi. Nici măcar nu știm unde i-au dus.

— Și-atunci stăm pur și simplu aici?

— Deocamdată, zise Javier.

Dar părea mai degrabă un soi de tragere de timp, fiindcă, în cele din urmă, aveau să fie nevoiți să revină în oraș. El era al naibii de sigur că n-are habar cum să supraviețuiască în natură și știa că putea spune același lucru despre Owen. În scurt timp, urma să li se facă foame și sete. Aveau să se-ntoarcă în oraș, și apoi? Agenții nu se jucau. Măcar foloseau pistoale cu electroșocuri, nu arme de foc. Ceea ce însemna că-i voiau pe toți vii, probabil ca să afle tot ce știau despre Partea din Eden.

Javier apucă un buștean gros și-l trase mai aproape de vatră, apoi își scutură palmele și se așeză. Nu avea de gând să aprindă focul. Gestul i se păruse pur și simplu potrivit. Îi aducea aminte de picnicurile familiei sale pe plajă, când făceau frigărui din crevete și din carne de pui ținându-le direct deasupra flăcărilor și se înfășurau în pături după apusul soarelui. Nu mai făcuseră asta de o bună bucată de vreme. Ultima oară fusese un fel de bun venit acasă pentru fratele lui ieșit din închisoare, așa că nu însemnase același lucru, nu încântase cu adevărat pe nimeni.

Owen se așeză lângă el, pe buștean.

— Deci stăm pur și simplu aici, spuse.

— Mda.

În următoarea oră chiar asta și făcură, vorbind mai ales despre simulare, pe măsură ce aerul devenea tot mai cald și mai uscat. Ocoliră faptul că ei, sau strămoșii lor,

încercaseră să se omoare unul pe altul, concentrându-se asupra celorlalte aspecte ale experienței: orașul, armele, deprinderile strămoșilor lor. Dar în cele din urmă epuizară subiectul, iar Owen aduse discuția acolo unde Javier n-ar fi vrut s-ajungă.

— Prin urmare, ce ți s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— Nu vorbesc despre Animus, răspunse Owen. Înainte de asta. De ce-ai început să mă ignori?

Javier chiar nu voia să vorbească despre asta. Dar știa că Owen n-o să renunțe. Owen nu se dădea niciodată bătut, iar ei erau blocați pe dealuri, așezați pe un buștean. Se gândi că era mai bine să spună ceva.

— Am avut de rezolvat o mulțime de chestii personale, răspunse.

— De exemplu? insistă Owen.

— Pur și simplu niște chestii, omule. Nu știu.

— Și de ce nu mi-ai vorbit despre ele?

Javier n-ar fi vrut să răspundă nici la întrebarea asta, dar Owen o repetă, așa că se hotărî să fie sincer.

— Uite ce e. Tu ai trecut prin toată povestea cu tatăl tău. Îmi dau seama ce groaznic a fost, înțeleg de ce ești furios. Dar erai *tot* timpul atât de concentrat numai asupra acestei probleme și…

— Și ce? îl întrerupse Owen furios.

Javier oftă.

— Lasă-mă să termin…

— La ce te așteptai? întrebă Owen ridicându-și vocea. Mi-au trimis tatăl la închisoare și a murit acolo.

— Da, așa e. Dar l-au trimis la închisoare și pe fratele meu.

— Pentru c-a snopit pe cineva în bătaie!

Când Owen spuse asta, Javier se văzu nevoit să se ridice și să se îndepărteze câțiva pași, întorcându-se cu

spatele. Furia îi încleștă pumnii și îi încordă mușchii gâtului și ai umerilor și cine naiba putea ști ce i-ar fi făcut lui Owen acum, când existau Efectele de Sângerare? După câteva minute în care respiră adânc, calmându-se, se întoarse cu fața.

— Pur și simplu am avut pe cap o grămadă de belele și fără să mai fie nevoie să am de-a face cu ale tale. Atâta tot. Nimic personal.

— Mie mi se pare personal.

— Ei, în privința asta nu pot face nimic. Ia-o cum vrei, dar asta s-a întâmplat.

Owen păstră câteva minute tăcerea, cu ochii la vatra fără foc.

— Și care-au fost belelele tale?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— E totul OK?

— Perfect.

— E vorba de mama ta? Sau mai sunt probleme cu fratele tău?

Javier își ridică privirea spre cer, către o pasăre care-și luase zborul dintre copaci. Era mare, un șoim sau un uliu, nu reușise niciodată să-i deosebească.

— Nimic de genul ăsta, spuse. Acum un an, am recunoscut în fața familiei mele care-mi sunt preferințele sexuale.

— Oh. Owen se așeză din nou pe buștean. Nu știam că ești…

— Da, zise Javier.

Nu fusese ușor. În familia lui, toți erau catolici sau baptiști și, cu toate că știa că părinții lui nu-l vor da afară din casă, se temuse că nu vor putea accepta adevărul despre el.

— Cum au reacționat părinții tăi? întrebă Owen.

— Mama a fost foarte înțelegătoare. Tata a avut nevoie de câteva zile ca să-și revină, dar acum s-a împăcat cu ideea.

— Și fratele tău?

— De-asta a ajuns la închisoare. Un bădăran m-a făcut poponar și Mani pur și simplu și-a ieșit din fire.

Când se întâmplase, Javier își privise fratele bătându-l pe individul acela, simțind un amestec bizar de recunoștință, frică și mândrie.

— Cred că tipul nici măcar nu s-a gândit că sunt gay. A folosit pur și simplu cuvântul ca să mă insulte.

— Mai știe cineva? La școală n-a spus nimeni…

— Nu știe nimeni, în afară de familia mea. Iar acum știi și tu.

— Uau. Owen dădu din cap. De fapt, nu e mare lucru. Sunt sigur că ai putea spune…

— Știi, îți apreciez cuvintele, dar în momentul ăsta mă străduiesc doar să-mi găsesc locul, OK? O să spun la timpul potrivit. Când o să fiu pregătit.

— OK, zise Owen și, după o pauză, adăugă: Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— De parcă mi-ai dat de ales.

Javier vorbise pe jumătate în glumă, dar, în realitate, se simțea cumva ușurat fiindcă în sfârșit mai aflase și altcineva. Se mai bucura și fiindcă acel cineva era Owen, pentru că știa că asta n-o să schimbe nimic între ei.

Trecură alte câteva ore. Javier și le petrecu stând cu urechile ciulite, ca să nu-i scape niciun zgomot de vehicul din apropiere, și făcându-și griji cu gândul la ceilalți și la ceea ce li s-ar fi putut întâmpla la Abstergo. Începea să-i fie foame și se gândea, cu îngrijorare justificată, ce le rămânea de făcut lui și lui Owen.

Pe la amiază, dintre copaci apăru un străin, luându-i prin surprindere. Avea capul ras, tenul închis la culoare și purta ochelari de soare, pantaloni negri care te duceau cu gândul

la o uniformă militară de instrucție și o haină de piele cu glugă peste un tricou alb.

— Ce faceți, băieți? întrebă necunoscutul.

Javier aruncă o privire spre motocicletă.

— Ar trebui s-alergăm la ea? îi șopti lui Owen.

— Tipul ăsta mi se pare cunoscut, răspunse prietenul său, părând mult mai puțin îngrijorat decât el.

Străinul își săltă ochelarii pe creștet și continuă să se apropie de ei agale.

— Mă numesc Griffin, spuse cu voce profundă și tărăgănată, ca atunci când o înregistrare e redată cu viteză prea mică. Și, după cum se pare, Monroe v-a adus pe cap o grămadă de necazuri cu Templierii.

Era evident că individul știa cine sunt ei și ce se petrece, iar felul în care pronunțase cuvântul Templieri îl făcu pe Javier să creadă că nu se număra printre ei. Cei doi băieți se uitară unul la altul și, în acel moment de ezitare și nedumerire, Griffin veni mai aproape.

— Nu vă faceți griji, spuse. Nu sunt aici nici ca să vă capturez, nici ca să vă lichidez.

— Atunci ce vrei? întrebă Owen.

— Doar să stăm de vorbă.

— Despre ce?

Javier era gata să fugă, dar se temea că Owen n-o va face și nu voia să-l abandoneze.

Griffin ajunse lângă vatra de pietre și se opri, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Despre voi și despre viitorul vostru.

— De unde te cunosc? întrebă Owen.

— Aseară te-am scăpat de un agent Templier. Am vrut și să te-mpiedic să pleci cu Monroe, dar ați fost mai rapizi decât mine. Griffin aruncă o privire spre motocicletă. Pe aia, dacă nu mă-nșel.

— Ești Asasin, spuse Owen.

Griffin aprobă din cap și se apropie de motocicletă. Pe urmă întinse mâna sub unul dintre panourile ei de comandă oblice și smulse un pumn de cabluri.

— Hei! strigă Javier.

— E o motocicletă a Corporației Abstergo, spuse Griffin. Și voi de fapt nu știți cum funcționează. Am scos un dispozitiv de urmărire care emite de câteva ore informații despre locul unde vă aflați. E un semnal de frecvență foarte înaltă și, ca să-l capteze, cineva trebuie să se apropie destul de mult. Dar *eu* v-am găsit.

Javier n-avea de unde să știe dacă era sau nu adevărat ceea ce spusese. Poate că mintea lui Retevei continua să-l influențeze, poate nu era decât judecata lui sănătoasă, dar nu simțea nicidecum dorința să aibă de-a face cu un Asasin. Însă Owen nu mai părea câtuși de puțin neliniștit. Poate îl influența strămoșul lui Asasin, ca manifestare a unui soi de Efect de Sângerare.

— Ziceai că vrei să vorbești cu noi. Javier decise că putea să fugă fără Owen. Ce ai de spus?

Griffin se rezemă de motocicletă și își încrucișă brațele.

— Abstergo a pus mâna pe cei patru prieteni ai voștri.

— Și cu Monroe ce s-a întâmplat?

— A scăpat. N-avem idee unde s-a dus.

— Și? întrebă Javier. Sau ai venit ca să afirmi doar lucruri evidente?

— Trebuie să aflu ce le vor spune prietenii voștri celor de la Abstergo. Trebuie să aflu de ce v-a adunat Monroe pe toți. Presupun că ați intrat în Animus în căutarea unei Părți din Eden. Am dreptate?

— De ce-ai presupune așa ceva? întrebă Javier.

— Abstergo îl caută de mult timp pe IT-ist. Ca să riște să iasă din ascunzătoare, Monroe trebuie să fi avut nevoie de

ceva despre care credea că poate schimba soarta jocului. Singurul lucru destul de important ca s-o facă era o Parte din Eden.

Owen se uită la Javier, apoi întrebă:

— Pot vorbi un minut cu prietenul meu între patru ochi?

— Bineînțeles. Dar grăbiți-vă. Suntem presați de timp.

Griffin își puse din nou ochelarii de soare și se îndepărtă destul de mult pentru ca Javier să nu creadă că-i poate auzi, dar destul de puțin ca să fie clar că nu voia să-i scape din ochi.

— Cred c-ar trebui să-i spunem, zise Owen.

— Ești nebun?

— Poate are posibilitatea să ne-ajute să-l găsim pe Monroe și să-i eliberăm pe ceilalți.

— Sau poate minte și ne folosește ca s-ajungă la Partea din Eden.

— Dar eu am fost în amintirile unui Asasin.

— Și ce dacă? obiectă Javier. Asta nu te face pe tine un Asasin. Sau ai uitat deja ce ne-a spus Monroe?

— Nu e vorba de așa ceva. Nu sunt derutat. Am încredere în ei.

— În toți? Fără dubii?

— Am încredere în Crez, spuse Owen.

Javier se holbă la el. Avea confirmarea. Era cu siguranță un Efect de Sângerare, pentru că acel Owen pe care-l cunoștea nu s-ar fi încrezut orbește într-un tip care-și făcea apariția întrebându-i ce știu despre o armă puternică, una care putea să câștige războaie și să-i transforme pe generali în președinți. Timpul petrecut în Animus îl schimbase pe Owen. Dar, dacă se hotăra să treacă de partea lui Griffin, Javier nu putea face nimic să-l împiedice.

— Ei bine, care e planul *tău*? întrebă Owen. Rămânem aici, pe dealuri, pentru totdeauna?

Javier alungă o muscă ce-i bâzâia prin fața ochilor.

— Nu contează.

— Nu contează? Asta ce vrea să-nsemne?

— Înseamnă… fă ce ai de gând să faci.

Owen rămase neclintit câteva clipe, apoi dădu din cap o singură dată, cu hotărâre.

— O să-i spun. Dacă se-ntoarce împotriva noastră, rezolv eu.

Pe urmă îl strigă pe Griffin.

— Da, am intrat în Animus în căutarea unei Părți din Eden, spuse după ce Asasinul se întoarse agale lângă ei.

Javier clătină din cap și se retrase un pas. Nu voia să fie părtaș la așa ceva.

— Unde? întrebă Griffin.

— În New York, răspunse Owen. În 1863.

— Ce Parte din Eden?

— Un pumnal, spuse Owen. De la Clubul Aztec. Dar Cortés l-a adus în Mexic din Spania.

— Cortés? Atitudinea lui Griffin se schimbă, asprindu-se. Știți de unde îl avea?

— I-l dăduse regele, zise Owen. Dar cred că regele îl avea de la Papă.

— Animusul v-a arătat unde e acum Partea din Eden?

— Poate, răspunse Owen. Credem că s-ar putea afla undeva, în apropierea casei în care a murit Ulysses Grant. Ultima oară a fost în posesia lui.

— Mulțumesc. E exact ceea ce-mi trebuia.

Javier se întrebă ce însemna asta pentru el și Owen.

— Și acum ce urmează? spuse.

— Acum? Griffin se așeză pe buștean. Acum trebuie să veniți cu mine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Tommy Greyling s-ar fi luptat cu agenții Abstergo care pătrunseseră în depozit de pe acoperiș, și ar fi făcut-o fără milă. Când o înșfăcaseră pe Natalya, ar fi rupt mâna care o atinsese. Dar Sean nu putea decât să stea în scaunul lui cu rotile și să privească în timp ce doi agenți ajunși în spatele lui îl imobilizau. Încercă să sară din scaun, deși asta ar fi însemnat să se târască. Dar ei îl țintuiră de spătar.

Era neputincios.

David încercă să fugă, dar traseră în el cu un taser și, în clipa aceea, Grace își ieși din minți. Alergă țipând la agentul care trăsese și începu să lovească în el cu pumnii, însă alți doi o prinseră și o imobilizară.

Autobuzul lui Monroe intră prin ușa depozitului, distrugând-o, și dispăru în viteză, urmat de Owen și de Javier, ambii pe motocicleta IT-istului. Sean nu-i învinuia fiindcă fugiseră, dar asta îl înfurie, ca și cum cei trei i-ar fi abandonat acolo. Două mașini negre se opriră în fața ușii depozitului și, după ce mai mulți agenți se îngrămădiră în ele, porniră în urmărirea lui Owen și a lui Javier. Pe urmă o dubă mare blindată, de culoare albă, intră chiar în depozit și agenții deschiseră ușile din spate. Mai întâi îi urcară pe Natalya, Grace și David.

— Unde ne duceți? întrebă Sean în timp ce-i împingeau scaunul într-acolo.

Agenții nu răspunseră. Purtau costume de luptă antiglonț și cagule, așa că nu le putea vedea fețele.

Câțiva îl săltară cu tot cu scaun și se legănă, neputincios, când îl urcară în dubă, alături de ceilalți. În interior mirosea a ulei de motor și a vinilin. Agenții îi legară pe Natalya, Grace și David de o banchetă aflată pe una dintre laturile vehiculului, iar pe Sean îl împinseră în partea opusă și-i legară scaunul de peretele lateral.

— Unde ne duceți? întrebă din nou Sean.

Agenții îl ignorară și coborâră, apoi închiseră ușile duble și le încuiară, lăsându-i pe cei patru captivi într-o celulă plină cu lumină artificială galbenă.

— Monroe e de vină, spuse Grace uitându-se la fratele ei.

Băiatul părea năucit, cu ochi goi și sticloși, încă suportând efectele neplăcute ale electroșocului.

— David e OK? întrebă Sean.

— Agentul a zis c-o să fie, răspunse Grace. A zis că e nevoie de o oră ca să dispară efectul.

— Dacă dăm vina pe Monroe, nu ne ajută prea mult, spuse Natalya. Nu-i așa?

— Puțin îmi pasă! strigă Grace. N-am fi aici dacă n-ar fi fost el!

Motorul dubei tuși și hurui și se puseră în mișcare cu o smucitură care-i înclină pe ceilalți trei pe-o parte, la unison. Compartimentul în care se aflau n-avea ferestre, așa că nu știau încotro se îndreptau.

— Nu le putem spune nimic, atrase Sean atenția celorlalți.

— Ce vrei să zici? întrebă Grace.

— Știu că eram în căutarea unei Părți din Eden, răspunse el. Nu le putem spune unde se află.

— N-ai decât să păstrezi pentru tine ce vrei, ripostă Grace. Aici suntem pe cont propriu. Monroe a fugit, la fel Owen și Javier. Principala mea prioritate e s-ajung acasă cu bine, împreună cu fratele meu, și o să spun orice e necesar ca să se-ntâmple asta. Puțin îmi pasă dacă strămoașa mea îi ura sau nu pe Templieri.

— După ceea ce ai văzut în simulare? întrebă Natalya.

— Mai ales după ceea ce-am văzut în simulare. Fratele meu n-ar fi trebuit să treacă prin așa ceva, și asta a fost tot din vina lui Monroe.

Își cuprinse fratele cu brațul, dar David tot nu scoase niciun cuvânt; cu gura încă ușor întredeschisă și buza de jos atârnându-i moale, își ridică doar privirea spre sora lui în timp ce vorbea.

Sean înțelese că n-are rost să continue discuția în contradictoriu, așa că se hotărî să abandoneze subiectul până ce ajungeau la destinație. Când aduna mai multe informații despre ceea ce se petrecea de fapt, poate că avea să-și dea mai bine seama ce e de făcut.

Călătoria dură o vreme; smuciți într-o parte și în alta și zgâlțâiți, ascultară scrâșnetele cauciucurilor și Sean pierdu noțiunea timpului. Avu impresia că trecuse o oră sau mai mult când duba păru să încetinească. Dar nu se opri, ceea ce însemna că probabil ieșiseră de pe autostradă. Și se părea că urcau o pantă, fiindcă simți gravitația trăgând ușor de scaunul lui.

David își reveni pe drum și, când se opriră în sfârșit, era vioi și din nou el însuși. Motorul amuți și vehiculul încremeni.

Pe urmă cineva descuie ușile din spate, iar Sean și ceilalți se întoarseră către ele când se deschiseră scârțâind. Agenții în echipament de luptă dispăruseră. În schimb, jos, dincolo de uși, stătea o femeie în halat alb, cu un clipboard în mână.

O flancau doi bărbați masivi, în uniforme cenușii, cu un aer marțial, care te ducea cel puțin cu gândul la un serviciu de pază și securitate, și cu emblema Corporației Abstergo, de un argintiu reflectorizant, pe piept și în partea de sus a brațelor. Aveau prinse de haine ecusoane cu numele, bărbații de buzunarele de la piept și femeia de reverul halatului.

Judecând după postură, femeia părea atletică, avea părul castaniu tuns foarte scurt și dinții din față proeminenți, lucru observabil când zâmbea.

— Doamnelor și domnilor, spuse ea cu un ușor și rafinat accent franțuzesc, îmi pare foarte rău pentru toate neplăcerile pe care vi le-am provocat. Își atinse pieptul. Sunt doctorul Victoria Bibeau. Fac parte din Departamentul de Cercetare și Achiziționare a Descendenței din Corporația Abstergo și vreau să vă urez bun venit...

— Bun venit? o întrerupse Sean. Chiar ați spus *bun venit*? Serios?

Strălucirea zâmbetului ei pierdu câțiva wați.

— Exact asta am spus. Date fiind circumstanțele, îmi dau seama cât de straniu sună. Dar, dacă ne îngăduiți să vă explicăm, cred că veți înțelege că am procedat astfel având în vedere doar siguranța voastră.

— Ați tras în fratele meu cu un taser! protestă Grace. Câtă siguranță oferă asta?

— Nu îndeajuns de multă, crede-mă.

Victoria se întoarse către bărbații de lângă ea și dădu din cap către fiecare, după care cei doi urcară în dubă.

— N-ar fi trebuit să se întâmple. Îmi cer scuze. Vreau să vă invit pe toți în sediul nostru. O să ne convingem că toată lumea e nevătămată și apoi o să vă trimitem acasă, OK?

Gardienii îi dezlegară pe ceilalți trei și îi conduseră afară. Pe urmă îl săltară pe Sean cu tot cu scaun și îl coborâră din vehicul.

El se uită în jur și descoperi că duba fusese parcată în mijlocul unei alei circulare late, asfaltate de curând și înconjurate de pini înalți, dinspre care adierea vântului aducea o aromă asemănătoare cu a citricelor. Printre copaci se zăreau câteva clădiri ample, cu multe etaje, construite aproape în întregime din sticlă și conectate prin pasarele închise, tot din sticlă și plasate la înălțime. Intrarea uneia dintre clădiri se afla, față de ei, în celălalt capăt al aleii, iar drumul pe care veniseră șerpuia, pierzându-se în pădure.

Sean nu știuse unde să se aștepte s-ajungă după ce fusese răpit de Abstergo. Poate într-un fel de închisoare sau de fortăreață. Dar locul acela era exact contrariul.

— Vă rog să mă urmați, spuse Victoria, apoi se îndreptă spre clădire mergând încet, cu spatele, și zâmbindu-le fără întrerupere.

Gardienii implacabili nu schițară nici cel mai mic gest amenințător, dar simpla lor prezență era de-ajuns ca să pună grupul în mișcare. Natalya, Grace și David o urmară pe Victoria, cu Sean în spatele lor; își manevra scaunul, avându-i pe gardieni în dreptul umerilor.

Ajunseră la intrare, unde Victoria își folosi ecusonul ca să deschidă ușile. Se despărțiră glisând fără niciun zgomot și aproape fără să fie văzute, atât de transparentă era sticla. În interior, trecură printr-un alt set de uși ca să pătrundă într-un hol unde emblema Abstergo trona, mată, pe un panou de sticlă imens, din spatele biroului de la recepție. Bărbatul așezat acolo, cu căști cu microfon și cravată subțire, dădu din cap către Victoria când ea, Sean și ceilalți trecură prin dreptul lui.

Ajunseră dincolo de panou și clădirea li se deschise în față, înaltă și vastă, cu trei etaje sub un plafon care părea retractabil. Fiecare etaj șerpuia în jurul unui hol principal, deschis și transparent, cu pereții exteriori de asemenea

din sticlă, astfel că pădurea era vizibilă în toate direcțiile. Angajații companiei mergeau încoace și încolo și urcau și coborau pe scările rulante, unii cu nonșalanță, iar alții părând să se grăbească, exact așa cum se aștepta Sean să se desfășoare lucrurile în orice corporație.

— Numim această construcție Cuibul Vulturului, spuse Victoria. Din motive evidente. Clădirea asta e una dintre cele cinci care alcătuiesc complexul. Poate o să facem un tur după ce punem totul la punct.

Era din nou ceva la care Sean nu se așteptase și se simți dezarmat. Dacă Abstergo îi răpise într-adevăr, atunci era cea mai încântătoare răpire de care auzise vreodată.

Victoria îi conduse de cealaltă parte a holului, într-un colț îndepărtat, unde îi invită într-un bar cu scaune și măsuțe moderne, cu laturi oblice, toate reci la atingere și cu muchii ascuțite.

— Vă rog, spuse ea, serviți-vă cu mâncare și cu băuturi de pe tejghea.

Sean se uită în direcția arătată și văzu o abundență de fructe, produse de patiserie, cafea și un minibar cu apă, sucuri, apă gazoasă și acea apă iritantă, ușor aromată, care, după părerea lui, în esență nu era altceva decât tot apă.

Își duse scaunul într-acolo și luă un covrig și o apă gazoasă. Grace alese o banană și își umplu o cană cu cafea, pe când David preferă o brioșă cu afine și o apă iritantă. Natalya nu se apropie de bar.

— Sigur nu vrei nimic? o întrebă Victoria.

— Da, sigur, răspunse Natalya. Mai exact, ce fel de doctor sunteți?

— Sunt psihiatru, spuse Victoria.

— Doctor de nebuni?

Sean n-ar fi putut spune ce impresie îi făcea asta.

— Da, spuse Victoria zâmbind. Dar rolul meu aici e mult mai extins de-atât. Să ne așezăm.

Își alese un scaun în capul unui aranjament de măsuțe și ceilalți se așezară cu fața către ea, iar Sean veni, în scaunul său, alături de grup.

— Pentru început, zise Victoria, dați-mi voie să mă scuz din nou pentru modul în care s-a desfășurat operațiunea. David, ești OK? Cum te simți?

Băiatul tocmai își umpluse gura cu o bucată enormă de brioșă, așa că îi răspunse cu un semn că este în regulă și cu un zâmbet de veveriță fălcoasă.

— Bun, spuse Victoria. E o ușurare. Acum. Își coborî privirea către clipboard. Îi avem aici pe Grace, David, Natalya și Sean, corect?

Încuviințară toți din cap, continuând să mănânce.

— Atunci lipsesc Owen și Javier? întrebă Victoria.

Dădură din nou din cap.

— Aveți idee unde s-ar fi putut duce?

Sean își înghiți bucățica de covrig.

— Nu. Câtuși de puțin. De fapt, nu ne cunoaștem chiar atât de bine. Aseară ne-am întâlnit pentru prima dată.

— Înțeleg, spuse ea. Dar Monroe? Știți unde ar putea fi?

Sean clătină din cap, deși era foarte sigur că Monroe se dusese să caute Partea din Eden. Observă că Grace și David se uitau unul la altul, fiind poate pe punctul să spună ceva, și își dori să păstreze amândoi tăcerea. Deocamdată îi dădură ascultare.

— Ei, să sperăm că-i vom găsi pe toți cât de curând, continuă Victoria. Acum o să vă spun care e situația, așa cum o cunoaștem noi, și să sperăm că, dacă puteți, o să completați ceea ce ne scapă, bine? Pentru început, știm că Monroe v-a adunat pe toți ca să folosească un Animus furat, cu funcții modificate. Știm că ați venit în contact cu un obiect. Cu o Parte din Eden. Înțelegeți ce este?

Sean încercă să-și păstreze fața lipsită de expresie, dar probabil că nu-i reuși.

— Văd, judecând după privirile voastre, că știți exact despre ce vorbesc. Victoria se uită din nou pe clipboard. Ați intrat în Animus în căutarea unei Părți din Eden. Ați găsit-o?

Nimeni nu-i răspunse.

Femeia așteptă câteva clipe, apoi oftă și lăsă clipboardul jos, lângă scaunul ei.

— Știe vreunul dintre voi că Monroe a lucrat pentru Abstergo? îi întrebă.

Sean nu știuse, dar vestea nu-l surprinse. Trebuia să fie vorba de ceva de genul acesta, altminteri Monroe n-ar fi putut avea un Animus.

— Nu este cine credeți voi că este, continuă Victoria. A fost un cercetător la nivel foarte înalt, până când în viața lui a intervenit o tragedie. Pe urmă a devenit bizar. A început să facă raționamente greșite. Eu am încercat să-l sprijin, să-l ajut să treacă prin asta – toți am încercat –, dar, în final, a furat câteva bunuri foarte valoroase ale corporației și a plecat.

— Vorbiți despre Animus? întrebă Grace punând coaja de banană pe o măsuță.

— Printre altele, răspunse Victoria. Îl căutăm pentru că echipamentul furat poate fi extrem de periculos dacă nu e folosit corect.

— Ce-ar fi să anunțați poliția? spuse David.

— Colaborăm cu forțele de poliție locale, răspunse Victoria. Dar, legal, avem o oarecare libertate în ceea ce privește folosirea forțelor noastre de securitate.

— E legal să trageți în oameni cu tasere? întrebă Grace.

— Echipa noastră n-avea de unde să știe ce-o să găsească în depozitul ăla. Am primit un semnal care ne-a anunțat că Animusul e folosit. N-am știut nici cine sunt utilizatorii, nici legătura lor cu Monroe. De aceea oamenii noștri au avut asupra lor arme neletale. Planul era, pur și simplu, să

aducem aici pe toată lumea. În timp ce ați fost transportați, am cercetat depozitul lui Monroe și am înțeles mai bine natura situației.

— Și o înțelegem din ce în ce mai bine, spuse un bărbat în costum de culoarea ardeziei, intrând în încăpere. Era foarte înalt, cu părul de un blond palid pieptănat pe spate și cu ochii verde intens, de culoarea mușchiului. Scuze pentru întrerupere, adăugă.

— Nicio problemă, domnule. Victoria se ridică de pe scaun. Vă rog, stați cu noi.

Bărbatul înalt se apropie și se așeză pe un scaun de lângă Victoria, cu mișcări agile, fluide și eficiente.

— Mă numesc Isaiah, spuse, și conduc Cuibul Vulturului. Am analizat informațiile deținute de Monroe și cred că putem renunța la niște secrete a căror păstrare nu este necesară. Existența Asasinilor și a Templierilor vă e cunoscută. Știți că Abstergo se află sub controlul Templierilor și până acum probabil ați dedus deja că eu sunt un astfel de agent. Aveți dreptate. Sunt. La fel și doctorul Bibeau, aici de față.

Victoria dădu din cap și zâmbi.

Chiar dacă găsiseră informațiile lui Monroe, apariția lui Isaiah și modul în care își recunoscuse apartenența la Ordinul Templierilor îl surprinseră pe Sean într-o oarecare măsură. Nu la așa ceva se aștepta din partea unei organizații secrete, aflate în spatele unei conspirații mondiale.

— Templierii arată cu totul altfel decât odinioară, continuă Isaiah. Corporațiile au luat locul regatelor, iar directorii generali au luat locul politicienilor. Organizația noastră se adaptează și devine ceea ce este necesar pentru o eficiență maximă. Suntem de părere că ținerea pasului cu evoluția tehnologiei promite progrese măreațe ale rasei umane, iar aici intervine Abstergo. În ciuda convingerilor către care s-ar putea să vă fi condus Monroe, nu avem nimic sinistru.

— Spuneți-i asta lui „Boss" Tweed, zise David.

— Bine țintit. Isaiah chicoti, acel gen de râs lejer pe care mama lui Sean îl numea contagios. Da, din istoria noastră nu lipsesc personajele cu siguranță notorii, așa cum veți găsi în orice grup care există de suficient de multă vreme. Dar, dacă îmi este îngăduit să vi-l prezint dintr-o altă perspectivă, știați că „Boss" Tweed și-a folosit influența ca să construiască orfelinate, școli și spitale? Sub controlul lui, orașul New York a cheltuit în trei ani, pentru fapte de caritate, mai mult decât în precedenții cincisprezece. A contribuit la fondarea Bibliotecii Publice și a obținut un teren pentru Muzeul Metropolitan de Artă. Știați că el a pavat calea către construcția Podului Brooklyn?

Nimeni nu răspunse, dar Sean nu știuse nimic din toate acestea și tăcerea celorlalți îl făcu să creadă că nici ei nu auziseră despre așa ceva.

— Acum e mai greu să-l respingeți pe Tweed, nu? spuse Isaiah. Ca om, a făcut greșeli cumplite, de neiertat. Dar, ca Templier, i-a dăruit orașului său cultură și progrese de netăgăduit. Și cine poate ști ce ar mai fi realizat dacă Asasina Eliza nu ar fi obținut destituirea lui, acuzându-l de corupție?

În timp ce Isaiah vorbea, lui Sean i se părea tot mai greu să împace imaginea Templierilor prezentată de Monroe cu ceea ce trăise el însuși.

— Ne puteți judeca după cele mai urâte exemple, adăugă Isaiah. Sau vă puteți gândi la sutele sau chiar la miile de Templieri de care n-ați auzit niciodată, dar care și-au dedicat oricum viețile pentru a face din lumea noastră un loc mai bun. Ochii lui verzi se îndreptară pe rând către toți și, când ajunseră la Sean, privirea lui păru să prindă cu blândețe rădăcini. Monroe v-a explicat tuturor cât de importanți sunteți?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Sean.

— Am studiat analiza ADN-ului pe care v-a făcut-o tuturor. E ceva extraordinar. Cred că, împreună, voi șase reprezentați ceea ce numim noi un Eveniment Ascendent. Conform teoriei mele, fenomenul a fost consemnat doar de câteva ori în întreaga noastră istorie scrisă, și nu este clar înțeles, fiind guvernat de forțe genetice simpatetice pe care încă le descifrăm. De fapt, la asta lucra Monroe aici, la Abstergo, cu Animusul lui modificat. Studia aceste Evenimente Ascendente, căutând următoarea apariție. Aici intrați voi în peisaj. În uniunea voastră există confluență, convergență și sinergie. Individual sau colectiv, potențialul vostru depășește posibilitățile noastre de cuantificare. Îl găsesc uluitor.

Sean se gândi la imaginea locurilor în care ADN-urile lor se aliniau. La Concordanța Amintirilor lor.

— Vorbiți despre Partea din Eden?

— Despre Părțile din Eden, precizează Isaiah. Sunt mai multe.

David își împinse ochelarii în sus.

— Nu înțeleg.

Isaiah se întoarse spre Victoria.

— Ăsta e domeniul de specializare al doctorului Bibeau. O las pe ea să vă explice.

Victoria încuviință din cap și își drese glasul.

— Cercetările mele m-au făcut să cred că Partea din Eden în căutarea căreia ați mers e una din trei, asemănătoare între ele. Au făcut inițial parte dintr-un întreg, Tridentul din Eden. Fiecare pumnal este, de fapt, unul dintre cele trei vârfuri ale tridentului și fiecare are o altă putere, un alt efect asupra celor expuși influenței lor. După cum spune legenda, un vârf insuflă încredere, unul teamă și unul devotament. Mă urmăriți?

Cei patru dădură din cap.

— Bun, spuse Victoria. Ați auzit de Alexandru cel Mare, da? Ei bine, el s-a aflat în posesia unui Toiag din Eden, un simbol al domniei sale când se așeza pe tron. Însă pe câmpul de luptă avea nevoie de o armă.

— De Tridentul din Eden? întrebă Grace.

— Exact, confirmă Victoria. Armatele lui erau de neînfrânt. Cu Tridentul în luptă și cu Toiagul când guverna, Alexandru a creat un imperiu fără egal și a fost probabil cel mai puternic conducător pe care lumea l-a văzut vreodată.

— Entuziasmant, nu-i așa? spuse Isaiah.

În privința asta, Sean îi dădea dreptate, dar mai observă și cu câtă pasiune și însuflețire continuă Victoria.

— Cred că, după moartea lui Alexandru, Tridentul a fost rupt în trei și împărțit între dinastiile care i-au urmat. Un vârf a ajuns la unul dintre generalii lui, Seleucus, creatorul Imperiului Seleucid, care se întindea în Orient și cuprindea părți din Asia. Un altul a ajuns la generalul Ptolemeu, care și-a creat un regat în Egipt. Al treilea a ajuns la poporul lui Alexandru, la macedoneni. Vârful macedonenilor și cel al lui Ptolemeu au sfârșit prin a cădea în mâinile cezarilor romani. Cel găsit de voi e unul dintre ele. Presupun că e vârful încrederii. A rămas la Roma și a ajuns în cele din urmă la Vatican. De acolo, Papa Calixt al III-lea, un spaniol, i l-a dat lui Alfonso al V-lea, regele Aragonului, probabil ca să-l răsplătească pentru sprijinul oferit. Vârful a rămas în posesia monarhilor spanioli până când Carol al V-lea i l-a dat lui Cortés. Mă mai puteți urmări?

— Cu greu, răspunse David.

Victoria își frecă palmele.

— Încă pun cap la cap informațiile despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu celelalte două, dar credem că voi ați găsit în New York vârful încrederii.

— Sau cel puțin știm că strămoșii voștri au interacționat cu el, precizează Isaiah. Însă partea incredibilă e că, după toate aparențele, unii dintre ei au interacționat și cu celelalte două părți.

— Serios? întrebă Grace.

— Foarte, răspunse Isaiah. Vă rog să înțelegeți că puterile combinate ale Tridentului din Eden pot face dintr-un om rege și dintr-un rege zeu, iar voi aveți o legătură cu el. Așa cum v-am spus, asta se numește Eveniment Ascendent. Vă înălțați toți, ca unul, din nesecatul izvor al strămoșilor voștri. Ca și cum descendența și ADN-ul vostru s-ar fi îndreptat, de generații, către acest moment. De aceea avem nevoie de ajutorul vostru. E vorba de ceva pe care-l puteți face numai și numai voi.

— Și cum vă așteptați să vă ajutăm? întrebă Natalya, aceea fiind una dintre puținele dăți când vorbise după sosirea lor în Cuibul Vulturului.

Sean nu putea uita imaginea agenților care o înșfăcaseră în depozit și încă se simțea chinuit de rușine fiindcă nu fusese în stare s-o apere, așa cum ar fi apărat-o Tommy pe Adelina.

— Doctore Bibeau, zise Isaiah, le-ai explicat care e… situația? Cu Monroe?

Femeia aprobă din cap.

Isaiah se uită spre peretele de sticlă și spre pădurea de dincolo de el.

— Povestea lui Monroe e cu adevărat tragică, spuse. Încă mai admir inteligența lui sclipitoare și omul care a fost cândva. Își reîndreptă privirea către interiorul încăperii. Dar dacă ați găsit unul dintre vârfurile Tridentului din Eden și Monroe pune mâna pe el… ar putea face foarte mult rău.

— Și care e povestea lui? întrebă Sean.

Isaiah oftă.

— Tatăl lui a fost un om groaznic. Monroe și-a petrecut copilăria în circumstanțe de neimaginat, dintre care a reprimat o mare parte. O stare ca a lui face din el, sau din oricine altcineva, un candidat inacceptabil pentru Animus.

— De ce? întrebă Natalya.

Îi răspunse Victoria.

— Psihicul unei persoane abuzate e prea instabil, prea fracturat. Am încercat, fără succes, să-l ajut pe Monroe prin terapie, însă el voia să folosească Animusul ca să se-ntoarcă în amintirile tatălui său, să-și exorcizeze propriii demoni.

— Dar eu am interzis așa ceva, spuse Isaiah. În folosul siguranței și al sănătății lui mintale. De-asta a plecat din Abstergo și a furat proiectul la care lucra.

Sean se uită la Grace și ea răspunse privirii lui. Nu fiindcă Sean n-ar fi avut încredere în Monroe. Dar el și Animusul lui modificat avuseseră întotdeauna ceva ciudat, și Sean își dădea seama că el și Grace aveau aceleași dubii. Sean mai credea că Monroe are intenții bune, dar se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i spună lui Isaiah ce aflaseră, așa cum intenționase Grace de la bun început.

— N-o faceți, li se adresă Natalya.

— Poate n-ar trebui, i se alătură David.

Dar, de când se afla acolo, în mintea lui Sean se petrecuse o schimbare. Situația nu era nicidecum așa cum le-o descrisese Monroe. Oamenii aceia nu erau malefici și nu încercau să cucerească lumea, ceea ce i se părea evident când se uita în jur și când îi asculta vorbind pe Isaiah și pe Victoria. Abstergo voia să pună umărul la crearea unei omeniri mai bune cu ajutorul inovațiilor și al progresului. Era de apreciat faptul că Templierii păreau să creadă că el și ceilalți puteau juca un rol important în asta.

— Ce n-ar trebui? întrebă Isaiah.

Sean respiră adânc.

— Am găsit într-adevăr Partea din Eden. Iar Grace a văzut unde a ajuns.

Grace dădu din cap, susținându-l.

— Am văzut, întări ea.

Apoi îi spuse lui Isaiah unde.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Owen știa că Javier nu era de acord cu hotărârea lui de a se încrede în Griffin, dar mai știa și că nu avea altă opțiune. Și, contrar presupunerilor lui Javier, conștientiza efectul prezenței minții lui Varius în mintea lui, poate îndemnându-l să-i acorde încredere lui Griffin mai repede decât ar fi făcut-o altminteri. Însă asta nu schimba faptul că el și Javier aveau la dispoziție extrem de puține variante. Templierii îi capturaseră pe ceilalți patru, iar Monroe dispăruse. Nu se puteau întoarce acasă. Erau, practic, fugari.

Dar mai exista un motiv, unul personal. Agentul Abstergo din seara precedentă dăduse de înțeles că știa ceva despre tatăl lui Owen. Iar Owen ajunsese la concluzia că singura cale de a afla mai mult era să intre în joc.

De pe bușteanul pe care stătea, Griffin își ridică privirea.

— Ce ziceți?

— Vrei să venim cu tine? râse Javier. Răspunsul meu e nu, nici gând.

— Ce înțelegi prin a veni cu tine? întrebă Owen.

Griffin se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

— Presupun că Monroe a găsit un strămoș Asasin al unuia dintre voi. Sau un strămoș Templier? Sau poate strămoși din ambele grupări?

Owen dădu din cap.

— Și ce dacă? întrebă Javier.

— Asta înseamnă că ați putea avea o însușire numită Vedere de Vultur. Știți ce-nseamnă, nu?

Owen aprobă iarăși din cap. De data asta o făcu și Javier.

— Bun, spuse Griffin. Atunci uitați-vă la mine.

— Ne uităm la tine, zise Javier.

Griffin clătină din cap și-și ridică mâinile goale.

— Nu, vreau să spun să vă uitați cu adevărat la mine. Vederea de Vultur vă poate ajuta să vă dați seama dacă un alt om e o amenințare pentru voi sau un prieten. Aflați ce sunt eu. Ce vedeți?

Owen nu încercase să-și folosească Vederea de Vultur de când ieșise din simulare. Dar își aducea aminte ce făcuse Varius când descoperise pumnalul în Clubul Aztec și încercă să procedeze în același mod. Își extinse conștiența, deschizându-și mintea, și studie chipul lui Griffin, trăsăturile lui, poziția, încordarea celor mai mici mușchi ai trupului, care nu puteau să mintă. Vederea lui de Vultur îi spuse că Griffin nu e o amenințare. Cel puțin nu pe moment.

— Continuă, spuse.

— Probabil că în Animus chiar ați văzut Partea din Eden.

— Am văzut-o amândoi, răspunse Owen și, surprins, Javier se înfurie.

— Atunci sunteți cei mai potriviți oameni pentru căutarea ei, zise Griffin. Eu n-am văzut-o niciodată. Voi știți realmente ce căutați și s-ar putea să aveți și simțurile necesare pentru a o găsi. Prin urmare, am nevoie de ajutorul vostru.

— De ce te-am ajuta? întrebă Javier. Nu sunt sigur că obiectul ăla ar trebui s-ajungă în posesia cuiva, nici măcar în a lui Monroe. Dar el e probabil la jumătatea drumului într-acolo.

— Înțeleg, ripostă Griffin. Cine știe ce v-o fi spus Monroe despre Frăție. Dar ascultați-mă un minut. Întinse o palmă și

cu cealaltă mână își atinse degetele rând pe rând. Alexandru cel Mare. Iulius Cezar. Attila Hunul. Ginghis-Han. Țarii Rusiei. Știți ce-au avut în comun?

Javier își dădu ochii peste cap.

— Părți din Eden?

— Exact. Ori de câte ori apare una, cineva o folosește ca să pună mâna pe putere, iar liberul-arbitru al populației are de suferit. E inevitabil. Din acest motiv nu vreau s-o folosesc. Vreau să-mpiedic pe oricine altcineva s-o facă. De unde știți că Monroe n-o să se schimbe, că n-o să devină dictator?

— N-o să devină, zise Owen.

— Cum poți fi atât de sigur?

Owen nu era sigur. De fapt, chiar avea dubii în privința lui Monroe. Dar voia să se încreadă în el, exact așa cum dorea să se încreadă în Griffin. Ceva îi crea senzația că are nevoie de amândoi.

— Știi ceva despre tatăl meu? întrebă.

— Tatăl tău? Javier făcu un pas spre Owen și-l trase de braț. Ce tot spui?

— Știu numai câte ceva despre ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău, răspunse Griffin.

— Deci n-a fost Asasin?

— Nu.

— Dar agentul Abstergo pe care l-ai doborât spunea…

— Tatăl tău a fost implicat. N-am idee cum. Dar te pot ajuta să găsești răspunsuri la aceste întrebări.

— Cum? Monroe mi-a spus că ADN-ul meu nu e de folos. Am nevoie de ADN-ul tatei, de după arestarea lui.

— Eu pot merge în locuri în care Monroe nu are posibilitatea să ajungă. Poliția ar putea avea la dosar ADN-ul tatălui tău. Din închisoare. Încă ar mai putea avea o mostră păstrată alături de alte dovezi. Ajută-mă să găsesc ce vreau și eu te-ajut să găsești răspunsurile pe care le cauți.

Acesta era motivul pentru care se dusese de fapt la Monroe și constatase că a ajuns într-o fundătură. Însă Griffin îi oferea o șansă de a descoperi, în final, adevărul. Lui nici măcar nu-i trecea prin gând să aleagă altceva.

— Sunt omul tău, spuse.

— Owen, zise Javier. Nu…

— Sunt omul lui, repetă Owen, cu mai multă forță.

Acum, când știa prin ce trecuse Javier, se simțea vinovat fiindcă nu-i fusese alături. Dar asta nu schimba cu nimic misiunea personală pe care și-o asumase.

— Nu e dușmanul nostru. Vino cu noi.

— Și cum rămâne cu mama, omule?

— E simplu, îi răspunse Griffin. O suni și-i spui că ești bine, că simți doar nevoia să pleci o vreme de-acasă. Probabil c-o să telefoneze la poliție, să anunțe că ai fugit, dar asta nu e o problemă. Îi evităm pe polițiști.

— Oricum, nu ne putem întoarce acasă, zise Owen. Fie mergem cu Griffin, fie rămânem aici. O să-și facă griji în ambele cazuri.

Javier se uită împrejur și izgoni din nou musca aceea enervantă.

— Nu-mi place povestea asta.

— Știu, spuse Owen. Dar nici măcar nu trebuie să ai încredere în Griffin sau în Monroe. Îți cer să ai încredere în mine. Pentru așa ceva n-ai nevoie de Vedere de Vultur. Ne implicăm amândoi.

Javier își puse mâinile pe șolduri și studie țărâna un minut întreg. Pe urmă își ridică privirea.

— OK. Am încredere în tine. S-o facem.

— OK, zise Owen.

— Bun, interveni Griffin. Am pierdut deja prea mult timp. Urcați-vă amândoi pe motocicletă și veniți să ne-ntâlnim la capătul drumului de la baza dealului.

— Ce? întrebă Owen.

Dar Griffin se îndepărta deja, alergând printre copaci, și peste câteva secunde dispăru din vedere.

— Ei, asta e calea către un început măreț, comentă Javier.

Owen se îndreptă cu pași mari spre motocicletă.

— Haide.

Se urcă în șa și Javier se instală în spatele lui. Motorul porni cu un tremur ușor, ca bătaia de aripi a unui cărăbuș imens. Își puseră căștile, Owen acceleră și, cu un vârtej de praf în urma lor, reintrară pe pământul bătătorit al drumului pe care urcaseră cu câteva ore mai devreme.

Când ajunseră la poalele dealurilor găsiră, în locul de unde începea drumul asfaltat, un vehicul în așteptare, o berlină albă care nu atrăgea cu nimic atenția asupra ei.

Geamul șoferului se lăsă în jos și Griffin se aplecă în afară.

— Urmați-mă.

Automobilul demară brusc, mai repede decât s-ar fi așteptat Owen, și el acceleră motocicleta. Trecură în goană pe drumuri de țară, pe lângă livezi și crânguri, cu umbrele frunzelor și razele de soare strecurate printre ele dansând pe vizorul căștii lui Owen într-o orgă de lumini. Pe urmă intrară pe autostradă și Griffin îi conduse înapoi în oraș, pentru a intra pe poarta unui complex de magazii. Încetinind de-a lungul unui șir de astfel de construcții, Owen se întrebă ce căutau acolo și Griffin își opri într-un final mașina.

Asasinul coborî și se îndreptă spre unul dintre depozite. Se uită într-o parte și în alta, apoi descuie ușa rulantă și o ridică. După ce își parcă berlina înăuntru, ieși și-i făcu semn lui Owen să aducă motocicleta în același loc.

— Vorbește serios? întrebă Javier.

Și Owen avea îndoieli, dar intră cu motocicleta înăuntru și o opri în spatele mașinii. Griffin așteptă să iasă cei doi băieți, apoi trase ușa în jos.

— Ne ascundem rămânând vizibili? întrebă Javier.

Griffin se aplecă și încuie ușa.

— Ai putea spune asta. Haideți, intrăm aici.

Se duse la ușa magaziei de alături și o deschise. Înăuntru, pereții erau căptușiți cu rafturi pe care stăteau, suprapuse, lăzi de metal și de plastic. În mijloc, pe masa de lucru de sub un bec fără abajur, erau împrăștiate unelte, lame și câteva mănuși care îi aduceau lui Owen aminte de cea purtată de Varius. Într-un colț din partea opusă se vedeau un computer și un pat de campanie cu un sac de dormit de-a curmezișul său.

— Intră, îi spuse Griffin. Trage de cablul de deasupra bancului ca s-aprinzi lumina.

Owen se supuse, cu Javier chiar în spatele lui, apoi intră și Griffin, care închise ușa. În magazie se făcu întuneric, cu excepția luminii piezișe produse de becul care atârna foarte jos.

— Probabil nu e ceea ce vă așteptați să vedeți, nu-i așa? spuse Griffin proptindu-și palmele pe masa de lucru.

— Nu tocmai, recunoscu Owen.

— Acum șaisprezece ani, le povesti Griffin, în Frăție s-a infiltrat un agent Templier în adormire. Ne-a aflat secretele. Amplasamentul tuturor ascunzătorilor și al locurilor de antrenament. Pe urmă l-a ucis pe Mentor, conducătorul nostru, și s-a-ntors la maeștrii lui Templieri. Numim ceea ce a urmat Marea Epurare. Templierii au început o campanie de exterminare, folosindu-se de tot ce aflase trădătorul. Ne-au măcelărit nu doar pe noi, Asasinii, ci și familiile noastre. Copii, soții, soți. Frăția a fost aproape nimicită. De atunci, a trebuit să schimbăm tactica și să ne adaptăm ca să supraviețuim. Nu mai avem sedii permanente. Acum rămânem mobili, agili și invizibili. Numărul nostru a crescut iarăși, dar e încă departe de ceea ce a fost.

— Dumnezeule, șopti Owen.

— Templierii vor ca Abstergo să i se înfățișeze lumii ca o corporație binevoitoare. Dar sunt la fel de nemiloși ca întotdeauna, dacă nu chiar mai mult. Ăștia sunt oamenii în mâinile cărora se află prietenii voștri.

— Ce facem? întrebă Javier.

— Mai întâi, răspunse Griffin, îmi spuneți unde găsim Partea din Eden și mergem s-o recuperăm. Pe urmă putem vorbi despre o operațiune de salvare.

— Credem că este în apropierea cabanei în care a murit Ulysses Grant.

— Corect, spuse Griffin. Da, are sens. Acum, băieți, să vă echipez.

Se îndreptă spre unul dintre rafturi și aduse pe masă o ladă neagră. Îi deschise încuietorile și săltă capacul. Înăuntru erau mai multe casete mai mici, pe care le scoase și le înșiră alături.

— În cufărul de lângă pat sunt haine. Luați-vă câte o uniformă.

Owen și Javier se duseră să vadă despre ce era vorba și găsiră haine similare cu cele purtate de Griffin. Uniformă militară pentru instrucție, cizme, hanorac, jachetă neagră din piele și pânză groasă. Băieții găsiră echipamente pe măsura lor și se schimbară. Când se întoarseră lângă Griffin, toate casetele erau deschise.

— Umpleți-vă buzunarele, spuse Asasinul. Mai întâi, grenade. Le arătă niște sfere de metal cam de dimensiunile unei mingi de golf. Fumigene, luminoase, pentru distragerea atenției și pentru acoperire, și soporifice pentru cazul în care sunteți nevoiți să provocați cuiva, pentru o vreme, o stare de inconștiență. Iar cele de aici sunt EMP. Emit o pulsație magnetică localizată. Agenții Templieri au o grămadă de contramăsuri computerizate și grenadele astea le dezactivează și le prăjesc.

Îi încărcă pe cei doi băieți cu mai multe bucăți din fiecare, iar ei și le puseră în buzunarele pantalonilor și ale jachetelor.

— Acum armele. Griffin puse pe masa de lucru următorul set de casete. N-o să vă oblig să luați una sau alta. Alegeți-le pe cele cu care vă simțiți în largul vostru, dar numai dacă știți să le folosiți.

Într-o altă casetă se găsea un set de cuțite de aruncat și Owen simți cum i se extinde în minte una dintre acele bule despre care îi vorbise Monroe, un Efect de Sângerare de la Varius. Avea senzația că știe cum să le folosească, dar fără să fie sigur că e adevărat. Le luă totuși, împreună cu alte două cuțite. Și Javier luă câteva, plus un pistol-arbaletă.

— Trage cu săgeți? întrebă.

— Da, răspunse Griffin. Ar trebui să fie încărcat.

— Primim câte una din astea? întrebă Owen arătând spre mănușile cu lamă ascunsă.

Griffin se întinse și ridică una, apoi o răsuci în mâini. Se deosebea de cea de piele purtată de Varius. Era dintr-un soi de metal turnat, cu controale electronice și funcții pe care Owen nu putea decât să le bănuiască.

— Nu ați câștigat dreptul de a purta așa ceva. Mănușa e atât un simbol, cât și o armă. Într-o bună zi, dacă o să vă hotărâți să vă alăturați Frăției și să jurați că veți respecta Crezul, o să primiți câte una. Dar, până atunci, nu sunteți demni de ele.

— Sună foarte dur, comentă Javier.

— Dur sau nu, ripostă Griffin, așa merg lucrurile. Eu mi-am petrecut ani privindu-mi bunicul și tatăl cum își puneau mănușile, înainte de a putea în sfârșit să port și eu una, a mea. E o chestiune de onoare și o iau foarte în serios.

Puse mănușa pe masa de lucru, prea departe ca Owen să ajungă până la ea.

— Ei bine, odată ce aveți tot ce…

Dinspre computer se auzi un bâzâit ușor. Griffin se uită într-acolo, apoi la ceas. Pe urmă traversă magazia și se așeză în fața monitorului. După câteva clicuri de mouse, pe ecran se deschise o fereastră de chat. Bărbatul care se uita spre Griffin părea, cumva, tras la față și foarte slab, avea părul negru și des încărunțit și barbă. Fundalul sugera că se află pe un soi de ambarcațiune nautică.

— Griffin, spuse. Raportează.

— Am doi dintre subiecți, răspunse Griffin. Ne pregătim să recuperăm Partea din Eden. Isaiah i-a capturat pe ceilalți patru…

— Știu. Rothenburg a restabilit contactul.

— Informatorul de la Abstergo?

— Da. Informațiile pe care ni le trimite spun că Templierii nu caută doar o singură Parte din Eden. Rothenburg pretinde că e vorba de Trident.

Griffin răspunse după o ezitare de câteva clipe.

— Am înțeles, domnule. Ne îndreptăm spre New York. Credem că relicva se află în apropiere de muntele McGregor.

— Duceți-vă, spuse bărbatul de pe ecran. În Albany o să v-aștepte o mașină. Recuperați obiectul, dar să știi că ăsta nu e decât începutul. Vei primi în curând alte ordine.

— Da, domnule.

Ecranul se înnegri, iar Griffin se lăsă ușor pe spătarul scaunului.

— Cine a fost? întrebă Owen.

— Unul dintre liderii Frăției, răspunse Griffin. Gavin Banks. Se ascunde, ca noi toți. Intrăm în legătură cu el pentru cât mai scurt timp cu putință.

— Ce-a vrut să spună prin Trident? întrebă Javier.

— Că mai există două Părți din Eden exact ca aceea pe care ați văzut-o. Oricine le combină pe toate trei poate cuceri lumea.

Javier râse și Owen fu cât pe ce să izbucnească și el în râs, dar își dădu seama, după atitudinea lui Griffin, că nici nu glumise, nici nu exagerase. Asasinul se ridică și se îndreptă spre ușă, înșfăcând din mers una dintre mănușile de pe masa de lucru.

— Trebuie să plecăm, spuse săltând ușa rulantă. Stingeți lumina.

Ieșiră toți trei și Griffin îi duse cu mașina până la un aerodrom privat, aflat la două ore distanță, unde își parcă automobilul în același hangar cu un avion cu reacție. Era alb, cu o dungă albastră în lateral, și arăta tot atât de banal ca berlina.

— Templierii vă dau clasă în privința vehiculelor, nu-i așa? spuse Javier.

— Ceea ce poate și ceea ce trebuie să-și permită Frăția fără să atragă atenția celor de la Abstergo are limite.

La scurt timp după aceea erau în zbor către New York. Gândul acesta îi dădea lui Owen o senzație stranie, fiindcă avea impresia că fusese la New York ceva mai devreme, în dimineața aceleiași zile. Dar fusese în New Yorkul din trecut și n-avea idee ce urma să găsească în cel din prezent.

Era noapte când aterizară în Albany, iar mașina care-i aștepta era o altă berlină obișnuită, deși puternică și rapidă. Călătoriră către nord pe drumuri întunecate, mărginite de copaci, trecând prin câteva orașe adormite, și ajunseră pe muntele McGregor în mai puțin de o oră. Griffin parcă mașina la o oarecare distanță de cabană.

— Când mergem acolo, stați aproape de mine, zise Asasinul oprind motorul. S-ar putea să fie aici și Templierii. Fiți cu toate simțurile în alertă – fie că e vorba de Efecte de Sângerare sau nu. Intrăm, luăm relicva și ieșim. Sunteți gata?

— Da, spuse Owen.

— Da, confirmă și Javier.

Coborâră din mașină și se furișară printre copaci, într-un întuneric deplin și păstrând tăcerea în timp ce ocoleau pe departe cabana. Owen încercă să-și liniștească tremurul mâinilor, care îi zvâcneau în ritmul sângelui din vene, și se concentră asupra amintirilor lui Varius, extinzându-și conștiența mai întâi asupra fiecărei părți a trupului și apoi asupra împrejurimilor.

La început nu se întâmplă nimic. Dar nu-și pierdu răbdarea, ascultă, așteptă, simți și, treptat, lumea deveni perceptibilă până în cele mai mici amănunte. Începu brusc să simtă textura solului prin tălpile ghetelor. Își auzi ecourile propriilor pași reflectate de curburile scoarței copacilor. Întrezări o bufniță luându-și zborul fără niciun zgomot și văzu siluetele lui Javier și Griffin alături de el, înaintând prin pădure.

Când ajunseră lângă cabană, totul părea cufundat în tăcere și nemișcare. Griffin îi conduse dincolo de lizieră, de-a curmezișul unei peluze neîngrădite și umezite de rouă și către o fereastră din spate, care se dovedi a nu fi nicidecum un obstacol pentru el. Intră în scurt timp, iar Owen și Javier îl urmară.

Podeaua de lemn scârțâi sub tălpile lui Owen când aterizâ, iar aerul înăbușitor mirosea a lemn vechi, afumat. Intraseră într-un dormitor, dar, judecând după dimensiunile patului îngust, nu era al lui Grant.

— Acum totul depinde de voi, spuse Griffin. Simțiți ceva?

— Eu nu percep nimic, spuse Javier.

— Așteptați.

Owen închise ochii și, în loc să se uite, încercă să simtă aceeași energie care-l condusese pe Varius la pumnal prin încăperile din Clubul Aztec.

— Tu simți ceva? întrebă Griffin.

— Încă nu, răspunse el. Așteaptă.

— N-avem prea mult timp, îi atrase Griffin atenția.

— Așteaptă, repetă Owen îndepărtându-se de ceilalți doi.

Pe urmă crezu că distinge ceva și își înclină ușor capul pe-o parte, ca și cum ar fi vrut s-audă mai bine.

Era acolo. Trebuia să se-ncordeze foarte tare ca să descopere indiciul, mai tare decât ar fi făcut-o Varius, dar se afla acolo. Un zumzet foarte subtil, un soi de rezonanță pe care-o simțea în oasele capului. Îi era cunoscută, sau cel puțin îi era cunoscută acelei părți a minții sale în care Varius mai putea fi găsit.

— Pe-aici, șopti și înaintă.

Javier și Griffin îl urmară, ieșiră din dormitor și pătrunseră în salonul principal, care fusese transformat într-un soi de muzeu, cu plăcuțe explicative, picturi și vitrine pentru mai multe artefacte. Însă pumnalul nu era acolo. Owen merse mai departe, trecu de o altă ușă, străbătu un culoar și intră într-un alt dormitor, mai mare. Rezonanța îl conduse într-un anumit loc de pe podea, sub un covor împletit.

— E aici, spuse.

Trase covorul deoparte, își scoase unul dintre cuțite și se așeză în genunchi. Pe urmă folosi lama ca să desprindă o anumită scândură din podea, dar observă niște crestături recente pe lemn și ușurința cu care sări scândura. Dedesubt era o cavitate îngustă și, în ea, o cutie metalică dreptunghiulară. Owen o luă, dar știu instantaneu că e prea ușoară și, când o deschise, nu găsi decât o medalie ternă, crucea militară a Clubului Aztec.

— A fost aici, spuse. O simt.

— Medalia înlătură orice dubiu, sublinie Griffin. Dar altcineva a ajuns la ea înaintea noastră.

— Trebuie să se fi întâmplat de curând, spuse Owen. Crestăturile astea sunt recente.

— Templierii? întrebă Javier.

Griffin clătină din cap.

— Nu cred.

— Atunci Monroe? zise Javier.

Owen speră că fusese Monroe. Speră că Monroe…

Un huruit gros și ritmic umplu aerul, venind de afară și de sus, și Griffin își ridică privirea spre plafon.

— Elicoptere, spuse. Mai multe. Abstergo e aici.

— Ce trebuie să facem? întrebă Owen.

— Nu ne luptăm cu ei. Nu sunteți instruiți, iar eu nu-i pot doborî pe toți. Ne-ntoarcem la mașină și plecăm de-aici. S-a-nțeles? Nu intrați în luptă.

Cei doi băieți dădură din cap.

— Stați lângă mine, adăugă Griffin. Să mergem.

Ieșiră în fugă din dormitor, trecură iarăși prin salonul principal, unde lamele de lumină ale unui proiector străpungeau ferestrele și brăzdau pereții. Se furișară din nou în dormitorul mai mic și ieșiră prin aceeași fereastră. Pe peluză, Owen văzu umbrele negre ale elicopterelor planându-i deasupra capului, trei la număr, cu rotoarele stârnind pale puternice de vânt, care turteau iarba și amenințau să-l trântească la pământ. De pe aeronave coborau forme negre mai mici, agenți care se lăsau să alunece pe frânghii către sol.

— Mișcați-vă! strigă Griffin și o rupseră toți trei la fugă, împrăștiindu-se și ferindu-se de fasciculele rătăcitoare de lumină, de frânghii și de agenții deja ajunși jos.

— Țintă atinsă! strigă în cască unul dintre ei, ridicând țeava unei puști de asalt și îndreptând-o spre Javier, la doar câțiva pași în fața lui Owen, care își duse mâna la buzunar, scoase o grenadă EMP și o aruncă.

Nu se întâmplă nimic detectabil, dar agentul se opri brusc, de parcă ar fi orbit, și se prinse de cască. Asta îi dădu lui Owen o altă idee și rămase locului.

— Ce faci? îi strigă Javier peste umăr.

Owen scoase o altă grenadă, o armă și o azvârli către cel mai apropiat elicopter. Îl nimeri, iar pilotul păru să piardă instantaneu controlul, în timp ce motoarele cârâiau și rotoarele își încetineau mișcarea. Aparatul de zbor se clătină în aer, de parcă l-ar fi zgâlțâit cineva, târând pe pământ toți agenții încă agățați de frânghii și izbindu-i zdravăn unii de alții. Elicopterul în cădere se ciocni în plin cu un altul și, cu un zgomot asurzitor, se înclinară amândouă puternic către pământ.

— Fugi! strigă Javier.

Owen se repezi pe urmele lui chiar în clipa în care primul elicopter se izbi de sol și explodă. Suflul exploziei îl azvârli pe băiat înainte, trântindu-l apoi cu fața în iarbă, unde zăcu năucit câteva clipe. Pe urmă simți pe el mâinile cuiva și începu să se zvârcolească, crezând că erau ale unui agent, până ce se răsuci cu fața în sus.

— Mișcă-te! îi strigă Griffin săltându-l în picioare.

Zgomotul unei alte explozii îi urmă printre copaci și, când aruncă o privire înapoi, văzu că și al doilea elicopter se zdrobise de pământ, la mică distanță de cabană. Cei trei alergară apoi prin pădure, sărind peste bolovani și peste arborii căzuți, exact cum alergase Owen pe acoperișurile din New York în simulare, și, câteva minute mai târziu, ajunseră la mașină și se urcară în ea.

— Asta a fost nebunie curată! îi spuse Javier lui Owen, gâfâind din greu.

— Lăsați vorbăria pentru avion, se răsti Griffin răsucind cheia în contact.

Întoarse mașina și o acceleră, gonind pe drumul pe care veniseră, cu farurile stinse pe primii câțiva kilometri, ca să nu atragă atenția singurului elicopter rămas în aer.

Odată ce ajunseră la o distanță sigură, Griffin respiră adânc și păru să se destindă puțin.

— Ce-a fost în capul tău? întrebă. Ți-am dat un ordin clar. Nu intra în luptă.

— Știu, răspunse Owen. Dar am doborât două…

— Îți spun eu ce-ai făcut! îl întrerupse Griffin. Ai avut un noroc chior. Puteai să ne omori pe toți trei c-o astfel de ispravă!

— Îmi pare rău, spuse Owen, deși nu era sigur de asta. Am…

— Ascultă-mă! se răsti Griffin. Și ascultă-mă bine. Nu-i dau nimănui a doua șansă. Dacă vrei să te-ajut să afli ceva despre tatăl tău, de-acum înainte faci exact ce-ți spun. Ai auzit? Fiindcă sunt singura ta posibilitate de-a afla adevărul și n-o să ezit să te las să-ți pui întrebări peste întrebări până în ziua morții tale.

Owen închise gura, cu adrenalina din corp în sfârșit risipindu-i-se. Dacă Griffin l-ar fi amenințat cu orice altceva, nu s-ar fi sinchisit, i-ar fi spus unde să-și bage amenințarea. Dar adevărul despre tatăl său era singurul lucru pe care nu-l putea ignora, și nu voia să-și asume niciun risc, oricât de furios și de nedreptățit s-ar fi simțit.

— M-am făcut înțeles? întrebă Griffin.

— Da, răspunse Owen. Perfect.

— Bun, spuse Asasinul.

— Cum adică de acum înainte? întrebă Javier.

— Adică nu s-a terminat. Mai sunt în joc trei Părți din Eden, dintre care una a fost deja găsită, și, după cum s-ar părea, Abstergo crede că tu și prietenii tăi sunteți cheia descoperirii celorlalte.

— Avem de ales? întrebă Javier.

— Bineînțeles că aveți, răspunse Griffin. Aveți liberul vostru arbitru și, indiferent de ceea ce crezi, sunt gata să mor apărându-l.

— Atunci poate c-aș vrea să mă retrag, spuse Javier întorcându-se spre Owen.

Însă Owen nu voia să renunțe. Nu încă. Nu atât timp cât avea o șansă să afle adevărul.

— Trebuie să știu, spuse. Sunt întru totul hotărât să merg mai departe.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Natalya stătea singură, departe de ceilalți, privind copacii aflați dincolo de cușca lor de sticlă. Sean și Grace îi spuseseră lui Isaiah totul, iar ea n-avusese cum să-i oprească. Apoi Isaiah plecase, iar Victoria îl urmase după nu mult timp. Asta se întâmplase cu vreo două ore mai înainte, iar ei patru fuseseră lăsați de atunci s-aștepte în încăperea aceea. În cele din urmă, Natalya își îngăduise să mănânce, după ce își dăduse seama că refuzul hranei e o formă de protest ineficientă. Însă mărul și chifla nu-i căzuseră bine la stomac.

— Hei, îl auzi pe Sean spunând și, în reflexia discretă din fereastră, îl văzu venind, în scaunul lui, către ea. Ești OK?

— Nu, răspunse.

— De ce?

— Nu-mi vine să cred că ați făcut asta.

— Ce?

— N-o face pe prostul. Știi foarte bine ce vreau să spun.

Sean se lăsă pe spătarul scaunului cu rotile și își încleștă mâinile pe roțile de manevră.

— Pentru mine a avut sens. M-am gândit că e ceea ce trebuie făcut. Ce, tu crezi că Isaiah ne-a mințit?

— Nu știu. Natalya nu putu decât să clatine din cap. Tocmai asta e. Că *nu știu*. Nu mă înțelege greșit, Sean. Și eu

l-am găsit convingător. Dar nu i-aș fi dezvăluit niciodată totul fără să mă gândesc și fără să mă sfătuiesc cu voi.

— Ai dreptate.

Se aplecă în față și ceva din mișcarea lui îi aminti Natalyei, pe neașteptate, de Tommy. Clipi ca să-și alunge amintirea.

— Ai dreptate, repetă el. Ar fi trebuit să discutăm mai întâi.

— Asta nu ne ajută cu nimic acum.

Sean își aduse scaunul ceva mai aproape, uitându-se peste umăr, ca și cum ar fi vrut să vadă unde sunt ceilalți doi.

— Hei, aveam de gând să te întreb…

Dar nu-și încheie fraza.

Tânăra așteptă câteva secunde.

— Ce aveai de gând să mă-ntrebi?

— Doar… începu el și se îmbujoră la față.

Natalya își dădu seama ce voia să spună, dar speră că se înșală.

— Doar ce?

— Nu știu. Animusul. E pur și simplu o situație stranie. Acolo eram… știi…

Fata avusese dreptate. Sean se referea la Tommy și la Adelina. Ea n-ar fi vrut să-i rănească sentimentele, dar părea ceva inevitabil.

— Vreau să spun, continuă el, că au fost ei, dar, într-un fel, am fost și noi, și eu doar…

— Sean, de fapt, nu e atât de complicat. Adelina îl iubea pe *el*. Nu pe tine. Și Adelina nu e una și aceeași persoană cu mine.

— Știu.

— Atunci care e problema?

— Nu e nicio problemă. Eu doar… Nu contează, lasă. Îmi pare rău că am adus vorba.

— E OK. Și mie îmi pare rău. Nu încerc să fiu grosolană. Dar pur și simplu nu putem lăsa lucrurile să se-amestece,

înțelegi? Ții minte ce-a zis Monroe? Tu ești tu. Asta trebuie să fie clar.

— Ai dreptate, zise el. Întru totul.

— OK. Mă bucur că măcar în privința asta suntem de acord.

Adăugase ultima frază știind că au totuși păreri diferite în ambele privințe.

Sean schiță încă o dată un gest aprobator și plecă spre ceilalți doi, cu capul cam prea în jos. Natalya îl privi îndepărtându-se și se dojeni în sinea ei. Ar fi putut să se poarte ceva mai frumos, dar, pe de altă parte, își spunea asta destul de des. În relațiile cu oamenii, prima ei reacție era să aleagă calea directă, ceea ce nu era întotdeauna alegerea cea mai înțeleaptă.

Se întoarse din nou spre fereastră și își concentră privirea asupra pădurii ce înconjura clădirea de sticlă.

Era prea târziu, nu putea lua înapoi informațiile pe care i le dăduseră ceilalți lui Isaiah. Așa că, deocamdată, n-avea să li se pună de-a curmezișul. Dar nu era nicidecum convinsă de sinceritatea lui Isaiah și de bunătatea Ordinului Templierilor. Însă asta nu însemna că Asasinii îi inspirau încredere. Experiența din Animus îi arătase că ambele părți nu aduceau decât distrugere. Separat, dar mai ales dacă se luptau unii cu alții, oamenii nevinovați plăteau prețul.

Ar fi fost totuși o prostie să se opună unei entități atât de puternice precum Abstergo. Încă nu sosise timpul. Spre deosebire de modul în care se purtase cu Sean, avea să aștepte cu răbdare, să urmărească totul cu atenție și să descopere cea mai bună mișcare. Așa scăpaseră bunicii ei din Kazahstanul sovietic și tot așa avea să scape ea din mâinile Templierilor.

— Vești bune! exclamă Victoria revenind în încăpere. Am luat legătura cu părinții voștri. Le-am spus că pot veni oricând să vă vadă. Sunt pe drum chiar în acest moment.

— Ce le-ați spus? întrebă Natalya.

— Le-am spus că un fost angajat de la școlile voastre, Monroe, v-a amăgit, atrăgându-vă într-un plan necunoscut, folosindu-se de echipamente furate de la noi, dar l-am descoperit și v-am salvat.

Natalya se gândi că era o minciună ticluită de experți, destul de apropiată de adevăr ca să nu poată fi dovedit contrariul, chiar dacă știai tot ce se întâmplase de fapt.

— Atunci putem pleca acasă? întrebă Grace.

— Asta rămâne la latitudinea voastră, dar am vrea să vă facem o ofertă.

— Ce ofertă? întrebă Sean.

— Așa cum a spus Isaiah, ADN-ul vostru oferă o ocazie unică. Am vrea să vă invităm să rămâneți aici, în Cuibul Vulturului, ca să ne continuăm cercetările. Vrem să discutăm despre asta cu părinții voștri. Presupun că vor fi foarte receptivi.

— Oare? întrebă Natalya.

Părinții ei n-aveau încredere în cea mai mare parte a oamenilor, mai ales în cei puternici și plini de bani.

— Ei bine, spuse Victoria zâmbind cu dinții ei mari. Firește că, pentru participarea voastră la studiu, o să le oferim o recompensă financiară semnificativă.

— Și care-i șmecheria? întrebă David.

— Nu e vorba de nicio șmecherie, răspunse Victoria. Dar mai avem de găsit două Părți din Eden înaintea lui Monroe și ne-ar bucura să ne sprijiniți. Am făcut câteva cercetări în privința ADN-ului vostru și am identificat un alt loc unde apare o Concordanță extraordinară a Amintirilor, care ne-ar putea conduce la un al doilea vârf al Tridentului. Se întoarse către Natalya. Ți-ai dorit vreodată să vezi China?

EPILOG

Monroe străbătuse câteva sute de kilometri de când scăpase de Templieri și mâinile încă îi tremurau. Ca să le poată controla, strângea volanul atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Ochii lui focalizau imaginea cu greutate. Nu mai dormise de treizeci și șase de ore și nu mâncase aproape nimic, iar drumul continua să se zărească nesfârșit înainte, pe palida întindere a deșertului, în timp ce soarele se înălța deasupra orizontului.

Nu voise să se întâmple nimic din toate astea. Cel puțin nu în acel mod. Dar nici n-ar fi putut spune exact ce *voise* să se întâmple. Misiunea lui începuse cu atât de mult timp în urmă și luase atât de multe întorsături, încât uneori avea senzația că nu mai știe care îi e țelul. În astfel de momente, se întorcea la începuturi, acolo de unde pornise, și își amintea de ce face totul.

Și pentru cine.

Partea din Eden fusese un ocol pe drumul către principalul lui scop, dar un ocol pe care în niciun caz nu-l putea ignora. Nu le putea permite nici Asasinilor, nici Templierilor să pună mâna pe încă o relicvă a Precursorilor. Miza era prea mare. Evenimentul Ascendent începuse deja, iar el n-avea idee unde se află puștii. Templierii îi capturaseră fără îndoială pe câțiva dintre ei, dacă nu pe toți. Dar era posibil ca unii să fi scăpat. Owen și Javier avuseseră cele mai mari

șanse, dar și Grace dobândise probabil câteva abilități ca urmare a Efectului de Sângerare.

Monroe aruncă o privire către locul pasagerului, pe care se afla nucleul Animusului. Măcar acesta rămăsese în posesia lui. Încă avea ADN-ul tuturor, IT-istul fiind singurul care îi decodificase absolut toate semnificațiile.

Mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare și Monroe își dădu seama că trebuie să-i ofere corpului său hrană și odihnă. Sperase doar să ajungă destul de departe încât riscul de a opri undeva să nu fie prea mare.

Făcu un popas în următorul oraș, un cuib din deșert cu o singură stație de benzină și cu o populație de trei sute douăzeci și șase de oameni. Făcu plinul autobuzului, își cumpără un telefon cu cartelă preplătită, mâncă un sandvici preambalat cu carne de curcan și dormi trei ore.

Când se trezi, își simți mintea ceva mai limpede.

Deși făcuse rost de ADN-ul de care avea nevoie, refuza să-i lase pe tinerii aceia în mâinile Templierilor. Vina îi aparținea în totalitate. Neglijența de care dăduse dovadă îi atrăsese pe agenți drept la țintă, așa că puștii se aflau în pericol și trebuia să-i salveze. Numai că n-o putea face singur. Avea nevoie de ajutor.

Scoase telefonul pe care-l cumpărase și se holbă mult timp la tastatura lui strălucitoare înainte de a forma numărul. Era un număr care-i fusese dat cu mult, mult timp în urmă și pe care îl memorase fără să știe dacă va avea vreodată motiv să-l folosească. Acum avea, și se întrebă dacă numărul mai era valabil.

Dar telefonul sună.

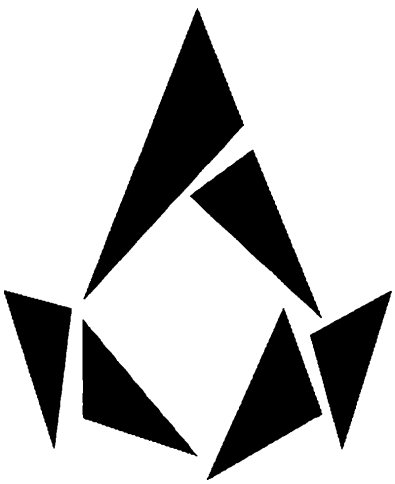
Și cineva răspunse.

— Sunt Monroe, spuse el încet. Trebuie să stăm de vorbă.

În curând, în seria

Assassin's Creed, Ultimii descendenți,

cartea a doua, *Mormântul Hanului*.

Citiți un fragment ☞

CAPITOLUL UNU

China – 1259 E.C.[1]

Natalya își ținu respirația și aștepă explozia.

Din fortăreața înaltă de deasupra ei, artileriștii *song* tocmai lansaseră un alt baraj de bombe de fier din *fei yun pi-li-pao*, tunurile lor metalice care bubuiau ca trăsnetul. Strălucind roșii ca focul, proiectilele descriau arce înalte pe cerul nopții, pentru a se năpusti apoi către Hoarda Marelui Han.

Natalya își puse palmele peste urechi și se adăposti în spatele fortificațiilor înălțate de inginerii *jin* și, cu toate că valul de pământ se cutremură la fiecare impact, azvârlindu-i țărână în ochi cu un zgomot destul de puternic încât să aibă impresia că urechile i se sparg ca porțelanul, construcția apărătoare rezistă. Deocamdată.

Aerul, fierbinte și umed între palmele înăbușitoare ale verii, se liniști apoi, îngroșat de fumul pulberii negre pe care Natalya o simțea, usturătoare, în ochi și în nas.

Nu, *el* o simțea în ochi și în nas.

În ochii și în nasul strămoșului Natalyei, Bayan, un războinic *buryat* din îndepărtatele stepe nordice. Dar faptul că trăia amintirile unui bărbat era cel mai puțin dezorientant

---

[1] Era comună – coincide cu sistemul de numărare a anilor pornind de la nașterea lui Hristos, dar este o denumire neutră, preferată de popoarele care nu sunt creștine (n. tr.).

aspect al simulării. Cultura mongolului Bayan îi fusese complet străină, iar războiul de cucerire purtat de poporul lui prin Asia și Europa o umplea de o neliniște profundă. Totuși, acele invazii introduseseră ADN-ul unui strămoș mongol în arborele genealogic al familiei ei de ruși și de cazaci. Povestea cuceririlor mongole era, într-un fel, povestea originilor Natalyei.

Lângă Bayan, un războinic mai tânăr tremura privind în sus, de parcă s-ar fi temut că meterezul de pământ se va prăvăli peste ei. Întreaga armată a Hanului văzuse cât rău puteau face armele poporului *song*, sfâșiind, cu fier și foc, oamenii și caii în bucăți spulberate.

Natalya îl simți pe Bayan pășind în fața ei pe scena minții și se retrase în umbră, lăsându-și amintirea să-și urmeze cursul.

— Liniștește-te, îi spuse Bayan tânărului. N-a fost decât o demonstrație. Vor să fie siguri că ne amintim azi de înfrângerea noastră de la Poarta Xin Dong.

Tânărul strânse din buze și dădu din cap.

— O demonstrație convingătoare.

După cum vorbea și după cum arăta, era un recrut *tangut* și probabil nu văzuse prea multe lupte. Nu era un mongol din stepe. Nu luase parte la instrucție și la *nerge*, marea vânătoare. Bayan ținea foarte bine minte prima lui participare, copleșitorul șir de războinici de o sută treizeci de kilometri lungime, mărșăluind și călărind disciplinați, fără să rupă vreodată rândul, cu ambele flancuri luând-o încet înaintea centrului până ce formaseră un cerc imens, cu diametrul de mulți kilometri, pe care îl strânseseră apoi metodic, adunând înăuntru tot vânatul, astfel că turmele de animale înfricoșate din centru putuseră fi ucise pe îndelete de Marele Han. Exercițiul durase câteva luni și îi pregătise pe Bayan și pe toți luptătorii din triburi pentru război.

Oșteanul acela tânăr avea să-și găsească până la urmă curajul, sau avea să piară, fie de mâna dușmanului, fie ucis de Hoardă, pentru lașitatea sa. Bayan avea să-i ordone căpitanului unității arban[1] a tânărului *tangut* să stea cu ochii pe el.

— Cum te numești? îl întrebă.

— Chen Lun.

Bayan îi ceru și numele căpitanului și pe al comandantului său, apoi adăugă:

— Nu te pierde cu firea, Chen Lun. Așa cum Ogedei Han a cucerit poporul *jin*, și Möngke Han va învinge poporul *song*. Vom *nimici* cetatea asta și vom ucide până la unul bărbații, femeile și copiii adăpostiți în ea.

Războinicul își plecă fruntea.

— Așa va fi.

Pe urmă Bayan îl părăsi și o porni de-a lungul valului de pământ, inspectându-și propriile trupe și simțindu-se mulțumit de hotărârea și de puterea exprimate în înfățișarea oamenilor în vreme ce priveau în față artileria *song*, fără să se sinchisească de arșița de pe acele meleaguri și de bolile ce le bântuiau. Către apus, dincolo de fortificațiile Hanului, muntele se profila înalt și negru în noapte, cu îndepărtatele lumini ale Orașului Pescarilor de pe culme. Nici măcar Alamut, fortăreața Asasinilor din Persia, nu-i rezistase asediului atât de bine și de mult ca bastionul acela. Locul unde se afla, cu râuri late și pante abrupte pe trei laturi, îi oferea un avantaj natural de netăgăduit, sporit de mașinile de război ale poporului *song*.

---

[1] Unitate a armatei mongole alcătuită din zece soldați (n. tr.).

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro
www.editura-paladin.ro

VIITORUL TĂU SE AFLĂ ÎN TRECUT

Owen are un singur țel: să dovedească nevinovăția tatălui său, mort în închisoare. Cu ajutorul unui dispozitiv ce permite explorarea amintirilor genetice îngropate în ADN, el speră să găsească probele de care are nevoie. Când descoperă însă Tridentul din Eden, o relicvă considerată mult timp o legendă, tânărul nu știe că acesta este râvnit de două organizații secrete – Frăția Asasinilor și Ordinul Templierilor – , ce nu vor ezita escaladarea conflictului lor ancestral, trecutul și prezentul fiind câmpul lor de luptă.

Dacă identifică pe cineva care, în decursul vremurilor, a venit în contact cu o Parte din Eden, Asasinii şi Templierii se folosesc de Animus ca să pătrundă în amintirile descendenţilor săi şi s-o *localizeze.*

UBISOFT

© 2019 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft, and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries.

Romanian edition published by ART Grup Editorial by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-9000-21-2

